

ANITA BLACKMON:

Ozrušujúce dni
V HOTELI
RICHELIEU

Preložil O. V. Kalina

1946

Vydal Sväz slovenských knihkupcov a nakladateľov,
družstvo s r. o. v Bratislave

Adelaida nepovolí

Prvá kapitola.

Ja, Adelaida Adamsová, slobodná, sedela som toho rána, keď sa celá udalosť začala, v hale hotela Richelieu a plietla som. Nemala som vôbec pocit, že sa deje niečo mimoriadneho. Nie som bojzlivá žena. Dostalo sa mi k ušiam, že určití všeteční členovia mladšej generácie ma často a radi nazývajú „starym sekáčom“. Nuž nech je tomu ako chce, keby som bola mala tušenie o orgii prelievania krvi, ktoré nás očakávalo, bola by som zaraz zutekala, napriek mojej, do istej miery statnej postave a napriek reume v mojom kolene.

Pri tom nebolo mierumilovnejšieho miesta onoho jasného aprilového rána, než hala nášho rodinného hotela. „Hotel Richelieu“ znie síce veľkolepe; v skutočnosti je to slušný, tichý dom, v ktorom bývajú slušní, tichí ľudia — ponajviac stáli hostia. Väčšina z nich obýva, tak ako ja, už po mnohé roky tie isté izby.

Personál je, až na jednu výnimku, práve tak usadlý ako hostia. Čo sa týka výfahu a mulata Clarencea, ktorý ho obsluhuje, nuž sú obidvaja rovnako už trocha vekom sošlí a rozhegani. Úctyhodne šedivá černoška Laura, pokojská pre vyššie poschodie, je už dlhšie v hoteli ako ja, práve tak aj Pinky Dodge, ktorý má v noci službu za prijímacím pultom. Majiteľka, Žofia Scottová, blíži sa milovými krokami šesťdesiatke, hoci si rada zahráva — pravda bez úspechu — na mladé dievča, odkedy si vzala muža o pätnásť rokov mladšieho.

Pre pokojné a dôstojné ovzdušie, ktoré u nás panuje, frivolní ľudia prezývali často náš hotel až do apríla tohoto roku „útulkom starých panien“. To bolo, pravda, prv; než sa v jednom z našich najlepších appartementov našiel muž, ktorý visel s podrezaným hrdlom na lustre.

Veľké udalosti vraj dopredu vrhajú svoje tiene; keď som však onoho pokojného aprilového rána sedela v hale a plietla hladko a obráteno vlnenú deku pre sirotinec, vonkoncom som netušila, že táto prikrývka stane sa rubášom pre ženu, ktorá

strašným spôsobom zomrie pri mojich nohách. A práve tak by som si od žiadnej moci na svete nebola dala nahovoriť, že v jednu strašnú noc budem pri prenasledovaní trojnásobného vraha, bez šiat a falošných kučier, visieť hlavou dolu na požiarnom rebríku hotela Richelieu.

Na prvom poschodí hotela Richelieu nachádza sa takzvaný salón, opatrený príšerným plyšovým nábytkom a čipkovými prikrývkami, ale hostia dávajú samozrejme prednosť hotelovej hale. Cez jej veľké a široké zrkadlové okná vidno jedinú prepychovú ulicu nášho sotva stredne veľkého mestečka, nachádzajúceho sa na juhu Spojených štátov. Ale je tu jasno a útulno. Keď prichádzame výťahom dolu, máme na pravej strane vchod do takzvaného baru, vľavo je jedáľňa. Naproti prijímaciemu pultu sú dve veľké pohovky a niekoľko kluboviek s rádiovým aparátom. Schodište je napravo od výťahu; za prijímacím pultom je telefónná búdka.

V pozadí haly otvárajú sa dvere do chodby, ktorá vedie jednak k holičovi a do salóna krásy, jednak do kuchyne a končí pri zadnom vchode pre zamestnancov. Možno smelo tvrdiť, že hala so svojimi otáčavými dverami, ktoré zriedka ticho stoja, je srdcom celého domu. Aspoň pre mňa, čo už po niekoľko rokov vysesávam so dňa na deň v svojom zamilovanom kresle; takto mi máločo ujde, čo sa v hoteli Richelieu odohráva.

Mnohí ľudia pokladajú určitý záujem o konanie našich spolubližných za záhaľčivú zvedavosť. Nazvali ma dokonca „starou pannou, ktorá do všetkého pchá svoj nos“, pretože beriem živú účasť na ľudskej komédii.

Moje zelené púzdro na okuliare ostáva obyčajne v izbe, lebo zaraz ráno, keď sa zobudím, nasadím si okuliare na nos a skladám ich večer, keď zahasím sveto. Aj toho rána vybrala som zavčasu okuliare z púzdra a púzdro, ako som sa pamätala, vložila som späť do obvyklej zásuvky. A predsa teraz ležalo medzi hlavnicami prednej pohovky v hale.

Upozornil ma naň malý, núdzne vyzerajúci muž v nenápadnom, trochu zodratom, sivom obleku. „Nepatrí vám táto vec, miss Adamsová?“ spytoval sa ma.

„Zaiste, mr. Reid“, odpovedala som s podivom v hlase, „púzdro patrí mne.“

Niet veľa vecí, na ktorých si zakladám ešte podnes, ale na svoju pamäť sa môžem spoľahnúť, a veľmi ma hnevalo, že som sa nevedela rozepamätať na to, že som púzdro doniesla so sebou dolu. Až neskôršie som sa podivila tomu, že prechodný hosť hotela vie nielen moje meno, ale pozná aj môj majetok, ktorý sa len zriedka objaví na verejnosti.

Ako to už je môj spôsob, vedela som o tomto mužovi viac, než by podľa pravdy mohol vedieť on o mne. Hoci sa my stáli hostia prísne odľahujeme od hostí, ktorí prichádzajú iba na niekoľko dní, mám predsa vo zvyku pozrieť sa každého rána do hosťovskej knihy.

Takto som sa dozvedela, že tento malý, nepatrný človek s vodovými, belasými očami a riedkymi vlasmi prišiel pred šiestimi dňami a zapísal sa traslavým písmom ako James Reid z New Orleansa.

„Nechápem, ako sa púzdro dostalo sem“, povedala som zmätene. „Mohla by som prisahať, že som ho...“

V tom okamihu prerušil ma hlas malej Adairovej. „Ale mamička! Zase ti kapsa spadla. Myslím, že už piaty raz. Pozri len, teraz leží všetko na zemi!“

V hale nás vtedy bolo štvoro, nepočítajúc do toho Letty Jonesovú, ktorá vykonávala vo dne prácu pri prijímacom pulte. Pretože bolo tak nádherné jarné ráno, išli všetci ostatní na vzduch. Povedala som si, že je to vlastne hanba, keď mladé, pekné dievča sedí za takého rána v zatvorenej miestnosti v spoločnosti dvoch žien stredného veku, z ktorých jedna má reumu v kolenách a druhá podľa všetkého tiež nebola zdravá.

Nie, že by som sa doteraz bola zabávala s Adairovými. Matka s dcérou boli ešte len čosi vyše mesiaca v hoteli, a stará garda, ako sa rady menujeme, prísne vyšetrí každého novoprichodiaceho, kým mu povolí — ak sa tak vôbec stane — vstup do nášho kruhu. Jedna mladá žena raz povedala, že ľahšie je dostať sa do neba, než medzi vyvolených hotela Richelieu.

Spravodlivo však musím uznať, že Adairové sa nikdy nepokúšaly niekomu vnucovať. Skôr sa vyhýbaly svojim spoluhostom. Ale zdá sa mi, že sa tu predsa cítili opustené a stratené. Hoci sa dievča podľa spôsobu dnešnej mládeže chovalo veľmi samostatne a odvážne, predsa sa mi vnútorne zdala celkom inou. Že bola pekná, o tom nebolo sporu. Mala lesklé, gaštano-

vé vlasy, veľmi pekné hnedé oči a vskutku nádhernú pleť. Bola som jej od začiatku naklonená pre tú okolnosť, že sa temer vôbec nemaľovala.

Mala tiež príjemný, kľudný hlas. Nakoľko som bola vychovaná v zásade, že dáma sa má prejavíť predovšetkým svojím chovaním, bolo to dievča pre mňa príjemnou zmenou po všetkých pomaľovaných, hrmotných dievčencoch, ktoré sú dnes všade so svojimi cigaretami, so svojimi podkolenkami, so svojím hlasitým kvikotom, celkom pomlčiac o tom, že neprejavujú ani najmenšiu úctu voči staršej generácii.

Práve toho rána porovnávala som Kathleen Adairovú a Polly Lawsonovú a toto porovnanie dopadlo v prospech Kathleen. Stalo sa to vtedy, keď Polly Lawsonová vbehla ako divá do haly, pravdepodobne preto, aby nezameškala jedno zo svojich početných rendezvous. Na dievča, ktoré ako Polly, malo vo svojich žilách jak z otcovskej tak z matkinej strany modrú krv, bolo jej chovanie vskutku neslýchané.

Bolo ešte len desať hodín, ale Polly už začala konzumovať svoje denné množstvo whisky so sódou. Nijako som sa nečudovala, že jej teta, Mary Lawsonová, očividne ostarela, odkedy Polly žila pri nej. Rozhodla som sa povedať Mary pri najbližšej príležitosti niekoľko trpkých, pravdivých slov o jej neteri.

Rozhodne som sa teraz prívetivo pozerala na malú Adairovú. Ak fajčila alebo pila, robila to v odlúčenosti svojej izby. Taktiež nesedela s preloženými nohami v hale a nedívala sa peknými očami na mladých a starých mužov. Práve tak sa nedalo pochybovať o jej láskavom jednaní s matkou, ktorá sa mi zdala slabou a nestálou, vždy zmätenou osobou s plačlivým hlasom a tenkými, nervóznymi rukami, z ktorých neustále všetko padalo.

Domnievala som sa, že dospelý človek nemá právo byť natoľko bezmocným, ale dcéra opatrovala ju ako mačka svoje mladé. Ešte aj teraz, keď mrs. Adairovej už štvrtý alebo piaty raz tohto dopoludnia skĺzla z kolien plná kapsa, Kathleen sa ani za mak nenahnevala. Iba sa zasmiala, keď sbierala roztrúsené drobnosti. „Tak si myslím, mamičienka zlatá, že ti retiazkou pripevním kapsu na ruku.“

Priezračné ruky pani Adairovej sa nepokojne pohybovaly. „Dúfam len, že sa nerozbilo zrkadielko. Ach, dieťa drahé, ešte ďalších sedem rokov nešťastia, to by som nezniešla.“

„Zrkadielko ostalo celé,“ povedalo chytré dievča,

Vložilo čosi ligotavého do vrečka svojho hnedého športového kabátika a pozrelo na mňa zvláštnym, prosebným pohľadom. Nepovedala som nič, len som sa čudovala, že matka nezbadala blyšľavé úlomky pri svojich nohách.

„Vieme, že je hlúpe byť pôverčivým“, povedala pani Adairová, usmievajúc sa uľahčene,“ ale viem zo skúsenosti, že rozbité zrkadlo prináša nešťastie, zlé nešťastie.“

S údivom som zbadala, že dievča sa zachvelo. Stará Laura, pokojská, zbledne, nakoľko je to u černošky možné, keď jej čierna mačka prebehne cez cestu; ja sama by som nikdy nepoložila klobúk na posteľ. Toto dievča však prináležalo generácii, ktorá je nad také veci povznesená.

Asi som sa na ňu dívala, trochu nápadne, pretože sa náhle zapálila a vrhla na mňa nepriateľský pohľad. „Rozbité zrkadlo neznamená vôbec nič,“ povedala ostrým, no predsa rozochveným hlasom.

Keď sa teraz druhý raz pozrela na mňa zlými očami, mala som v jednej chvíli pocit, ako by ma na kohosi upomínala, ale nevedela som na koľko. Hneď na to sa opäť usmievala; tým zmizla podoba, ktorá sa bleskorýchle vynorila a súčasne bolesť, ktorá mi na jeden krátky okamih prenikla srdcom.

„Kde sa vlastne podel ten muž, ktorý našiel vaše púzdro na okuliare, miss Adamsová?“ spýtala sa mrs. Adairová ľahkým, neistým hlasom. „Bolo to predsa púzdro na okuliare, pravda? A ak sa nemýlim, oslovil vás menom Adamsová?“

Až teraz som si uvedomila že malý, nevzhľadný muž v sivom sa práve tak nenápadne z haly vytratil, ako sa tu bol objavil.

„Hej“, odpovedala som nie práve ochotne pani Adairovej, „som miss Adamsová, a bolo to púzdro na okuliare a síce také, ktoré má nadprirodzené vlastnosti. Nevedela som totiž doteraz, že sa vie samo hore dolu schodami prechádzať.“

Dievča pozrelo na mňa bez stopy predchádzajúceho nepriateľstva. „Možno, že ste ako mama. Tá si vie okuliare založiť bez toho, že by vstala zo stoličky.“

„Nie som roztržitá,“ odvetila som škrobene. „Naopak, som trochu hrdá na to, že skoro nikdy nič nezabúdam.“

„Skutočne?“, zamrmlala Kathleen Adairová.

Ostro som pozrela na ňu. Pozdalo sa mi, že to povedala posmešne. Kathleen medzitým pozbierala matkin šál, voňačku a magazíny, ktorých pani Adairová nosila vždy veľké množstvo so sebou.

„Ak si chceš mamička trochu zdriemnuť pred obedom, mali by sme už ísť hore, nemyslíš?“ obrátila sa nežne ku matke.

„Ako myslíš, dieťa moje, ako myslíš.“

Pani Adairová sa zdvihla a opierajúc sa o rameno svojej dcéry, išla ku výťahu. Zas mi prišlo na um, že je to zločin, pripútať takto mladosť ku chorľavej starobe. Videla som príliš mnoho mladých ľudí, obetovaných na oltári detskej povinnosti, aby som tieto obeť nepoľutovala.

A zvlášť toto dievča bolo by si zaslúžilo lepší osud. Priznám sa, že sympatie a antipatie sa u mňa veľmi výrazne prejavujú a nemôžem zatajiť, že táto malá Kathleen Adairová mi začala bez obzvláštnej príčiny prirastať k srdcu. a hoci nemávam vo zvyku ľutovať seba, cítila som, že musí byť voľačo veľmi krásneho mať dceru ako toto dievča.

Medzitým sa pomaly a s hrmotom objavil výťah. Kathleen láskave pomohla matke vŕsť. Vtcm vykízol z telefonnej budky malý muž v sivých šatoch a vošiel k Adairovým do výťahu. Ako som sa tak dívala za výťahom, ktorý s kvikotom vystupoval, odrazu ma prebehly zimomriavky.

Nechápala som to, neverila som svojim očiam, ale čo som videla, to som videla. A nezabudla som na to do dnešného dňa. Jemná, dobre vychovaná Kathleen Adairová vrhla sa medzi svoju matku a mr. Jamesa Reida ani divé zviera na svoju korisť, ktorú chce v nasledujúcom okamihu roztrhať na kusy. Dívala sa naňho vražednými očami, kým malý muž sa sotva na ňu pozrel.

Druhú kapitola.

Jedáľňa v hoteli Richelieu otvára sa o dvanástej hodine na poludnie. Podráždilo ma trochu toho dňa, že som zbadala, že môj obľúbený stôl, ktorý stál naproti vchodu, obsluhuje nová čiašnica.

Hoci sa zamestnanci hotela striedali len zriedka, nedalo sa to vôbec tvrdiť o jedálenskom personále, aspoň v poslednom roku. Nový manžel Žofie Scottovej vyhodil dobrých starých čiašnikov-černocho, lebo považoval za modernejšie, angažovať pekné biele dievčatá. Povedala som vtedy Žofii, že je to hlúpy nápad, ale ostalo v platnosti, čo nariadil Cyril Fancher.

Iste som sa neprívetivo zatvárala, liebo dievča, ktoré ma prišlo obslúžiť, úzkostlivo sa zháčilo. Bolo to štíhle, mladé, stvorenie s mäkkými ústami a nesmelymi očami, svojím spôsobom pekné, a ako som poznala na prvý pohľad v svojom zamestnaní celkom neskúsené. To práve bola chyba v systéme Cyrila Fanchera: jeho pekné čiašničky dlho neostaly. Len čo sa zapracovaly, išly ďalej. Vydávať sa alebo skúsiť šťastie v Hollywoode, ako sa povrávalo.

Koniec koncov však toto dievča nemohlo za to, že Žofia bola blázon. Usmiala som sa naň prívetive a spýtala sa, ako sa volá.

Vydýchlo si uľahčene. Myslím, že sa obávalo, že ho chcem za živa drať.

„Annie“, odpovedala.

„Aká to príjemná zmena po všetkých tých vznešených menách vašich predchodkýň. To boly samé Gwendolen, Franchelle, Imogen a podobne“, poznamenala som sucho.

„Tak sa volala moja matka“. Dievča chvíľku váhalo, ale potom dodalo chvejúcim sa hlasom: „Vlani zomrela.“

Chytila som dievčinu za ruku a potľapkávaia ju, trochu nešikovne, ako sa obávam: „No len, no“, povedala som.

Ale to som práve nemala robiť. Môj súcit ju tak dojal, že sa jej slzy natisly do očí a nezadržiteľne stekaly po lícach.

„Aj môjho otca som nedávno stratila“, zašepkala.

Úprimne som ľutovala úbohé stvorenie, ale ťažko viem slovami vyjadriť svoje pohnutie. Keď treba kričať, nik ma tak ľahko neporazí, ale keď chcem byť láskavou, neviem zo seba dostať slova. Iba som ju nežne poklepkával po rameni a vydávala neartikulované zvuky. Domnievam sa, že to znelo približne, ako keď sliedka má čierny kašeľ. Zrazu sa priblížil Cyril Fancher a jeho úzka lišacia tvár stemnela hnevom.

„Čo sa tu robí?“ chcel vedieť. „Vy, miss, máte obsluhovať a nie plakať na ramenách našich hostí.“

Dievča sa zlaklo a odbehlo. „Na smrť ste ju postrašili“, povedala som vyčítavo.

Nikdy nebolo mnoho sympátiie medzi mnou a novým manželom Žofie Scottovej. Dával si však dobre pozor, aby nezašiel príliš ďaleko. Obývala som jeden z najdrahších appartementov v dome a pochádzala som, hoci som bola posledná svojho rodu, z veľmi váženej rodiny. Moja prítomnosť dodávala hotelu Richelieu akýsi spoločenský lesk, na ktorom im veľmi záležalo.

„Nechcel som, aby vás obťažovala“, povedal Cyril Fancher obradne. „Čiašnička musí v prvom rade vedieť že nesmie hostov obťažovať svojimi osobnými záležitosťami. Ručím vám, že sa to, už viackrát nestane.“

Potom rýchle odchádzal smerom ku kuchyni. Iste šiel vyhrešiť chuderu Annie. Dívala som sa za ním, ako sa škrobene vzdaloval, ani keby bol prehltol dosku. Mr. Fancher bol pätnásť rokov mladší od Žofie, hoci sám tiež už nebol mladíkom. Asi tak štyridsaťpäťročný, chudý, tmavovlasý a akosi tajomný. Vcelku nevyzeral zle. Mnoho natáral kde vraj žil a čím sa zamestnával. Ale hoci mnoho natáral, málo povedal. Len toľko sa dalo vyrozumieť, že kedysi mal čosi do činenia s burzou, že bol vdovcom a že prišiel sem na juh zo zdravotných dôvodov. Od začiatku bolo zrejmé, že chce Žofiu lapíť.

Podľa mojej mienky nič na ňom nebolo pravé, ani jeho meno nie. Zaraz som Žofiu vystrihala a vrela som jej, že ak je voľakto mazaným hochštaplerom, tak je to on. A ona mu to samozrejme za horúca povedala. Ako to už mám vo zvyku, zase som bola priveľmi úprimnou. Povedala som jej: „Hľad, Žofia, si dobrá obchodníčka, ale si trocha tlstá, aj sivé vlasy máš, a konečne nie je to hanba mať blízko šesťdesiat rokov, ale predsa...“

Nijako sa preto nečudujem, že mr. Cyril Fancher mi nebol ani trocha milo naklonený a že aj Žofia po sobášii voči mne ochladla. Pri každej príležitosti ma uisťovala, aká je s Cyrilom šťastná. A že kým nepoznala Cyrila, vôbec nevedela, čo je pravé šťastie.

Odpovedala som: „Hm-hm!“, čo situáciu tiež nezlepšilo. Poznala som prvého manžela Žofie Scottovej, toho, ktorý vystaval hotel Richelieu a môžem povedať, že jeden jediný vlas z parochne nebohého Toma Scotta bol mi milší ako Cyril Fan-

cher. Iste sa Tom zakaždým v hrobe obrátil, keď sa Žofia dívala do romantických, tmavých očí Cyrilových a šepkala: „Ó, môj milovaný!“

Annie sa vrátila z kuchyne a doniesla mi jedlo. Hoci som videla, že jej stále ešte ide do plaču, nepovedala som nič a ona tiež nehovorila nič. Darmo by sa bol Cyril Fancher znovu na ňu rozzúrnil. Pekné mladé dievčatá, ktoré si musia na živobytie zarábať ako čiašničky majú i tak dosť ťažký život. Neprekvapovalo ma, že tieto mladé stvorenia neustále menili miesta, hoci sa pravdepodobne ponajviac dostaly z dažďa pod odkvap.

Medzitým sa ďalší hostia schádzali v jedálni. Mary Lawsonová zakývala na mňa hlavou, keď prechádzala popri mojom stole, ale vyzerala ustarostená a nepristavila sa ako obyčajne. Zachmúrila som sa. Oblúbila som si Mary už dávno. Bola vdovou, konča tridsiatky, vyzerala ešte celkom dobre a pokiaľ som vedela, mala dosť peňazí, aby mohla bezstarostne žiť.

Ale teraz sa mi Mary navidomoči vyhýbala. Práve si objednala jedlo, keď dobehla Polly. Bola celkom bez dychu a veľmi rýchlo rozprávala; zrejme bola mierne opitá. Zbadala som, že sa zakolísala, keď si priťahovala stoličku.

„Ozaj ľutujem, že som sa oneskorila“, volala. „Nechcela som! Nevieť kde sa podel ten čas.“

Mary vzdychla, pozrela bokom na Howarda Warrena, ale práve tak chytró zase odvrátila zrak. Howard hľadel pred seba. Nedalo sa poznať, či zbadal príchod Polly. A predsa ešte pred nedávnom boli tí dvaja temer nerozluční.

Otec Howarda Warrena bol riaditeľom Hlavnej banky nášho mesta. Aj Howard pracoval v tejto banke po skončení svojich štúdií. Bol to pekný mladý muž s plavými vlasmi a vonkoncom spoľahlivý. Nemal ešte ani dvadsaťpäť rokov a už sa pomaly stával jedným z pilierov našej pospolitosti.

Vskutku som Howardovi nezazlievala, že prerušil svoje styky s Polly Lawsonovou. Nebol to muž, ktorý by udržoval vážnu známosť s dievčaťom, ktoré temer so dňa na deň začalo príliš veľa piť, príliš veľa fajčiť a vôbec neslušne sa chovať.

„Bolo to nádherné ráno! Hrali sme golf“, rozprávala Polly ďalej. „A Steve je tak okúzľujúci.“

Nastalo trápne ticho, ako keby každý v jedálni bol čakal na ďalšie hlasité slovo z Pollyiných úst.

„Kto je Steve?“, pýtala sa Mary priškrteným hlasom.

„Steve Lansing“, povedala Polly zvýšeným hlasom. Zaiste chcela, aby to Howard počul.

„Ale Polly!“ protestovala Mary a zbledla.

Polly sa zachychotala. „Ale tetuška milá, čo si sa tak zdesila?“

Hej, Mary bola vydesená. A veru som sa aj ja naplašila, keď som zbadala, že sa Howard kľúčovite prichytil stola.

„Neviedla som, že pán Lansing ti bol predstavený“, povedala Mary pomaly, temer bolestne. A zase sa Polly zasmiala, prenikavo a posmešne, až ma v ušiach zaboľelo.

„Však mi ani formálne nebol predstavený“, povedala len tak naľahko. „Oslovil ma v hale. Do toho sa dobre rozumie.“

„To viem“, povedala Mary ustarostene.

Vedeli sme to všetci a videli sme to na vlastné oči. Steve Lansing tu bol ešte len tri týždne, ale od tých čias zažil hotel Richelieu temer každý deň rad drobných škandálikov. Cestoval s kozmetickými prostriedkami pre známu chicagskú firmu. Mal vlastné auto, model kriklavo červenej farby, ktoré sa s množstvom vylešteného kovu mihalo ani blesk.

Auto malo dvanásťvalcový motor a najnovšiu aerodynamickú líniu. A zdalo sa, že aj mr. Steve Lansing je stavaný na tento spôsob. Vysoký širokoramenný, úzky v bokoch. Okrem toho mal modročierne vlasy a veľmi biele zuby, ktoré ukazoval, opovážlivo sa usmievajúc, pri každej vhodnej i nevhodnej príležitosti. A k tomu mal drzé šedivé oči. Za mojich čias nazývali takého chlapíka salónnym levom. Teraz sa tuším hovorí o sex-apeale.

Koľko razy prešiel halou, každá žena sa za ním obzrela. Táto okolnosť mu bola dobre známa. A práve tak dobre vedel, že srdce každej ženy, na ktorú pozrel, chytrejšie zabúchalo. Keď nebol práve na cestách so svojim autom po okolitých mestech, zamestnával sa tým, že každú ženu, ktorá mu poskytla čo len najmenšiu možnosť, držal za blázna. To už bola jeho metóda, že pod nejakou zámienkou ženu oslovil, niekoľko dní sa jej silne dvoril a potom ju šmahom opustil, aby sa uvoľnil pre novú známosť.

Nemusím azda pripomínať, že s týmto mužom ešte nikto so starej gardy neprehovoril ani slova. Keby mi bol voľakto

predpovedal, že raz budem držať mr. Lansinga okolo krku v tmavej pivnici nášho hotela . . . no ale o tom pozdejšie.

Kým sa tento pán zaoberal so ženami, ktoré nás nezaujímaly, nestaraly sme sa o to. Hovorím o nich medzi sebou, ale nepozdravujem sa s nimi.

Žena pochybnej povesti môže roky bývať v hoteli Richelieu a nik so stálych hostí, ako som na príklad ja, sa s ňou nedá ani do reči. Obyčajne sa však také osoby dlho tuná nezdržujú. Náš kruh tvorí príliš jednotný front. Už som neraz zažila, že takáto dáma chytrou ušla pred našim mlčanlivým pohľadom.

Nikoho z nás na príklad zvlášť nedojalo, keď Steve Lansing nadviazal známosť s Lottie Mosbyovou. Táto Lottie bola hlúpe mladé stvorenie. Nebola to jej jediná známosť a každý z nás vedel, že muž s ňou surovo zaobchodí, keď sa opije. A opíjal sa dosť často.

Ale Polly ako neter Mary Lawsonovej, patrila ku nám. Bola to vskutku zrada, že Polly flirtovala s týmto nápadným mladým mužom, na ten čas don Juanom hotela Richelieu. To sme už nemohly prijímať pokojne.

Nijak som sa nečudovala, že Mary vyzerala tak utrápene; i ja by som ochorela od zlosti. Polly mala rudé kučeravé vlasy, sladké, roztúžené ústa a veselé, zelenkavé oči a ešte do nedávna som ju mala v dosť veľkej obľube. Myslela som, že je to neškodný škriatok. Bolelo ma, že som teraz musela zmeniť svoju mienku. Videla som, že aj Howarda Warrena to bolelo.

Nezakrýval, že Polly miloval. Istotne ju aj teraz ešte miloval. Ale bol mužom, ktorý by si vlastnú ruku odsekol, keby vykonala bezprávie. Ani raz sa nepozrel v tú stranu, kde Polly sedela, keď vychádzal z miestnosti. Ale iste ho zabolal posmešný smiech, lebo vidno bolo, ako sa strhol. Ale aj to som zbadala, že v jej očiach sa zaligotaly slzy . . .

Moju pozornosť upútal potlačený výkrik pri susednom stole. Neprijemne dotknutá, pozrela som v tú stranu. Lottie Mosbyová jedla vždy sama, lebo jej muž bol zamestnaný vo veľkom športovom dome na druhom konci mesta. Nikdy som Mosbyovcov nemala rada. Boli to takí obyčajní ľudia.

Ale Lottie, hoci to bola ľahkomyselná osoba, ktorá neprestajne čítala pikantné romány, nápadne sa obliekala a užívala prenikavé voňavky, bola predsa ešte príjemnejšia ako jej muž.

Aspoň nezahaľovali alkoholové výpary jej malý mozoček. A v tejto chvíli som ju skoro ľutovala. Krikľavo naličenú tváričku mala strhanú, ako keby sa chcela rozrezať. Sledujúc jej pohľad, zbadala som, že Steve Lansing a Hilda Anthonyová vošli spolu do jedálne.

Povedala som predtým, že ženy pochybnej povesti sa dlho nezdržovali v hoteli Richelieu. Táto Anthonyová bola výnimkou, ktorá potvrdzuje pravidlo. Spoločenské pohrdanie skĺzlo po nej ani kvapka z dáždika.

Pôvodne prišla do nášho mesta, aby sa tu dala rozviesť po trojmesačnom pobyte, ako to dovoľujú zákony nášho štátu. Prišla z New Yorku, kde s úspechom oberala mužov. Ani nezatajovala, že už tri razy bola vydatá a že od každého manžela dostáva alimenty. Táto bezstrotná otvorenosť bola jej jdinou prednosťou. Priznávala bez ostychu, že už neprekročí tridsiatku, že si odfarbuje vlasy a za najistejší kapitál považuje svoju nádhernú, bujnú postavu.

Hilda Anthonyová milovala dobrodružstvá. Sama som počula, ako raz v hale celkom verejne povedala, že sa chce dostať čím najchytrejšie k veľkým peniazom a to akýmkoľvek spôsobom. Prečo ste vždy zostávala v našom meste, keď sa už rozviedla, bolo tajomstvom. Tu nebolo mladých boháčov, ktorých by bola mohla vyciaviť. Mužovia v hoteli Richelieu boli iba chudobní vrabci a zajaci v porovnaní s vysokou zverou, na ktorú prv počovala. A prekvapovalo nás všetkých, že sa ani nepokúšala ich získať.

Neškodné dušičky sa domnievaly, že táto žena vstúpila do seba a začala nový život. Hilda Anthonyová však ani v najmenšom nebola skrúšená a bola som presvedčená, že táto mačka neprestane myši chytať.

A vskutku podobala sa divej mačke, keď jej Steve Lansing galantne prisunul stoličku, bola krásna ani pružná tigrica so svojím hnedým kabátom a žltosklými očami.

„Ste okúzľujúci“, zavrčala a pozrela na Lansinga zvodným pohľadom zpod dlhých umelých mihalníc.

„Je okúzľujúce, keď možno byť k vám okúzľujúcim“, zamrmľal nežne.

Tak sa mi zdalo, že títo dvaja dobre pristali k sebe. Aj mr. Lansing pripomínal šelmu. Hrôza ma obišla, keď som po-

cítila vrelé zadostučinenie, keď som si spomenula s akou mrazivou ľahostajnosťou pozrela naňho Kathleen Adairová, keď sa k nej pokúsil priblížiť.

Kradným pohľadom pozrela som do zrkadla pri mojom stole. Vidno v ňom bolo Kathleen Adairovú s jej matkou, ktoré sedeli za mnou. Zpozorovala som, že sa Kathleen občas zamyslene pozrela na Stevea Lansinga, ako by ju proti jej vôli priťahoval. Ako by sa naňho musela pozerat. A keď sa Steve naklonil a s úsmevom pozrel do žltých očí Hildy Athonyovej, Kathleen si vzdychla a jej rysy sa bolestne stiahly. Tak ako tvár Lottie Mosbyovej pred chvíľou.

Veľmi ma to podráždilo. Pozrela som sa na zvodcu zúrivým pohľadom. Istotne som vyzerala krvilačne. Škoda by bolo malej Kathleen Adairovej, keby sa stala obeťou bezmyšlienkovitého sukničkára. S hrôzou som zistila, že mladý muž pokojne vydržal môj pohľad, potom zdvihol pohár a pripil mi s nehanblivým úsmevom.

„Taká drzosť tu ešte nebola“, zvolala som cez sálu, ale obávam sa, že to neznelo tak impozantne, ako som si to predstavovala.

Steve Lansing na mňa pobavene zamrkal.

Tretia kapitola.

Moje najmilšie priateľky v hoteli sú tri vdovy. Každé odopoludnia hráme bridž. Je to najpríjemnejšia kratochvíľa pre osamelé dámy.

Spomínam si, že sme toho dňa hraly v izbe Grace Jerniganovej. Vychádzala som práve z jedálne, keď sa Grace ponosovala Pinky Dodgeovi, že ešte nedostala späť svoj hrací stôl, ktorý požičala do hotelového salóna na bridžovú partiu.

„Nebol to napokon dar pre hotel Richehlieu“, poznamenala podráždene.

„Pravdaže nie, mrs. Jerniganová“, odpovedal Pinky zdvořile.

„Postaráte sa, aby som ho dostala späť?“

„Samozrejme, mrs. Jerniganová“.

Súcitne som sa naň pozrela. Iste už ustal za tých dvadsať rokov služby, najmä keď sa ho nároční hostia ustavične vypytovali na tisíc rozličných drobností. Hoci som si akosi nevedela predstaviť, že Pinky Dodge má aj súkromný duševný život. Bol iba osobou, ktorá v noci stojí za pultom, zapája telefon a vydáva kľúče. Aspoň som nikdy nepozorovala, že by bol hosťom vnucoval svoju osobnosť. A zdalo sa nepravdepodobným, že vôbec nejakú má. Pinky mal slabé oči, riedke svetločervené vlasy a nervózne trhanie v hornej pere. Podobal sa nápadne bielemu králikovi.

„Ako sa má vaša matka, Pinky?“ dozvedala som sa obyčajne.

„Ďakujem, miss Adelaida, vždy rovnako“, odpovedal každý deň.

Mykla som plecami. Už neraz som počula, že najistejší spôsob, ako dlho žiť, je mať nevyliciteľnú chorobu a dobre ju opatrovať. Už dvadsať rokov ležala matka Pinkyho Dodgea v nemocnici na okraji mesta. A každým rokom sa zdalo, že ho už neprežije. Počula som, — pravda, nie od Pinkyho, lebo ten nikdy nehovoril o svojich záležitostiach, — že práve dokončil práva, keď mu otec zomrel.

Nikdy nevykonával právnu prax. Musel sa starať o svoju chorú matku a istotne preto prijal zaraz miesto s pevným platom. Domnieval sa zaiste, že prišiel do hotela Richelieu len na krátky čas. Ale teraz po dvadsiatich rokoch bol ešte stále tu. Obýval maličkú mansardu pod strechou, mal celé zaopatrenie a práve toľký plat, že mohol zaplatiť účty v nemocnici.

Zastala som pri prijímacom pulte a pozerala som, či nedošla pošta pre mňa. Vtom vyrazila Polly Lawsonová z výťahu a skoro prehodila starého pána.

„Odpusťte!“ povedala Polly a ponáhľala sa k východu.

„Kde ideš, Polly?“ spýtala sa Mary Lawsonová a bubnovala nervózne prstami po operadle.

„Von!“ bola Pollyna stručná odpoveď.

Mary sa pozrela na nádherný voz mr. Stevea Lansinga, ktorý stál pokojne pod tabuľou „Parkovanie zakázané“. Potom chytrou pozrela na mňa. Mykla som plecami. Dve hektické rudé škvrny objavily sa na Maryiných líkach a oslovila Polly ostrejším hlasom než obvykle. „Zabudla si si šál.“

Polly sa zachychotala. „Ach, tetuška, ty iste myslíš tú ružovú šatôčku? Zmizla bez stopy. Všade som ju hľadala.“

„Nesmysel! Videla som ju pred obedom na tvojom toaletnom stolíku.“

„Teraz jej tam niet, pipuška moja,“ zvolala Polly a už bola preč.

„Tieto dnešné mladé stvorenia nemyslia na nič“, zamrm-lala Mary, keď sme sa spolu viezly výťahom.

Stisla som význame pery.

Mary očervenela. „Možno, že sa mýlim“, chytro povedala. „Možno, že šatka je v praní... alebo inde založená.“

Mlčala som. Mary sa akosi ustato zasmiala. „Taká šatka konečne nemôže odletieť“, povedala.

Mary obýva, tak ako ja, dve izby na štvrtom poschodí. Jej izby sú vpredu a moje sú v rohu na konci zadnej chodby.

Práve prichádzala Laura ozbrojená vysávačom, metlou a handrou z Maryinej izby. Zastaly sme, aby stará černoška mohla popri nás prejsť. Pozrela som do otvorených dverí a uvidela som ružovú šatôčku na zemi pred posteľou.

Dôrazne zamrlala: „Naozaj, taká šatka nemôže odle-tieť.“

Maryine pery sa zachvely; chytila som ju za ruku. „Prečo nepošlete to dieťa na čas preč?“ pýtala som sa. „V inom prostredí by sa iste spamätala. Letný tábor pre dievčatá, cesta loďou, alebo niečo podobného.“ Mary sa na mňa pozrela s takým zmätkom, že som sa až zľakla a kapsa mi vypadla z rúk.

„Ako by som to zaplatila?“, povedala trpkou.

Vytreštila som nedôverčivo oči. „Mary, azda nie ste v pe-ňažnej tiesni?“

Náhle pustila moju ruku. „Nie, nie... samozrejme, že nie,“ zajakala, sa ale vyhájala sa môjmu pohľadu.

„Ak by ste niečo potrebovali...“ začala som, ale Mary vbehla s potlačeným vzlykotom do svojej izby a prirazila za sebou dvere.

Bola som prekvapená a znepokojená. Podišla som ďalej a natrafila na starú Lauru, ktorá sa zrejme nachádzala v podobnom stave. Mrmlala si čosi rozčúlene pre seba a potria-sala šedivou hlavou.

„Nie som zlodejka! Nikdy som nič neukradla“, hučala. „Taká stará osoba ako ja nepotrebuje predsa falošné mihalnice.“

„Čo hundreš, Laura?“

„Tá neslušná ženská z čísla 409 hovorí, že som jej voľačo ukradla.“

Mala som tú istú mienku o Hilde Anthonyovej ako, Laura, ale nesmela som to samozrejme priznať. „Hovoríš, azda o mrs. Anthonyovej?“ pýtala som sa prísne.

„Nevidela som žiadne mihalnice. Ani červenú kovovú škatuľku. O ničom neviem,“ hnevala sa Laura a gúfala očami, že svietily ako biele v jej vráskovitej opičej tvári. „Nie som zlodejka!“

„To môžem potvrdiť“, utišovala som ju. „Ak ťa tá dáma obvinila z krádeže, mýli sa. Iste si svoje veci voľakde založila.“

„Čo nepoviete!“ ozval sa melodický hlas.

Nevšimla som si, že sme stály tesne pri izbe číslo 409 a že dvere neboly primknuté. Teraz sa v nich objavila Anthonyová s blýskajúcimi sa očami. Mala domáce šaty zlatej farby, ktoré jej tesne priliehaly na telo. Viac než inokedy sa podobala tigrici.

„Zdá sa, že si osobujete právo pchať nos do záležitostí všetkých obyvateľov tohoto hotela,“ osopila sa na mňa. „Ale radím vám, m n e dajte pokoj.“

„Milá pani...“, začala som. Lebo aj ja som prichádzala do varu.

„Šetrite si svoje slová,“ zaprskla. „Nestarajte sa o moje záležitosti, to je všetko, čo si prajem.“

„Domnievam sa, že ani vy ani vaše záležitosti nezniesly by prísnejšie skúmanie!“ odrazila som jej útok.

„Čo nepoviete!“ opakovala a zatočila vlečkou svojich šiat. Ako keď šelma bije chvostom okolo seba. „Počujte teda, vy starý šarkan...“

Ďalší nevyhnutne násilný vývin škaredej scény prerušil na túto chvíľu tichý nárek. „Ach, prosím, vás, nevaďte sa!“

Obzrela som sa. Matka Kathleen Adairovej stála vo dverách svojej izby. „Mamička nemôže zniesť, keď sa ľudia hnevajú“, chytro vysvetľovala Kathleen. Vyšla na chodbu so zrej-

mým úmyslom skočiť medzi mňa a Anthonyovú, ak by bolo treba.

„Neukradla som červenú škatuľku,“ zakričala do toho Laura a mocne gestikulovala handrou.

„Ale čo, viem, že nemožno dôverovať žiadnemu černochovi,“ povedala Hilda Anthonyová.

„To len dokazuje, ako vy severania zle poznáte farebných,“ zvolala som a dvihla som hore nos.

„Čo nepoviete!“ odpovedala výsmešne Anthonyová.

Vtom sa malá Adairová zohnula a zdvihla čosi zo zeme. „Hľadáte toto, mrs. Anthonyová?“ spýtala sa. Držala v ruke červenú škatuľu s firmou popredného newyorského salóna krásy.

Anthonyová otvorila škatuľu a pozrela do nej. „Nič nechýba“, povedala zmeneným hlasom.

„Mali by ste, ak máte vo zvyku trúsť svoje veci kade-tade po zemi, sa chrániť obviňovať druhých z krádeže“ radila som jej.

Nenávistne pozrela na mňa. „Čo nepoviete! Vedzte tedy, že si na svoje veci dávam dobrý pozor. Najmä na drahé veci. A umelé mihalnice nie sú lacné. Celkom určite som túto škatuľku vložila do zásuvky toaletného stola. Čo poviete na to?“

Nechcela som sa púšťať do ďalšej debaty s touto osobou a preto som odišla s pozdvihnutou hlavou. Keď som sa chytro obzrela, zbadala som, že Hilda Anthonyová sa zamračene dívala na červenú škatuľku. Zdalo sa, že je veľmi zamyslená...

Presne o druhej začína naša partia bridžu a končí úderom piatej hodiny, nehľadiac na to, kto stráca. Priučila som sa mnohému o ľudskom charaktere pri bridžovom stolíku. Veciam, ktoré som považovala za nemožné. Sama nerada prehrávam a mám porozumenie pre mnohé veci, ale Ella Trotterová, moja najlepšia priateľka, nebola ešte pri žiadnom licitovaní spokojná. Vyhrávala by najradšej každú hru. Neraz sme boli vo veľmi napätom pomere pri hracom stolíku. A pri tom má nad pomyslenie dobré srdce.

Sotva som vstúpila do izby, telefonovala mi Ella. „Príde dnes moja švagriná. Má stroj na opravu pančúch. Ak máš, Adelaida, potrhané pančuchy dones ich dole.“

„Ďakujem ti, Ella,“ povedala som.

Vyhľadala som jeden pár pančúch, ktoré nútne potrebovaly opravu. Teraz už niet tak solídnych vecí ako prv. Prišla mi na um aj háčkovaná kapsa, ktorú som mala už od svojich dvadsiatich rokov. Háčkovala som ju vtedy, keď sa otcova astma natoľko zhoršila, že som štyri mesiace nevyšla z domu. Vedľa dnešných šikových taštičiek vyzerá neohrabane a staromódne so svojimi tmavočervenými ružami na belasom podklade. Ale mám veľmi rada tento starý kus; a pred nedávnom potrhaly sa na jednej strane očka. Chcela som sa opýtať Ellinej švagri-ny, či by to vedela opraviť.

Ktosi zaklopal na dvere a zavolať: „Môžem sa na chvíľu s vami rozprávať, miss Adamsová?“

Bola to Lottie Mosbyová. Prísne som sa na ňu pozrela, keď otvárala dvere. Úzkostlivo vstúpila a prosebne sa na mňa po-dívala.

„Ach, je to strašné, že vás obťažujem,“ hovorila rýchle, že sa jej slová len tak kotúľaly z úst. „Viem, že ma nemáte radi, ale...“ nabrala dychu, „ach, keby som len mala niekoho, na koho by som sa mohla obrátiť. Ale nemám nikoho.“

„Máte muža“, prerušila som ju.

„Hej,“ povedala a jej pekná, obyčajná tvárička zosmutnela, „mám muža. Veď to je práve to...“ zarazila sa.

„Teda?“ pýtala som sa.

Zase hlboko vdýchla. „Dan je posledný, na koho sa môžem obrátiť, keď som v kaši!“

Zamračila som sa. „Azda vám mohlo prísť na um vyhnúť sa takejto kaši.“

„Ale keď som raz v tom... potom zapadám čo raz viac a viac do toho.“ Povzdychla si ťažko. „Veď som si zaraz mysle-la, že mi nepomôžete. Veď dáma ako vy, ani nemôže...“

Obrátila sa ku dverám. Jej úzke ramiénka sa otriasaly. Napriek lacnému lícidlu a príúzkkej sukni vyzerala ako prestra-šené, zúfale dieťa.

„Čo ste vlastne chceli odo mňa?“ opýtala som sa prísne.

Lottie už bola pri dverách a obzrela sa na mňa. Mohla mať dvadsaťpäť rokov. Keď prišla pred rokom do hotela vyze-rala ešte mladšie. Teraz mala tmavé kruhy pod očami a vpad-nuté líca. „Môžete mi požičať desať dolárov?“ spýtala sa potichu.

Pozrela som na ňu ponad svoje okuliare. „Chcete ich zase prehrať na dostihoch? Chcete ich bookmakerom napchať do hrtanu?“

„Vy všetko viete,“ povedala podozrive.

„Keď ženský hosť hotela posielala sluhov ustavične za bookmakermi, každý sa o tom skôr alebo neskôr dozvie.“

„Mohla som si to myslieť“, povedala ustatým hlasom.

„Počujte“, povedala som, „hotel je najhoršie miesto pobytu, aké len môže byť pre mladý manželský pár. Neviete si prenajať malý domček a začať nový život?“

Oči Lottie Mosbyovej náhle zažiarily. „Keby to tak bolo možné.“

„Veď ste kedysi boli do seba zamilovaní?“

„O hej!“

„Nuž, to by bol predsa predpoklad nového šťastného života.“

Chytila ma za rameno. „K tomu potrebujem tých desať dolárov. Neilson dnes odpoľudnia celkom určite vyhrá a štartuje 20:1. Prosím, prosím, miss Adamsová. Tých dvesto dolárov, čo vyhrám, znamenajú pre mňa rozdiel medzi nebom a peklom.“

„Teda pre mňa, za mňa“, zamrmlala som a vraštic čelo vytiahla som dve päťdolarové bankovky.

„Neilson beží v siedmom behu v Latonii“, zvolala. „A... pán Boh zaplať.“

A už odtancovala s mojimi desiatimi dolármi. „Tejto ženy som sa striasla navždy“, povedala som si. Vedela som zo skúsenosti, že ľuďom treba len peniaze požičať a už ňa viac nepozdravia.

Bola som zlej nálady. Dnes ma stíhaly samé neprijemnosti. Prv, než som odišla hrať karty, stiahla som záclony v izbe. Moje okná obrátené boly na juh a slnko páliło celé popoludnie do mojej izby. Z okien som videla zadný vchod, určený pre zamestnancov hotela. Medzi nimi leží zhrdzavené požiarne schodište, ktoré nik nepoužíva. Iba raz do roka preskúma ho inšpektor poisťovne.

Na toto schodište možno sa dostať len z chodby, ale jeho železné zábradlie dosiahnem z okna svojej spálne. Keď som stiahla záclony, prišlo mi na um, že som si ráno vyprala nočnú košeľu a že som si ju zavesila na toto železné zábradlie, aby

sa tam usušila. Vyklonila som sa z okna pre košelu. Vtom vyšla zadným vchodom hotela nová čiašnička Annie. Akosi ma srdce zabolelo, keď som sa tak za ňou pozerala. Vyzerala Tak osamelá a opustená.

Prišlo mi na um, že čiašničky zdanlivo nikdy nemajú rodinu. Aspoň dievčatá u nás zamestnané, byly vždy osamelé. „Nie div, že priletujú a odletujú ako chrústi,“ pomyslela som si.

Vtom, ako by zo zeme vyrástol, objavil sa muž, ktorý dievča nenápadne sledoval. Bol to nevzhľadný muž v šedivých šatách, mr. James Reid z New Oreansu.

„Teraz už chápem, prečo sa naňho malá Adairová tak zúrive pozrela vo výťahu, ako keby ho chcela zavraždiť“, povedala som si. Je to zrejme nebezpečný sukničkář. Kto by si to bol pomyslel?“ Som hrdá na svoju znalosť ľudí, ale nikdy by mi nebolo prišlo na um, že by mr. Reid obťažoval mladé dievčatá.

„Dúfam, že Annie bude mať dosť rozumu striasť sa takého škaredého trpaslíka,“ mrmlala som si zlostne pre seba. Na najbližšom rohu pridal sa k nej na šťastie mladý, trocha kulhajúci muž. Na tú vzdialenosť som poznala, že má na sebe obnosené modré pracovné šaty a ošumelý plstený klobúk. Ona sa do neho zavesila.

„Predsa teda má volakoho“, pomyslela som si, „ale zdá sa, že sa chudákovi nevodí dobre.“

Sobrala som nočnú košelu so zábradlia požiarného schodišťa. Ale bola som taká rozčúlená, že mi vyklzla z rúk. Vietor ju ľahúčko nadíval, žartovne sa s ňou pohral a sniesol do okna o poschodie nižšie. Neprijemne prekvapená videla som, že ju zachytila mužská ruka v bielej košeli.

„Patrí táto rozkošná nočná košela vám, miss Adelaida?“ pýtal sa posmešný hlas.

Onemelá hľadela som do drsných šedivých očí mr. Lasinga.

Zarehlil sa na mňa. „Bolo by samozrejme galantnejšie zachovať si tento nežný kus prádla dámy svojho srdca na pamiatku“, povedal, „ale ako by som vysvetlil pred svetom jeho prítomnosť v svojej ctnostnej staromládeneckej izbe?“

„Ja... ja...“ nemohla som slova najst; „To je ale drzosť.“

Zasmial sa, svinul nočnú košeľu a zavola: „Pozor! Chytajte!“

Zaiste som poskytovala smiešny obraz, ako som tak visela z okna a balík, ktorý mi mr. Lansing podhodil, chytala na svoju objemnú hrud'. Cítila som, ako som očervenela.

„Mladý muž“, osopila som sa naňho, „ste v skutku nehanblivý.“

„Ach, Adelaida, nehovorte tak“, zanôtil mr. Stephen Lansing a položil si ruku na srdce. Šelmovsky sa poklonil a ja som s takou silou zatiahla oblok, že sa skoro v črepinách rozsypal.

Štvrtá kapitola.

Toho odpoľudnia nemala som šťastia v hre. Neprestajne vyhrávala Ella Trotterová, ktorá ako nevie prehrávať, tak nevie ani vyhrávať. Neraz som myslela pri tejto partii, že explodujem od zlosti.

Ale keď je po hre, nemožno sa dlhšie na Ellu hnevať. Keď sme dohrali partiu, išli sme do Ellinej izby, ktorá je na treťom poschodí. Tam nás už očakávala jej švagriná, malá okružlá žena, dúfajúca, že raz bude po Elle dedič. Ella odovzdala svojej nešťastnej príbuznej celú hromadu pančúch, ku ktorým prihodila aj moje.

Už mnoho rokov zaliečala sa Lou svojej švagrinej. Ja, osobne, som tej mienky, že Ella prežije všetkých svojich chudobných príbuzných, už len preto, aby ich zlostila.

„Mám háčkovani taštičku,“ povedala som. „Na jednej strane rozpáraly sa mi očka. Môžete mi ju svojim strojom opraviť?“

„Pravdaže to Lou vie urobiť“, skočila Ella do toho. „Len ju dones, Adeliada.“

Vyšla som teda výťahom hore. Keď som sa vracala, našla som Kathleen Adairovú s jej matkou pred výťahom.

„Aká je to taška!“ zvolala mrs. Adairová. „Lúbim nado všetko farby.“ Temer nežne sa dotkla červených ruží na mojej taške ktoré sa účinne odrážaly od modrého pozadia.

Kathleen sa usmiala. „Myslím, že mamička bola v svojom predchádzajúcom živote cigánkou.“

Medzitým prišiel výťah. Kathleen ustúpila, aby som mohla vojsť do výťahu. Spozorovala som, že sa potom postavila medzi svoju matku a mňa. Zaiste si myslí, že musí toto slabé, malé stvorenie pred každým chrániť. Zrejme stála Kathleen už ododávna medzi svojou matkou a skutočnosťou.

Vystúpila som na treťom poschodí. Elline izby boli tak ako moje na konci chodby. Až ma tak podhodilo, keď som zbadala, že práve pred Ellinými dverami stojí mr. James Reid z New Orleansu.

Pozrel sa na mňa rýchlym, zvláštnym pohľadom. Aj ja som sa naňho podozrievavo pozrela, lebo očervenel. Čo tu hľadá ten človek? pomyslela som si. Býva na piatom poschodí.

„Práve... práve som vás hľadal, miss Adamsová“, povedal trocha zachrípnutým hlasom, ako sa mi zdalo.

„Mňa?“ začudovala som sa.

„Myslím, že je to vaše.“

Siahol do vrečka, a vytiahol, rýchle sa poobzerajúc, moje zelené púzdro na okuliare.

„Čože!“ Bola som bez seba od prekvapenia. „Už zas?“

Prikyvnul. „Našiel som ho.“

Zvraštila som čelo, potom som si spomenula. „Pri dverách výťahu na štvrtom poschodí?“

Zase prikyvnul. „Asi vám vypadly.“

„Asi“, povedala som. „Aspoň mi pred dverami mrs. Lawsonovej spadla taška na zem.“

„Tam som ich našiel“, náhlivo vyrazil.

Hodila som púzdro do svojej tašky. A musím sa priznať, že ma to už znervózňovalo, ako sa táto prekliata vec strácala a opäť objavovala.

Medzitým mr. Reid poodišiel o niekoľko krokov. „Ďakujem.“ zavolala som za ním.

Kyvnul iba hlavou a v nasledujúcom okamihu zmiznul za rohom. Ani úhor pomyslela som si. Ako som išla ďalej, zbadala som hlavu Lottie Mosbyovej miznúť za jednými dverami. Rýchle privrela dvere, keď ma uvidela. A tomu som sa nečudovala. Mosybovci bývali na štvrtom poschodí, tak ako ja. Na žiaden pád nemala Lottie čo pohľadávať v tejto izbe. Pravdou teda bolo, čo si ľudia šepkali. Malá Mosbyová bola viac než ľahkomyselná.

Vošla som do Ellinej izby a odovzdala jej švagrinej svoju tašku. Medzitým bolo sa treba preobliekať na dinner. Už odo dávna bolo to mojím zvykom, hoci som nikdy nemala viac ako dvoje večerných šiat. Čierny zamat na zimu a čierne čipky na leto. Kedysi som si zaumienila, že budem nosiť všetky dúhové farby, až budem voľná. Ale keď môj otec po dlhoročnej chorobe zomrel, bolo pre mňa už neskoro na také čačky...

Práve som sa kúpala, keď mi prišlo na um moje púzdro na okuliare. Pamätala som sa nejasne, že som ho v roztržitosti hodila do svojej háčkovanej tašky, ktorú som dala Lou Trotterovej opraviť.

„To je ale hlúpe“, mrmlala som si. „A všetkému je na vine ten nemožný pán Reid. Po celý deň sa mi plietol do cesty.“

Ale tentokrát som mu zrejme krivdila, lebo keď som sa neskoršie pozrela do svojej čiernej koženej tašky, púzdro bolo tam. „Moja pamäť akosi silno popúšťa“, mrmlala som a položila som púzdro do zásuvky nočnej skrinky, kde malo svoje miesto.

„Tak, ale teraz už konečne ostaň tu!“ zvolala som namrzená.

Keď som prišla do haly, dívala sa Mary Lawsonová cez okno na ulicu. Bola som si istá, že ma videla v okennej tabuli, ale neobrátila sa. Nervózne bubnovala prstami o operadlo stoličky. A odrazu som si uvedomila, čo zaujalo moju pozornosť na jej štíhlejšie bielej ruke.

Nemala na ruke svoj zelený smaragdový prsteň.

U druhej ženy by ma to nebolo zarazilo. Ale nevedela som si predstaviť Mary bez veľkého zeleného kameňa v staromódnej zlatej obrube. Bol to jej snubný prsteň. A Mary dosiaľ s nezmenšenou náruživosťou milovala svojho manžela, ktorý zomrel pred tromi rokmi.

Aj ja som mala Johna Lawsonska veľmi rada. Bol to skvelý človek. Gentleman od hlavy do päty. Bolo to veľké nešťastie, že tak mladý zahynul pri srážke aut. Zdalo sa vtedy, že sa Mary z toho nikdy nespamätá.

„Daly ste si svoj prsteň opraviť? Mary?“ spýtala som sa. „Hej.. hej.“, povedala ticho, bez toho, že by sa obrátila.

Nebola by som si nikdy pomyslela že Mary vie luhaf. Ale teraz luhala, to som cítila. Nevedela som to pochopiť. Veď

John Lawson zanechal jej tak veľký majetok, že Mary rozdávala jej veľké čiastky pre chudobných, aby vyčerpala svoj ročný príjem. Nebolo možné, že by mala peňažné starosti.

Ale bolo jasné, že mala iné starosti. Lebo práve v tej chvíli priviezli sa Polly a mr. Lansing pred hotel. Pomohol jej z voza a podržal ruku dlhšie, než bolo potrebné. Polly sa okúzlene dívala do peknej, sebavedomej tváre mr. Lansinga. Howard Warren práve prichádza cez ulicu do hotela. Polly ho istotne videla. Mala som pocit, že práve preto sa dívala na mr. Lansinga takým zbožňujúcim pohľadom.

„Ďakujem ti, miláčik, za peknú vychádzku“, zavolala naniho.

Dnešné dievčatá každého volajú „miláčkom“. Zaiste to ani v tomto prípade nič neznamenalo, ale pre Howarda Warrena znamenalo to veľmi mnoho. Chvíľu sa zahľadel na Polly, ako by ju mal vôľu vyzauškovať. Potom sa stretol s pohľadom mr. Lansinga, ktorý sa posmešne usmieval.

Mary podišla k otáčavým dverám. „Čakám už na teba, Polly“, ostro zdôraznila. „Za päť minút sa bude podávať dinner.“

„V poriadku“ povedala Polly bezstarostne. „Za pol sekundy som hotová.“

Bola červená v tvári. Zdalo sa, že zase pila. Potriasla som hlavou. Howard čakal na výťah, ale keď Polly prichádzala k nemu, prudko sa obrátil a vychádzal po schodišti hore.

V tejto chvíli otvoril Cyril Fancher dvere do jedálne a hostia sa začali pomaly trúsiť do miestnosti, kde sme mali na dlho posledný krát spokojne večerať, o čom sme, pravda, ešte nevedeli. Zastavila som sa na chvíľu pri prijímacom pulte u Pinky Dodga. Jeho služba začínala až o siedmej, ale obyčajne tam už prv postával. Kdeže aj chudák mal ísť?

„Vyhral kôň Neilson siedmy beh v Latonii?“ pýtala som sa ho.

Pozrel na mňa s údivom a odpovedal: „Neilson neprišiel ani na miesto“.

Nijako som sa nečudovala, že Lottie Mosbyová, ktorá práve zostupoval po schodišti so svojim mužom, vyzerala celá uplakaná. Jej manžel sprevádzal ju mlčky so zachmúrenou

tvárou. Ani počas večere spolu neprehovorili. Polly Lawsonová prišla samozrejme neskoro a s veľkým hurtom sa svojej tetke ospravedlňovala. Mary Lawsonová vyzerala veľmi utrápená a nervózne sa hrala s vidličkou. Howard Warren neprišiel vôbec dole; zrejme sa Polly vyhýbal.

Teraz sa objavila Hilda Anthonyová vo veľmi odvážnej večernej toilette, z taftu jasne červeného, ktorá odhalovala celý chrbát. Mala na sebe svoje bláznivé umelé mihalnice. Ale musím úprimne priznať, že jej dobre pristaly. Zaraz za ňou prišiel mr. Stephens Lansing a zastal pri jej stole. Keď chcel ku nej prisadnúť, potriasla hlavou a zadívala sa do haly. Tam stál šedivý mr. James Reid z New Orleansu a vytrvale na ňu hľadel.

„Lutujem“, zamrmlala Anthonyová. A ak som dobre počula, dodala: „Neskoršie“. Mr. Stephen Lansing odišiel ku druhému stolu so svojim obvyklým láskavým úsmevom.

Pozrela som do haly. Malý muž v šedivých šatách sa stratil s obvyklou náhlivosťou. V hale bol iba Pinky Dodge pri svojom pulte.

„Do paroma“, zamrmlala som si. „Tento čertovský mr. Reid sa len tak mne nič tebe nič vie spraviť neviditeľným.“

Medzi siedmou a ôsmou je v hale najživšie. A keď je pekné počasie, sú aj pohodlné stoličky pred hotelom obsadené. Aj dnes bol krásny večer. Pretože nemôžem pre reumu vyjsť do chladného večerného vzduchu, stala som si aspoň blízko ku dverám, aby som sa takto nadýchala trocha čerstvého vzduchu.

Vôňa kvitnúcich stromov niesla sa vzduchom. Nie som sentimentálna, ale pomyslela som si, že je to večer pre zamilovaných.

Kathleen Adairová zaviedla svoju matku ku jednej z pohoviek. „Mamička moja, cítiš sa dosť silná na malú prechádzku? A túžobne doložila. „Je tak krásny večer.“

„Zabúdaš na moju, bronchitidu, dieťa“, povedala vyčítavo pani Adairová.

Videla som, že dieťa preglglo slzy. Potom povedalo priškrteným hlasom: „Pravda, odpusť, mamička.“

Štíhle, chvejúce sa hrdlo dievčaťa ma akosi upomínalo na malého, divo trepotajúceho vtáka, ktorého som kedysi držala

v ruke. Cítila som, že sloboda je najväčší majetok človeka. Spomínala som, že som sa sama cítila akosi oslobodená, keď som otvorila ruku a vtáčik odletel. A ako túžobne som dúfala, že práve tak ľahko otvorím kľetku, ktorá ma držala v zajatí. Takto som si vysvetľovala svoj temer nežný súcit s Kathleen.

Bola som tak ponorená do svojich spomienok, že som až vtedy zbadala mr. Lansinga, keď prehovoril ku Kathleen. „Je to vaša vreckovka, miss Adairová?“

Držal v ruke čipkovú vreckovku a nemal na sebe nič zo svojej obvyklej sebaistoty. Dodal skoro nespomene: „Stratili ste ju v jedálni.“

„Ďakujem.“ povedala Kathleen krátko.

Mr. Lansing zaváhal. „Škoda stráviť vnútri taký krásny večer,“ zamrmlal v rozpakoch.

Kathleen pozrela naňho so zlobou. „Však vy ho vnútri nestráivate.“

Tvár mu očervenela. „Keby ste sa vy a vaša pani matka chcely troška previesť...“

Jej oči zaiskrily opovržlivo. „S vami...“

Poklonil sa. Ale jeho snaha vyzerá ako vždy bezstarostne a drže sa mu nevydarila.

„Pomúfte hlavu pre mňa všetkým ostatným ženám, ale mňa nechajte láskave na pokoji!“ osopila sa naňho.

Strhol sa. „Prepáčte“, povedal a rýchlo odchádzal ku dverám.

Zabudla som, že sa mňa celá záležitosť vlastne nijako netýkala a radostne som zavolała: „Bravo, dievča, ak si kto zasľúžil takého odmietnutia, tak je to on!“

Na moje zadivenie obrátila sa Kathleenina zlosť proti mne. „Nie je to jeho vina, keď ženy za ním behajú.“

Prerušila som diskusiu a odišla som. Bolo mi jasné, že napriek všetkému dievča bolo do mr. Lansinga zamilované až po uši.

Asi za desať minút opustil mr. Lansing hotel v spoločnosti Polly Lawsonovej. Lottie Mosbyová, ktorá sa ešte stále — zrejme k vôli nemu — motala v hale, zbledla, keď mr. Lansing prešiel okolo nej bez toho, že by sa bol na ňu čo len po-

zrel. Odišla k výfahu a netrpezlivo stískala gombík. Jej muž sedel pri telefonnej búdke. Zdalo sa, že je zahrúžený do čítania, ale dobre som videla, že ponad noviny pozoroval svoju ženu.

Videla som na ukazovateli, že výfah zastal na poschodí, kde sa nachádzajú moje izby. Potom sa dotrepal dole. Začudovala som sa, keď z neho vyšiel Howard. Jeho izba je na treťom poschodí. Povedala som si, či preto bol na štvrtom poschodí, že chcel hovoriť s Mary Lawsonovou. Bol trochu zadychčaný, keď prichádzal ku mne.

„Nechcela by ste ísť do kina, miss Adelaida?“ pýtal sa ma. „V Palace dávajú ohromný film.“

Ostro som sa naň pozrela. Čo bývam v hoteli Richelieu, Howard ma ešte nikdy večer nikam nepozval. Vyzeral veľmi mladý, veľmi nešťastný a veľmi sklamaný. V takomto duševnom rozpoležení vykonali ľudia už mnoho nepremyslených vecí. Považovala som za svoju povinnosť chrániť ho pred nejakou hlúposťou, tým viac, že som kedysi v podobnej situácii vykonala vec, ktorá sa už nikdy nedala napraviť.

„Dobre, Howard, poďme do Palace. Len si kabát donesiem.“ Howard chytil ma za rameno. „Vonku nie je zima a mám tu svoj vóz.“

Pinky Dodge už mi úslužne podával kľúč. Howard sa naň pozrel neprívetivo. „Tu všade načúvajú“, povedal.

„Ja . . . ja . . . , prepáčte, zarazene sa zajakával Pinky. „Ale myslel som, že miss Adamsová potrebuje svoj kľúč, keď si chce zaisť pre kabát.“

Howard mykol plecami a stisnul gombík od výfahu. Pozrela som k telefonnej búdke. Mosby už tam nebol. Bolo päť minút pred ôsmou a v hale nebolo nikoho okrem nás.

„A predsa sa domnievam, že nepotrebujete kabát,“ opakoval tvrdošijne Howard.

Smiernila som sa s tým, že sa pôjdem pozrieť na hlúpy film, ale riskovať zbytočný záchvat reumy, na to som predsa nemala vôľu. „Mladý pán, to viem najlepšie sama posúdiť“, zahundrala som.

Zofia sa viezla so mnou hore. „Videli ste pána, Clarence?“ pýtala sa starého muža od výfahu.

„Hej, madame, videl som mr. Fanchera pred chvíľou na štvrtom poschodí, ako sa stratil za rohom.“

Žofia ozelenela v tvári ako jej šaty. „Na štvrtom poschodí?“ Byt majiteľov hotela je na piatom poschodí. „Čo robil na štvrtom poschodí a ako ste to mysleli, že sa „stratil za rohom?“

Clarence prešliapoval v rozpakoch s jednej nohy na druhú. „Nuž, on... on tak vyzeral, ako keby nechcel, že by ho dakto uvidel.“

„Smiešne!“ zvolala Žofia, ale pery sa jej chvelý. Istotne sme obidve mali tú istú myšlienku — Anthonyová na čísle 409.

Na štvrtom poschodí som vystúpila a nechala som Žofiu vo výťahu. Zabudli zasvietiť v zadnom koridore. Za rohom bola tma, lebo svetlo z prednej chodby sem nedopadlo. Vo všeobecnosti nie som nervózna, ale teraz som sa akosi necítila v svojej koži. Dokonca ma zimomriavky prebehly. Iba s námahou som našla kľúčovú dierku na svojich dverách a zase som mala taký neprijemný pocit, až som sa striasla. A moja nálada sa nezlepšila, keď som zistila, že vypínač v izbe pri dverách spravil iba „klik“, ale nezasvietilo sa.

„Krátke spojenie“, zamrmlala som zlostne. „Aká hlúpa neprijemnosť.“

Na šťastie sú ostatné lampy v izbe zapojené do iného vedenia než luster naprostriedku. Obývam tento byt už niekoľko rokov, preto som ľahko našla cestu, hoci bola úplná tma, lebo záclony boli stiahnuté.

Pomaly som sa dohmatala do druhej izby a hľadala som lampu na stolík z mahagónu pri divani. Zdalo sa mi, že je stolík ďalej ako obyčajne. Potom som rukami zavadila o voľačo a zmeravela som.

Dotkla som sa mužského ramena. Cítila som látku, rukáva a srdce mi na chvíľu zastalo v hrudi od ľaku... Ako som tak stála a nemohla vypraviť zo seba hlásku, čosi sa ľahúčko dotklo mojej tváre. Boly to plecía akéhosi človeka. A v tej chvíli som začala vnímať tichý zvuk, pravidelné kvapkanie vody, ale nebola to voda, lebo moje ruky byly odrazu celkom lepkavé... príšerne lepkavé.

Do dnešného dňa neviem, ako som našla stólnú lampu, ani to, ako som otočila vypínačom. Mala som pocit, že to trvalo roky, kým sa zasvietilo. Teraz, v jasnom svetle pohliadla som

od svojich zakrvavených rúk do bledej, rozškľabenej tváre mr. Jamesa Reida z New Orleansu, ktorý visel na lustre s podrezaným hrdlom.

Piata kapitola.

Vždy som si na tom zakladala, že ovládnem každú situáciu. Keď som však urobila tento príšerný nález, prestaly moje smysly na niekoľko minút fungovať. Otočila som druhý raz vypínačom stolnej lampy, aby som nevidela rozškľabenú tvár pred sebou, ale neskôršie som sa na to vôbec nevedela rozpamätať. Ani to neviem, ako som sa dostala ku dverám a von na chodbu.

„Upokojte sa predsa! Pre pána Boha, čo sa stalo?“ začula som prikýv hlas.

Medzitým som sa natoľko spamätala, že som zistila, že mr. Lansing mnou prudko trasie. Ale nič iného som nevedela ešte spraviť, ako hlúpo hľadiť do jeho tváre. S izby, ktorej dvere boli pootvorené, padalo k nám slabé svetlo.

„Veď sa spamätajte, miss Adamsová“, pokračoval mr. Lansing už miernejšie, „a povedzte mi konečne, čo sa stalo.“

Pozdĺž chodby otváraly sa jedny dvere za druhými a v nich objavovali sa naľakaní ľudia. Až teraz som si uvedomila, že prenikavé výkriky, ktoré vydesily celý dom, vychádzaly z mojich úst. S celou silou som stisla zuby.

„Tak je dobre“, zamrmľal Stephen Lansing a potľapkal ma chlácholive po pleci, ako keby uspokojoval naľakané dieťa.

Zvláštne je, aké vedľajšie veci mi v tejto chvíli prišli na um. „Myslela som, že ste sa vybrali s Polly Lawsonovou na prechádzku“, poznamenala som vyčítavo.

Zdalo sa mi, že menil farbu v tvári. „Vrátil som sa“, povedal stručne. „Keď to chcete presne vedieť... zabudol som si čosi.“

Pozrel popri mne na Kathleen Adairovú, ktorá sa objavila vo dverách svojej izby a znovu sa zapálil, keď sa ma netrpezlivo opýtal: „Nechceli by ste konečne vysvetliť, miss Adamsová, čo tento povyk znamená?“ Posmešne sa usmieval. „Alebo ste naostatok uvideli myš?“

Hlboko som si vydýchla. Moje povedomie bolo teraz celkom jasné. Vzpriamila som sa a poznamenala som s kúsavou iró-

niou: „Nepatrím k ženám, ktoré pre nič za nič dostávajú hysterické záchvaty.“ Obzrela som sa po ľuďoch, ktorí stáli okolo mňa a dodala som. „V mojej izbe je muž.“

„Neuveriteľné!“ zvolal Stephen Lansing sarkasticky.

„Váš urážlivý tón nie je na mieste“, povedala som chladne. „Ten muž je mŕtvy.“

„Mŕtvy!“ zvriesknul ktosi za mnou.

Prikyvla som. „Visí na lustre s podrezaným hrdlom.“

„Preboha“, zvolal mr. Lansing, „azda nie je...“

„Zavraždený hej“, dokončila som.

„Zavraždený! Aká hrôza!“, bedákala pani Adairová.

„Kto to je?“ rýchlo sa pýtal Lansing.

„Do knihy cudzincov zapísal sa ako mr. James Reid z New Orleansu“, odpovedala som so stisnutými perami.

„O, Bože“, vzdychla mrs. Adairová. Keby ju Kathleen nebola zachytila, bola by sa zrútila na zem.

„Zamdlela“, skríklo dievča. „Mamička, mamička!“

„Dočkajte pomôžem vám“, povedal Lansing. „Je ťažká pre vás.“

Kathleen sa pozrela odmietavo naňho. „Pomôžem si sama“. Ale on nedal na jej slová. Sprevádzaný dievčaťom zanesol bezvedomú ženu do izby a položil na diván.

Cyril Fancher pribehol koridorom celý rozčúlený. „Čo sa tu, do čerta robí?“ pýtal sa a tak sa na mňa pozrel, ako keby som ja sama bola na vine, nech sa čokoľvek stalo.

„Jeden z vašich hostí bol zavraždený v mojom salóne“, vysvetľovala som.

Na chvíľu som sa domnievala, že aj on zamdle. Za ním zakvičal starý Clarence ako myš, chytená do pasce. V rohu chodby kričala Lottie Mosbyová prenikavým hlasom: „Dan, Dan, kde si?“

„Zavolajte moju ženu“, prikázal Cyril Fancher Clarenceovi slabým hlasom. „Chytró!“

Mykla som plecami. Možno bol Žofiín nový manžel romantickým milencom, ale oporou v ťažkých hodinách istotne nebol. V tejto chvíli ma silne upomínal na gumové prasiatko, ktorému uniknul vzduch.

„Žofia už si bude vedieť poradiť“, povedal a utrel si pot s čela. Pozrel na mňa strateným pohľadom.

„Dúfame!“ odvetila som sucho.

Anthonyová sa opierala o dvere svojej izby a pozerala na mňa zlomyselným pohľadom. „Myslím, že existujú pohodlnejšie metódy ako sa zbaviť svojho milenca. Netreba ho predsa zaraz zavraždiť“, povedala. „Mali by ste sa trochu viac ovládať, miss Adamsová.“

Na scéne objavila sa Ella Trotterová, lapajúc dych. „Ak tým chcete povedať, že Adelaida má niečo spoločného s touto vraždou, tak patríte do svieracej kazajky“, pustila sa do pochybnej dámy.

Hilda Anthonyová sa cynicky zasmiala. „Čo nepoviete!“

Nikdy som nebola slabá žena, ale teraz som bola Elle naozaj povďačná, keď mi ponúkla rameno, aby som sa oprela. Odrazu sa na chodbe zasvietilo. Nechala som dvere za sebou otvorené, takže teraz všetci uvideli príšernú postavu, ktorá sa v prievane ľahko kolísala.

„Nik nesmie tam vstúpiť, kým nepríde polícia.“ povedal Lansing, ktorý sa práve vrátil z izby Adairových. „Neslobodno sa ničoho dotknúť, to je prvé pravidlo.“

Teraz prichádza Žofia Fancherová, chladná a rozhodná ako vždy. „Polícia tu bude za päť minút“, povedala vecne, ako keby vražda bola najvšednejšou vecou na svete. „Všetci nech idú do salóna a počkajú na výsluch.“

„Polícia nám nemá čo rozkazovať“, protestoval Mosby. „Ja idem so svojou ženou do kina.“

„To nespravíte“, povedala Žofia pokojne.

Na ulici ozvala sa teraz prenikavo a príserne policajná siréna. Lottie Mosbyová sa chytila kľčovite svojho muža a triasla sa na celom tele. Pripomínala mi bezmocného malého moľa s popálenými krídlami.

„Ani ja ani moja žena nepoznáme toho muža. Ani raz sme s ním nehovorili“, zlostil sa Mosby.

„Čo nepoviete!“ ozvala sa Anthonyová. Jej žlté oči uprely sa posmešne na malú chvejúcu sa postavu Lottie Mosbyovej, ktorá skríkla a potom si s kľčovite sovretou rukou zapchala ústa.

„Pokiaľ viem, nikto z nás nepoznal zavraždeného“, mrmlal Howard Warren. Pomyslela som si, ako dlho už takto stál v tmavom kúte. Keď sponzoroval môj pohľad, ľahko sebou trhol.

„Ktosi ho len dosť dobre poznal, keď mu hrdlo podrezal!“, poznamenal Stephen Lansing.

„Sebevražda to nemôže byť?“ zajakala sa Mary Lawsonová. Prišlo mi na um, že ona, keďže býva na tom istom poschodí, musela tu byť prvá na môj krik.

„Keby sa bol sám zavraždil, bol by musel zhltnúť vražedný nástroj“, povedal Lansing.

„Prečo nehorelo svetlo na chodbe?“ pýtala som sa Žofie. „Nie div, že sa tu prehánajú vrahovia.“

Žofia sa nápraprčila. „Je to prvá vražda za tých dvadsať rokov, čo hotel jestvuje. Nemožno teda povedať, že sa tu vrahovia prehánajú.“

„Čo neni, môže ešte byť“, odpovedala som. Ani som netušila, akú pravdu som mala.

„Pravdepodobne krátke spojenie“, odpovedala teraz Žofia na moju predchádzajúcu otázku.

Potriasla som hlavou. „Okrem jedného svetla na chodbe a lustru v mojej izbe horely myslím všetky svetlá na tomto poschodí.“ Zachvela som sa. „Prečo... nehorel... luster, to chápem. Ale čo sa stalo so svetlom na chodbe? Teraz zase svieti.“

„žiarovka sa uvoľnila“, vysvetľoval Pinky Dodge. „Vyšiel som na stoličku a zakrútil som ju.“

Lansing sa zamračil. „To ste nemali urobiť, Pinky. Možno, že boly na žiarovke otlačky prstov.“

Pinky zbledol. „Myslíte, že... že vrah žiarovku schválne uvoľnil? Naozaj som to nemal urobiť? Ja... ja som to myslel dobre.“

Žofia sa naň prísne pozrela. „Bolo by lepšie, keby ste išli po svojej robote a nezapodievali sa vecami, ktoré sa vás netýkajú.“ Pinky sa zahanbil a chytro sa stratil. Žofia sa teraz obrátila na svojho muža, ktorý bol stále ešte bledý ako stena. „Choďte, prosím, teraz všetci do salóna.“

V tom okamihu objavila sa polícia v podobe dvoch modro uniformovaných policajtov s revolvermi za pásom; boli zamračení a nevlúdni. Medzi nimi išla Polly Lawsonová s horiacou tvárou, podopieraná dvoma pevnými policajnými ramenami.

„Polly!“ skríkla Mary. „Čo to znamená?“

Polly sa pokúsila usmiať, hoci sa jej pery chvely. „Zatkli ma tetuška. Len putá ešte chýbajú. Je to komické, však?“

S iskriacimi očami pristúpil Howard k obidvom policajtom. „Čo sú to za hlúpe žarty? Nemôžete predsa vážne veriť, že miss Lawsonová má čosi do činenia s touto aférou?“

Jeden z úradníkov mykol ľahostajne plecóm. „Sme policajti pane. Musíme konať svoju povinnosť. Šéf vyšetrovacej komisie tu bude za pár minút. Keď sa vám volačo nelúbi, povedzte to jemu.“ Obrátil sa ku svojmu kolegovi. „Ty ostaneš pri mŕtvoľe, Sweeney. Postaraj sa, aby sa jej nik nedotkol. Ja odvediem týchto ľudí dolu. Inšpektor ich bude v salóne vyšetrovať.“

Mosby opäť rozčúlene protestoval, ale na policajta to nijako neúčinkovalo. „Len pekne pochodom dolu“, povedal. Nepúšťajúc Polly, pohnul sa za nami.

Howard sa mu postavil do cesty. „Trvám na tom, aby ste túto mladú dámu pustili“, ošpíl sa na úradníka. „Veď ani vy idiot nemôžete predpokladať, že je v nejakom súvisi s týmto zločinom.“

Úradník sa zarehlil. „Možno, že sme idioti, mister, ale celkom tak hlúpi, ako vyzeráme, predsa nie sme. Vaša priateľka nemá možno s vraždou nič spoločného, ale inšpektor bude mať pre ňu fúru otázok, na to sa môžete spoľahnúť.“

„Inšpektor sa jej bude vypytovať?“ pýtal sa Howard mechanicky.

Úradník sa znovu zarehlil. „Počítame, že inšpektor sa bude zatracene zaujímať o to, ako je to možné, že sme slečnu našli v bočnej uličke so zakrvaveným nožom v ruke.“

Nik sa neodvážil prerušiť stiesnené ticho, ktoré nastalo po tomto vyhlásení. „S nožom... v ruke...?“ vyrazil Howard bez zvuku.

Policajť vytiahol predmet, zavinutý do zafľakovaného kapesníka.

„Kto z vás pozná túto vec?“, pýtal sa.

Nemohla som potlačiť výkrik zdesnenia; Mary Lawsonová lapala zúfale po vzduchu.

Polly sa znovu pokúsila usmiať, ale podarila sa jej iba úbohá grimasa. „Samozrejme ste to už videli. Je to nôž na roz-

rezávanie papiera s rúčkou zo slonoviny zo súpravy tety Mary. Povedz im, tetuška, že ti nôž dnes odpoľudnia ukradli.“

Mary sa pokúšala hovoriť s bledou tvárou, tak bledou, že ma až mrazilo, ale ani najmenší zvuk neprišiel jej cez pery... ani najmenší zvuk...

„Tak, tak?“ mrmlal policajt ľahostajne.

Šiesta kapitola.

Už som sa zmienila, že salón v hoteli Richelieu je veľmi chmúrne miesto pobytu. Takým bol už predtým, než nás polícia onoho večera vohnala ani vyľakané stádo do miestnosti so staromódnym zeleno obtiahnutým nábytkom.

K policajtovi, ktorý nás sem doviedol pridružil sa čoskoro aj ten druhý, ktorý počúval na meno Sweeney. Počuli sme, že inšpektor medzitým prišiel a dal sa do skúmania môjho apartementu a jeho príšerného hosťa. V salóne sa utvorily ojedinelé skupiny, ale zakázali nám potichu sa medzi sebou rozprávať.

„Urobte si pohodlie, panstvo“, povedal Sweeney. Jeho kolega Henikns nás však z času na čas napomínal: „Nešuškajte si prosím.“ Raz povedal: „Ak si máte medzi sebou čo povedať, iste by to aj inšpektor rád počul.“

„Do čerta, ako dlho tu budeme čakať?“ pýtal sa Mosby netrpezlivo.

„Inšpektor príde, len čo bude hotový“, vysvetľoval Sweeney pokojne. „Zatiaľ má ešte robotu. Odtlačky prstov, snímky a také veci.“

„Tak sa zdá, že polícia chce z nás vynútiť priznanie. Máme sa tu pravdepodobne tak dlho pražiť, až stratíme nervy“, mienil Howard.

„Moja matka sa zle cíti; je chorá“, obrátila sa Kathleen Adairová na našich cerberusov. „Mala by si ľahnúť do postele.“

„Len nechaj, dieťa, však to pôjde“, povedala ticho pani Adairová hoci vyzerala na sľutovanie.

Howard potešoval Mary Lawsonovú: „Však vyjde na javo, kto ukradol nôž z vášho písacieho stola.“

Hilda Anthonyová sa zlomyseľne usmievala. „Nôž samozrejme voľakto ukradol. Veď aj diletantky vo vraždení sú dnes príliš mazané, než aby sa dali prichytiť s nožom v ruke pri číne.“

Odrazu ma Ella Trotterová chytila za ruku. Hoci to bolo zakázané pošepkala mi: „Pozri len, Adelaida, na tie krvavé škvrny na Pollyiných rukách.“

Mlčky som prikývla. Nikto z nás nemohol pozrieť na Mary, ktorá stála pri okne so strnulým zrakom a nevediac o tom, šúchala si prsty, ako keby na nich boli osudné škvrny.

Naraz sa Lansing sohnul a zdvihol čosi zo zeme. „Stratili ste svoju náramnicu mrs. Adairová.“

Kathleen chytro pristúpila. „Nie, to nie je náramnica mojej matky.“

„Moja je!“ zvolala Ella Trotterová s údivom. Lansing išiel ku nej a podávala jej blyštiacu vec. „Na šťastie som počul, keď spadla na zem. Bola by sa ľahko pristúpila.“

„Ale ja som túto náramnicu už niekoľko týždňov nemala na sebe!“ zvolala Ella. „Je v mojej skrinke na skvosty... To jest mala by tam byť.“ „Nesmysel“, povedala som podráždene. „Vynímajúc pri bridžovej partii je tvoja pamäť mizerná.“

Stephen Lansing ponúkol Anthonyovej cigaretu. „Je to opravdu hlúpe, že z nášho neskorého rendezvouz nebolo nič“, počula som ju povedať.

Stephen pozrel bokom na Kathleen a povedal: „Čo sa neuskutočnilo dnes, môže byť druhý raz.“

„Myslíte?“ mienila Anthonyová zamyslene.

Čakali sme skoro dve hodiny, kým sa inšpektorovi uráčilo venovať nám svoju pozornosť. Vlastne neviem, ako som si predstavovala kriminálneho inšpektora, no v každom páde som nebola pripravená na elegantného pána v prvotriedne šitých, diskrétno zladených šatách. Mal modrú foulardovú kravatu, ktorá sa presne hodila k jeho očiam a hladkú, dievčenskú tvár. Pripomínal mi prvého milovníka pri vidieckom divadle.

„Inšpektor Bunyan“, predstavil sa a privetиво sa na nás pozrel. „Ľutujem, že som vás musel nechať tak dlho čakať.“

„Pravdaže,“ zamrmlal Howard.

Inšpektor Bunyan nielen, že sa neponáhľal so svojim príchodom, ale aj teraz sa púšťal do roboty veľmi pohodlne. Za-

riadil sa po domácky pri veľkom stole v kúte izby a položil pred seba plniace pero a notes do kože viazaný. Chvíľu listoval v knižôčke, v ktorej sa už očividne nachádzaly rôzne poznámky. Potom na nás uprel svoje nevinné, modré detské oči a prezeral si nás pomaly jedného po druhom. Pri tom neprehovoril ani slova.

„Tak už konečne začnite“, zavrčal Dan Mosby.

„Však som vám povedal, že nás naschvál necháva tak dlho čakať, aby sme sa skôr priznali“, poučoval ho Howard dobre slyšiteľným hlasom.

Inšpektor Bunyan si ho pokojne prezeral. „Máte azda voľtačo na zatajenie, mr... mr...?“

„Warren“, pomohol mu Howard. „A keby som aj mal niečo takého, je vašou úlohou vynájsť to.“

„Súhlasí!“ Inšpektor Bunyan sa prívětivo usmial.

A predsa sa mi jeho oči zdaly byť menej neškodné; čosi vyhrážajúceho odzrkadľovalo sa v tejto detskej tvári. A keď teraz uprel svoj pohľad na mňa, zdalo sa mi, že pozerá rovno do môjho vnútra.

„Máte nejakú domnienku... miss Adamsová, pravda?... prečo ten muž našiel smrť práve vo vašej izbe?“ spytoval sa ma.

Odrazu som mala hrdlo ani vyschnuté. „Ani v najmenšom.“

„Nie.“

Inšpektor sa ešte stále zamyslene na mňa pozeral. Potom si niečo naznačil — so zrejmým potešením, ako sa mi zdalo — do knižôčky a obrátil sa ku Žofii. Akosi ma uspokojovalo, že sa cítila práve tak malá pod skúmavým pohľadom inšpektoro-
vým ako ja.

„Vy ste majiteľka hotela Richelieu?“ pýtal sa.

Žofia prikývla. Keď Cyril, ktorý sedel vedľa nej, pocítil na sebe inšpektorov pohľad, nepokojne sa zahniezdil.

„Čo viete o mŕtvom?“

„Nič“, odpovedala Žofia.

„Iba to, že pred týždňom prišiel do nášho hotela“, doplnil Cyril. Zdalo sa mi, že sa chce svojou úslužnosťou polícií zahliečať.

Inšpektor sa zase pozrel do svojich záznamov. Bolo mi jasné, že nemrhal časom, kým sme tu naňho čakali. Každý z nás mal zvláštnu rubriku v peknom čiernom notese, ktorého sme sa všetci naučili báť, kým sme boli hotoví s inšpektorom Bunyanom.

„Nevideli ste ho nikdy, kým prišiel do vášho hotela?“

„Nikdy“, odpovedal Cyril horlive.

Inšpektor povytiahol obočie. „A predsa ste mr. Fancher jednému svojmu zamestnancovi povedali, že James Reid v svojom živote nebol v New Orleanse.“

Cyril sa kyslo usmial. „Domnieval sa totiž, že na Canal Street v New Orleanse plávajú gondoly ako v Benátkach.“

„Rozumiem.“

Žofia ponáhľala sa na pomoc svojmu manželovi. „Keby nás zakaždým, keď urobíme voľajakú poznámku o niektorom hosťovi mali obžalovať z vraždy, boli by sme zle na tom.“

„To verím“, povedala Ella Trotterová so zrejmým prizvukom.

Žofia sa naježila. „Mrs. Trotterová, bez príčiny nerobíme poznámky o svojich hosťoch.“

„Dúfajme, dúfajme“, hundrala Ella, ktorá vždy musela mať posledné slovo.

Inšpektor si nás zase celkom prívetivo za radom prezeral. „Niektorí z vás poznali mŕtveho,“ povedal tónom, ktorý nestrel protirečenia. Keď všetci mlčali, potichu pripojil: „Hej, niektorí z vás ho celkom dobre poznali, vedeli, prečo sa tu zdržuje a odkiaľ v skutočnosti prišiel.“

Ešte stále nikto neprehovoril. Po chvíli inšpektor pokračoval: „My všetci unikli by sme mnohým neprijemnostiam, keby tí, ktorí niečo vedia o Jamesovi Reidovi, sa dobrovoľne prihlásili. Jeho hlas bol ešte zamatovitejší, keď pokračoval: „Dozvieme sa to tak, či tak, na to sa môžete, panstvo, spoľahnúť.“

„Mačka zatiahla pazúriky a ukazuje zamatové pracky“, povedal polohlasne Howard, ale ostrým ušiam inšpektorovým to neušlo. Preto jeho nasledujúca otázka platila Howardovi Warrenovi.

„Mr. Warren, poznali ste Jamesa Reida?“

„Nie.“

„Ale dnes večer ste sa medzi pol ôsmou a ôsmou zdržovali na štvrtom poschodí.“

Howard sa vyzývavo usmial. „Tak?“

Inšpektor pozrel na Lottie Mosbyovú, ktorá sa nevdojak užšie privinula k svojmu mužovi. „Mrs. Mosbyová, poznali ste mr. Reida?“

„Nie! Ja... ja som ho neznala!“ vyrazila.

„Ste si tým celkom istá?“

Mladá žena prikyvla.

„Tak vy tvrdíte, mrs. Mosbyová, že ste Jamesa Reida nepoznali. A predsa ste dnes večer krátko pred šiestou hodili list do jeho schránky na prijímacom pulte.“

„Nie! Nie! To je lož!“

„A vy, mr. Mosby, kde ste sa zdržovali medzi pol ôsmou a ôsmou?“

„V hale som bol, do čerta! Noviny som čítal.“

„S výnimkou desiatich minút, ktoré ste nepozorovane strávili na horných poschodiach.“

„To je tiež lož!“

Inšpektor sa ďalej s nimi nezapodieval a obrátil sa na Kathleen Adairovú a jej matku. „Azda vy, dámy, pripustíte, že ste poznaly nešťastného mr. Reida?“

„Vôbec nie! Ako prichádzate na to?“ oborila sa naňho Kathleen.

„Pozorovali, že dnes ráno vychádzal z vašej izby.“

Kathleen Adairová zbledla na smrť a ja som začula, ako Stephen Lansing potlačil zakliatie. Obávala som sa, že mrs. Adairová opäť zamdleje, ale ona len bezmocne treštila oči na inšpektora ako králik na hada, ktorý ho ide zhltnúť.

„Ak bol mr. Reid naozaj v našej izbe, tak o tom nič neviem!“ skríkla Kathleen. „Boly sme celé predpoludnie dole v hale. Miss Adamsová to potvrdí.“

Inšpektor ma znova prebodával svojím zrakom. „Ste si celkom istá, miss Adamsová, že nám neviete povedať nič o mužovi, ktorý dnes večer našiel smrť vo vašom appartemente? Mal zaiste dôvod, keď vošiel do vašich izieb.“

„Veď som vám už raz povedala, že som mr. Reida nepoznala“ odpovedala som povýšene, nakoľko som to za daných okolností dokázala. Ale na inšpektora to nijako neúčinkovalo.

„Celkom správne, to ste mi už povedali“, prikyvnul Bunyan, „ale predsa vás natoľko dobre poznal že vám vrátil púzdru na okuliare, ktoré, ako som počul, skoro nikdy so sebou dolu neberiete. Nezdá sa vám to zvláštne, že poznal predmet, ktorý je vždy vo vašej spálni, ako vám patriaci?“

Pozrela som sa naňho zničujúcim pohľadom. „Keď z tejto okolnosti chcete skonštruovať škandálnu aféru, inšpektor Bunyan, tak si dovoľím poznamenať, že môj privátny život je otvorený celému svetu.“

„Nie div, vo vašom veku“, nezdržala sa poznamenať Anthonyová.

Inšpektor zvrátil čelo, ale Anthonyová sa len výsmešne usmievala, keď si ju prezeral spôsobom, ktorý dával na javo, že nemá rád podobné poznámky, ale ktorým súčasne bral na vedomie, že tu pred ním stojí nápadne krásna žena.

„Ak som teraz ja na rade“, povedala drzo, „tak vám môžem zaraz povedať, že som zavraždeného nepoznala, že som s ním nikdy neprehovorila a som hotová vyškrabať oči každému, kto by to popieral.“

„Na vaše uspokojenie môžem povedať, že nikto nič podobného netvrdí, mrs. . . Anthonyová, pravda?“

Prezerala som si túto osobu od hlavy po päty. „James Reid vás veľmi intenzívne pozoroval z haly, keď ste sedeli pri večeri, mrs. Anthonyová.“

Mokantne sa usmievala. „Muži majú vo zvyku pozorovať pekné ženy, miss Adamsová, ale úplne chápem, že vám táto okolnosť nie je známa.“

Inšpektor chytro listoval vo svojom notese; zdalo sa mi, že chce takto odvieť svoju pozornosť od bujnej krásy mrs. Anthonyovej. Konečne vylovil meno Stephena Lansinga zo svojej knižky. „Vy cestujete s kozmetickými článkami, pravda?“

„Súhlasí.“

„Poznali ste azda vy onoho tajomného mr. Reida?“

„Nie.“

„Určite nie?“

„Určite nie.“

„Boli ste dnes medzi štvrtou a piatou v salóne krásy Sally Ray, mr. Lansing a predvádzali ste nový aparát na trvalé vlny?“

„Celkom správne.“

„Päť minút pred piatou zavolať akýsi muž zo salóna Sally Ray hotel Richelieu a žiadal si spojenie s číslom 511, s izbou, ktorú obýval mr. Reid z New Orleansu.“

„Naozaj?“ zamrmlal Stephen a krátko sa zasmial. Zdalo sa mi to troška nútené.

„Hovorili ste dnes odpoľudnia telefonicky s mr. Reidom?“

„Nie.“

Inšpektor vzdychnul, zalistoval v svojom notese a pýtal sa:

„Naozaj nik z vás nechce svoju výpoveď pozmeniť alebo doplniť? Keby ste teraz zaraz otvorene priznali pravdu, ušetrilo by to jak mne, tak vám celú kopu zbytočných ťažkostí.“

Ale nikto nehovoril. Inšpektor znovu vzdychnul; potom uprel svoj zrak na bledú, ustarostenú tvár Mary Lawsonovej.

„Nôž bol z vášho písacieho stola, mrs. Lawsonová“, povedal pokojne.

Mary sa naň dívala široko roztvorenými očami „Ja som ho nezavraždila!“

Polly sa do toho vložila s chvejúcimi sa perami. „A ja som ani nevedela, že bol niekto zavraždený, kým mňa policajti nevyvliekli hore schodami!“

„A predsa ste sa, miss Lawsonová, pokúsila utiecť s vražedným nástrojom.“

„Ktosi ho vyhodil oblokom. Čakala som dole na návrat mr. Lansinga. Odrazu čosi zacvendžalo pri mojich nohách. Bol to... bol to...“

„Nôž z písacieho stola vašej tety.“

„Hej. A bol celý krvavý, takže som si zamazala ruky, keď som ho zdvihla. Za chvíľu som počula policajnú sirénu a tu... stratila som hlavu a začala utekať.“

„Tak!“ zamrmlal inšpektor. Po chvíli pripojil: „Môžete dokázať, miss Lawsonová, že ste nenasledovali mr. Lansinga do hotela?“

„Pinky bol za mojím pultom. Musel ma vidieť.“

„Tento zamestnanec mi povedal, že o trištvrte na ôsmu bol v telefonnej búde prijímal objednávku izby zvonku.“

„Ale veď ešte aj druhí ľudia boli v hale!“ zvolala Polly zúfale. „Na príklad miss Adamsová.“

„Bola by som videla miss Lawsonovú, keby sa bola vrátila do hotela“, prikryvla som.

Inšpektor sa na mňa zamyslene pozrel. „Teda ste videli mr. Mosbyho, keď sa popri vás vykradol hore schodami?“

„Nie“, musela som priznať proti svojej vôli.

„A videli ste mr. Lansinga, keď sa vrátil do hotela?“

„N... nie!“

„No teda!“

Hilda Anthonyová sa ozvala s výsmechom. „Miss Adamsová sa zaiste strašne zlostí, že nemá oči aj na chrbte.“

„Jedno je isté“, mienil inšpektor trocha ustatým hlasom, že nik z vás nemá bezpečné alibi pre čas od pol ôsmej do ôsmej, teda pre dobu, v ktorej sa stala vražda.“

„Nesmysel!“ protirečila som. „Ja na príklad som bola od večere až do chvíle, kedy som našla mŕtvolu, neprestajne v hale.“

„Predpokladajúc, že Reid bol mŕtvy, keď ste ho našli“, poznamenal inšpektor Bunyan sucho. „Od chvíle, v ktorej ste sa vyviezli výťahom do toho času, kedy ste vystrašili hotel svojím krikom je dosť značná časová medzera, miss Adamsová.“

„Ja... ja som od ľaku stuhla a nebola som v stave kričať, ani sa pohnúť“, zajakala som sa.

Inšpektor si čosi poznačil do notesa. „Koľko času uplynulo podľa vášho názoru kým ste vykrikla, keď ste našli mŕtvolu Reidovu?“

„To neviem. Ozaj som nebola v nálade zostaviť časovú tabuľku pre políciu.“

Inšpektor si nás znovu skúmavo za radom prezrel. „Kde vy ste boli, mrs. Mosbyová, v onom kritickom čase?“ spýtal sa tichým hlasom.

„V mojej izbe.“

„Samí?“

„Hej.“

„Na štvrtom poschodí?“

„Hej.“

„A vy, mrs. Lawsonová?“

„Sama som bola v svojej izbe.“

„Tiež na štvrtom poschodí?“

„Hej.“

Inšpektor potriasol hlavou. „Nie“, povedal, „nik z vás, ktorí ste boli v čase vraždy prítomní v hoteli nemá alibi na tú dobu. Preto mám, bohužiaľ, všetkých viac menej v podozrení.“

„Nebudte blázon, inšpektor“, skríkol zúrivo Dan Mosby. „My sme toho muža ani nepoznali. Stavim sa desať proti jednej, že ktosi neznámy nasledoval Reida sem do hotela. Možno, že sám bol gangsterom.“

„Nie“, odpovedal inšpektor Bunyan, „Reida nezavraždil nik, kto ho sem nasledoval. A gangsterom tiež nebol. Zavraždil ho chladnokrvne ktosi, kto...“, urobil významnú pomlčku, „... , kto už dlhší čas obýva tento hotel.“

„Teda polícia vie, kto to je?“ vykíзло mi z úst.

Inšpektor sa na mňa zvedavo pozrel. „Neviete to náhodou v y, miss Adamsová?“

Prv, než som mohla túto domnienku podľa zásluhy odmietnuť, vložila sa do toho Žofia. „Čo to má znamenať, inšpektor, že „kto už dlhší čas obýva tento hotel?“ Stáli hostia môjho hotela nie sú vrahovia.“

Inšpektor sa ostro pozrel na ňu. „Zavraždený bol súkromným detektívom, mrs. Fancherová.“

„Detektív!“ vydýchla som.

Lottie Mosbyová sa skoro zapotácala a v druhom kúte mrs. Adairová sotva potlačila výkrik.

„Hej“, vysvetľoval inšpektor Bunyan, „zavraždený bol majiteľom dobre známej detektívnej kancelárie v St. Louis. Poznám som ho na prvý pohľad.“

„Ale čo tu hľadal?“ pýtala som sa ho celkom cudzím hlasom.

Inšpektor vytiahol z vrečka telegram. „Len čo som Reida spoznal, telegrafoval som do jeho kancelárie. Tu je odpoveď.“

Odkašľal si a potom nám prečítal obsah telegramu. „Reid najatý od neznámeho zákazníka pre diskrétnu pátranie v hoteli Richelieu stop zákazník chcel ostať nepoznaný stop viac nevieme.“

„Diskrétné pátranie!“ vzdychla Žofia.

Inšpektor pokračoval: „Reidovou špecialitou bolo sledovať nepozorovane označené osoby, sbierať a odovzdávať dôkazový materiál pre rozvodové procesy a podobne. Hovorí sa dokonca, že si robil príležitostne malé vydieračské obchodíky na vlastnú päsť.“

„Teda vydierač!“ zvolala Ella Trotterová.

„Vydierač!“ ozvala som sa slabo.

Z ostatných nik nehovoril. Bledí dívali sa na inšpektora alebo na zem.

„Domnievate sa teda, inšpektor, že James Reid sa dostal na stopu voľajakého zločinu a že bol zavraždený, aby ho umlčali?“ kombinoval Stephen Lansing.

Inšpektor Bunyan pokrčil ramenami. „Súkromný detektív je veľmi drahý. Reid nemal vo zvyku pracovať zadarmo. Keď neznámenu zákazníkovi stálo za to objaviť určité veci, tak iným osobám práve tak veľmi záležalo na tom, takéto odhalenie zamedziť.“

„Ó Bože!“ zvolala Kathleen Adairová. „Predsa by voľakto nevráždil, aby... aby...“

„Ktosi ho predsa zavraždil“, povedal inšpektor veľmi vážne. „Nezabúdajte, že tento muž pracoval v temnu.“

„Kto ho sem objednal?“ pýtala sa Žofia rozčúlene.

„Jeden z vás to vie“, odpovedal inšpektor pokojne.

„Zbláznili ste sa!“ hundral Dan Mosby.

„Hostia, ktorí sa tu zdržovali krátky čas, nemajú s vecou čo robiť.“ povedal inšpektor Bunyan.

„Odkiaľ to viete tak iste?“ pýtala som sa.

„Telegrafoval som druhý raz do Reidovej kancelárie. Odpoveď znela: „Neznámy zákazník poveril Reida už predi mesiacom touto úlohou stop pracoval práve na inom prípade, prijal novú zákazku len pre vysoký honorár.“

„A my sme tu hľadali pokoj“, lamentovala mrs. Adairová.

Inšpektor sa jemne usmial: „Iste teraz chápete, panstvo, že moja rada, povedať všetko, čo viete, je naozaj dobrá. Vražda je chytľavá choroba ako osýpky a keď sa raz začne pátrať, obyčajne vyjde na javo, že temer každý má voľáčo na rováší.“

Stephen Lansing sa usmial. „Súdiac podľa osudu úbohého mr. Jamesa Reida, nezdá sa byť zdraviu osožné pátrať v hoteli Richelieu po tajomstvách druhých ľudí.“

Modré oči inšpektorove sa zamyslene uprely na Stephen Lansinga. „Má to byť výstraha, mr. . . mr. Lansing?“

Slabý posmech ozval sa v hlase Stephena Lansinga. „Možno, že by to žiadnemu z nás neškodilo dobre si to zapamätať,“ poznamenal.

„Vrah a vydierač!“ vzdychla som z hĺbkky svojho srdca. „To sme sa dostali do peknej kaše.“

„Vyzerá to celkom tak“, prikyvnul inšpektor Bunyan vážne.

Siedma kapitola.

Tento večer polícia nikoho nezatkla. Howard k tomu poznamenal: „Možno si myslia, že sa sami dostaneme na šibenicu, keď nám dajú dosť povrazov.“

Prv než odišiel, zapečatil inšpektor moje izby. Povedal, že na neurčitý čas. Veľmi sa mi uľahčilo. Cítila som, že by som nemohla vkročiť do týchto miestností a nevidieť vždy pred sebou príšernú postavu visieť na lustre.

„Môžem ti dať tie isté izby na tretom poschodí“, povedala Žofia, „ale ako ťa poznám, musím ti ich dať najsamprv upraviť. Prosím ťa, aby si sa za ten čas uspokojila s núdzovým ubytovaním.“

Policista Sweeney, ktorý ostal na stráži, otvoril mi moje doterajšie izby, aby som si mohla sobrať najnutnejšie veci na niekoľko dní. Clarence mi potom moje veci odniesol do malej izbičky na najvyššom poschodí, kde som mala v najbližšom čase bývať.

Piate poschodie, ktoré leží bezprostredne pod strechou, určené je pre turistov a pre zamestnancov v dome bývajúcich. Uspokojila som sa s touto manzardnou izbičkou, ale predsa som sa akosi zľakla, keď som zistila, že je to izba číslo 511, teda izba, ktorú ešte pred krátkym časom obýval mr. James Reid, nie z New Orleansa.

„Za všetky peniaze sveta by som tu nechcel spať“, mienil Clarence, potriasol hlavou a ponáhlal sa ku dverám.

Až do tejto chvíle som sama bola na vázkach, či mám izbu prijať; ale nevzdelanému, poverčivému černochovi predsa treba dokázať, že stojíme na vyššom duševnom niveau.

„Hlúposti“, povedala som prísne. „Ten muž je mŕtvý. Nikomu už nemôže škodiť.“

„Dúfajme, že nie, madam, dúfajme že nie“, pochybovačne povedal Clarence a čo najrýchlejšie zmizol.

Jediné zaväzadlo ktoré si zavraždený priniesol so sebou, staromódny, čierny kufor, polícia už odpratala. Všetko, čo po ňom ostalo v izbe, odniesli. Potom poslala Žofia pokojskú, aby izbu dala do poriadku. Miestnosť bola teraz holá a neosobná, ako všetky miestnosti, ktoré obývajú v hoteli prechodní hostia.

Ani v koši na papier neboly papierové ústrižky, takže mi nič nemohlo pripomínať, kto tu minulú noc spal. Predsa som však starostlivo prezrela skriňu a malú kúpeľňu a nehľadiac na svoje reumatické koleno, pokľakla som na zem, a pozrela pod posteľ; ale moja námaha bola daromná. Polícia izbu dobre prezrela a odstránila každú najmenšiu stopu predošlého jej obyvateľa.

„Adelaida,, nebuď sprostá“, hrešila som sa. „Niet sa čoho obávať.“

Predsa som sa necítila dobre, keď som vybalila svoje veci a začala sa obliekať ku spánku. Nevedomky som robita zbytočné veci - tak som si na príklad vyprala spodnú sukňu, - len aby som čo najdlhšie odsunula okamih, keď bude treba svetlo zahasiť. V malej kúpeľni nebolo kde zavesiť vypraný kus prádla, ale moja priateľka v núde, požiarne schodište, bolo aj tu pri ruke, lenže som sa teraz nachádzala na jeho druhej strane. Keď som sa vyklonila, aby som zavesila svoju spodnú sukňu na železné zábradlie, zistila som na svoje uľahčenie, že je splň mesiaca.

„Aspoň nebude taká tma“, uspokojovala som sa a zahasila som konečne lampu pri posteli.

Až keď som sa na posteli vystrela, uvedomila som si, aká som ustatá. A predsa som nemohla ani oko zažmúriť. Nijako sa mi nepozdávalo, ležať tu v bledom mesačnom svetle, ale spánok neprichodil.

„Tak sa mi zdá Adeliada, že sa stávaš detinskou,“ hundrała som si pre seba.

Počula som, ako hodiny na blízkej radnici odbíjajú poľnoc, potom jednu hodinu a dve hodiny. Bolo už iste okolo tretej, keď som konečne zaspala. Posledné, na čo som si jasne spomínala bolo, že mesiac pomaly zachodil a že v izbe bolo temnejšie. A potom — zrejme oveľa neskoršie — som sa odrazu našla sedieť v posteli vzpriamená ani svieca. Uprene som hľadela na otvorené okno, ktoré sa odrážalo ako bledý pravouholník od čiernej temnoty.

Bolo tak ticho, ako keby celý svet, práve tak ako ja bol úzkostlivo zadržal dych. A predsa som vedela, že je voľakto tu, celkom blízko pri mne.

„Kto je tu?“

Nemôžem popísať hrôzu, s ktorou som vyrazila tieto slová, ani panický strach, ktorý sa ma zmocnil pri zvuku môjho vlastného hlasu. Ktokoľvek tu bol, vedel teraz, že nespím.

„Čo chcete?“ zvolala som strašlivým hlasom. „Choďte preč! Choďte!“

Ako som mohla vedieť, že je to vrah, to neviem. Bola som však skalopevne presvedčená, že som bola v tejto chvíli smrti celkom blízko.

„Prosím choďte, choďte!“ zastonala som znovu.

Čosi zašuchotalo v mojej úplnej blízkosti, začula som tichý krok a zavržnutie, keď sa otvorily dvere na chodbu. Akýsi tieň mihol sa medzi mnou a slabým svetlom z chodby, dvere sa ticho zavrely a teraz som už aj ja vyskočila z postele, pochytila slúchadlo a súčasne vrieskala do aparátu. Bola som tak rozčúlená a zmätená, že Pinky Dodge potreboval hodnú chvíľu, kým pochopil čo som chcela. „Čo sa stalo, miss Adamsová?“ volal ustavične. „Preboha, čo sa stalo?“

„Vrah! Zbojník! Pomoc! Pomoc!“ revala som. Pokúšala som sa ešte stále vysvetliť Pinkymu, čo sa stalo, keď odrazu mr. Stephen Lansing v nádherom čiernom župane skočil do môjho okna z požiarneho schodišťa. Hoci som bola v najvyššej miere rozčúlená, predsa som si uvedomila, že sa veľmi podobá ohybnej čiernej mačke.

„Zase ste videli myš, miss Adamsová?“ dozvedal sa s výsmešným jemu vlastným úsmevom.

Jeho bezstarostná drzosť mala to dobré v sebe, že ma zakaždým priviedla v okamihu k rozumu. Tak som si aj teraz hneď uvedomila, že nie som vo vhodnom stave, prijímať návštevy. Dôstojne som sa zahalila do župana z purpuročerveného zamatu.

„Dakto bol v mojej izbe,“ oznamovala som.

„Už zas?“ zamrmlal prekvapený.

„Zmiznul dvermi, keď som sa zobudila a zavolala naňho.“

Keď som mr. Lansingovi krátko rozpovedala, čo sa stalo, urobil čosi nezvyčajného. Spustil sa na zem a zaoberal sa malou trhlinou v pokrovci. Tak sa stalo, že keď policista Sweeney, Pinky Dodge a Clarence vkročili do mojej izby, našli mr. Lansinga kľačaf predou mnou v malebnej póze.

„Nuž, ale či by fa všetci čerti nevzali!“ zlostil sa Sweeney. „Scéna z Romeo a Júlie, tof som to videl v kine. A ja som myslel, že tu voľakoho vraždia.“

„Nevďačím práve policíi za to, že som ešte nebola zavraždená“, ozvala som sa chladne. Mr. Lansing sa medzitým zdvihol a ako obvykle sa posmešne usmieval.

Prebodávala som Sweeneya orlím pohľadom. „Vy ste tu na to, aby ste strážili, hej alebo nie?“ pýtala som sa.

Sweeney vyzeral bezradne. „Som sám, moja dáma, a nemôžem byť všade naraz.“

„A za toto my daňovníci platíme naše drahé peniaze“, rozhorčovala som sa.

„Už som telefonoval pre inšpektora“, hundral Sweeney. „Však sa ten bude na mňa jedovať, že som ho pre nič, za nič z postele vytiahol.“ Pozrel na mňa nevludným pohľadom. „Ako keby som ja za to mohol, že sa jednej staršej dáme zle sníva a že sa domnieva, že ju vraždia, či čo.“

„Vezmite láskave na známosť, že sa mi nič nesnivalo“, povedala som povýšene.

To isté som povedala inšpektorovi, keď prišiel za štvrt hodiny, ale ten len hlavou krútil a zrejme pochyboval o pravdivosti mojich slov. „Konečne, nie div, keď vidíte strašidlá, miss Adamsová, po tom veľkom rozčúlení,“ povedal.

Rozhorčila som sa. „Ktosi bol v mojej izbe, na to môžete vziať jed. A to celkom blízko pri mojej posteli.“

„A predsa sa ničím nepohlo, ako sama tvrdíte.“

„To je pravda“, pripúšťala som.

„Keby tu skutočne bol niekto býval, čo by tu bol chcel?“

„Povedali vám, inšpektor, že v tejto izbe býval až do včerajšieho dňa mr. James Reid?“ pýtal sa Stephen Lansing.

Inšpektor povytiahol obočie. „Keď tým chcete povedať, že vrah tu hľadal niečo, čo tu jeho obeť ukryla, tak daromne strácal čas. Moji ľudia izbu dôkladne prekutali.“

„Hľadali prifažujúce zápisky?“ pýtal sa Stephen Lansing ironicky.

„Hľadali prifažujúci materiál“, odpovedal inšpektor.

„Bezvýsledne?“

„Ak James Reid našiel dôkazový materiál, ktorý hľadal v tomto dome, tak si ho zaznačil v svojej hlave.“

„Možno... možno, že..., vrah nevedel, že polícia izbu už prezerala“, ozval sa Pinky.

S údivom som pozrela naňho. Iste sa ešte nestalo, že tento potlačovaný malý muž vyslovil svoju vlastnú mienku, ale domnievam sa, že v každom z nás drieme detektív-amatér. Priznám sa, že i ja som cítila prvé príznaky toho na sebe.

„Iste hľadal dajaké tajné papiere!“ zvolala som rozčúlene.

Stephen Lansing sa chychotal. „Dobré, staré tajné papiere, ktoré nechýbajú v žiadnom kriminálnom filme!“

Inšpektora to však neobveseľovalo. „Možno“, povedal pomaly, „že celú vec chytáme z opačného konca. Ak tu naozaj niekto v izbe bol, je ľahko možné, že James Reid padol do nástrahy, uchystanej druhému.“ Spôsob, akým sa inšpektor na mňa pozrel, ma načisto znervóznil. „Je nápadné, že tento údajný druhý útok je opäť v súvisi s miss Adamsovou.“

Zamrazilo ma. „Nemyslíte naostatok, inšpektor, že ja... že James Reid bol zavraždený, pretože ja... ja som mala byť zavraždená?“ pýtala som sa slabým hlasom. „Alebo... alebo chcete naznačiť, že ja som ho zavraždila?“

„Isté je“, pokojne povedal inšpektor, „že sa doteraz nevy-svetlilo, ako sa vrah dostal do vášho appartementu. Keďže viem, povedali ste včera policistovi, že keď ste vraždu objavili, našli ste obidvoje dverí, vedúcich z chodby do vašich izieb, zatvorené a že ste ich museli odomknúť.“

„Pravda! Práve tak, ako som tieto zatvorila“, povedala som a ukázala som na dvere, ktoré viedly na chodbu.

„Tento James Reid bol súkromným detektívom“, nadhodil Stephen Lansing. „Azda mal pakľúče, ktoré otváraly všetky dvere?“

Inšpektor Bunyan potlačil zívnutie. „Moji ľudia prezreli mŕtvolu a hľadali takéto kľúče, mr. Lansing.“

„Opäť bezvýsledne?“

Po prvý raz prejavila sa u inšpektora podráždenosť. „Mňa ako kriminalistu priamo bolí, že ani jediná indícia nevedla v tomto prípade k dajakému výsledku.“

„Pakľúče? Nesmysel!“ zvolala som pohľadavo. „Netreba ich, ak sa chceš voľakto dostať do mojich izieb dole, alebo do tejto miestnosti. Každá aspoň troška šikovná osoba môže bez všetkého vliezť donútra, tak ako pred chvíľou mr. Lansing, keď som volala o pomoc.“

Stephen Lansing potichu zastonal. „To ste zas dobre spravili“, zašepkal mi do ucha.

„Veď som sa už čudoval“, povedal inšpektor, „že ste sa tu tak rýchlo objavili mr. Lansing. Chytřejšie než Sweeney a ostatní.“

„To sa dá ľahko vysvetliť“ povedal Lansing. „Keď som začul sirénové volanie miss Adamsovej, vybehnul som chytro po schodišti, aby som jej pomohol.“

„Aká šťastná náhoda“, poznamenal inšpektor so zvedavým pohľadom na Stephena, „že ste mali už na sebe svoje vychádzkové topánky.“

Stephen trochu očervenel. „Som nočná sova, inšpektor. Bezpochyby ste tiež zbadali, že som odložil iba svoj kabát.“

„Opravdu“, povedal inšpektor, „zbadal som to.“

„Vklznuť do župana, bola hračka.“

„Hej, hej“, prikyvnuť inšpektor. „So stanoviska polície je však poľutovaniahodné, že ste, keď ste sa tak chytro ponáhľali hore, sotreli všetky stopy toho, ktorý sem pred vami vystupoval.“

„Naozaj?“ mrmlal Stephen s neznateľným úsmevom.

Inšpektor išiel ku oknu a, ako sa mi zdalo, díval sa trochu beznádejne na hrdzavé železné zábradlie požiarného schodišta.

„Vlastný vchod je na chodbe“, zistil, „ale máte pravdu, miss Adamsová, že každá len trocha šikovná osoba, môže sa odtiaľ vyšvihnúť do okna.“

Neprijemne sa ma dotklo, keď som zistila, že moja spodná sukňa už nevisela poriadne prehodená na zábradlí. Spadla a bola celá postúpaná. Azda aj viac osôb po nej prešlo.

„Čo je to za vec? Stan?“ pýtal sa inšpektor Bunyan, ktorý sa pozeral ponad moje plecia.

„To“, odvetila som s ľadovou dôstojnosťou, „je súčiastka mojej garderoby.“

Stephen Lansing sa nahlas rozosmial. „Miss Adamsová používa rada a často zábradlie požiarného schodišťa ako sušiareň.“

Trpko som poznamenala: „Doteraz sme nepotrebovali premávkového policajta na požiarnom schodišti.“

Márne som sa pokúšala zachytiť svoju sukňu. Až keď sa Stephen vyklonil a skoro na hlavu postavil, podarilo sa mu ubehlika zdrapiť.

„Vyzerá, ako keby bolo po nej stádo prešlo“, zistila som.

Inšpektorove oči zasvietily. „Sú na nej odtlačky nôh?“

„Nie“, povedal Stephen.

Inšpektor mávnul zlostne rukou. „Zase jedna indícia v čertoch!“ hundral.

Stephen Lansing sa smial, zatiaľ čo inšpektor sa najprv naňho a potom na mňa pozrel pohľadom, ktorý sa mi nijako nepáčil.

„Zaiste viete“, povedal sladučkým tónom, ktorý, ako sme počas ďalšieho poznali, neznamenal nič dobrého, „vymeriava sa za úmyselné odstránenie dôkazového materiálu trest od šiestich mesiacov do — hm — troch rokov káznice.“

„Myslím, Adelaida“, povedal Stephen drzo ako obyčajne, „že by ste mali svoju spodnú sukňu inšpektorovi slávnostne odovzdať. Zdá sa, že tento kus bielizne je preňho neobyčajne dôležitý.“

„Adelaida!“ sipela som. „Ako sa môžete, mládenčisko, opovážiť menovať ma Adelaidou!“

Zarehlil sa. „Zločinní spoločníci predsa nemusia byť medzi sebou takí formálni! Nemyslíte, Adelaida?“

Inšpektor pokračoval tichým hlasom: „Nemožno azda predpokladať, že ste túto spodnú sukňu stratili, miss Adamsová, keď ste liezli po požiarnom schodišti?“

Zúrivo som naň pozrela. „Zdá sa, že nie ste ženatý, inšpektor. Toto nie je spodná sukňa, ale spodné šaty s trakmi na pleciach. Takýto kus bielizne nemožno stratiť bez soblečenia. A uisťujem vás, že som sa na požiarnom schodišti nesoblekala ani celkom ani čiastočne ani túto ani inú noc.“

Stephen Lansing sa usmieval pod fúzy. „Ja neviem, Adelaida, ale mylím, že by ste to urobili, keby to okolnosti vyžadovaly.“

Inšpektor vzdychnul. „Predsa by som však tieto . . . hm . . . , spodné šaty rád priložil k ostatnému skromnému dôkazovému materiálu, ktorý máme.“

„Ako myslíte“, povedala som chladne.

Inšpektor sa bral na odchod. „Radím vám, miss Adamsová, zatvárať po týchto udalostiach okno pri požiarnom schodišti. Ak nemáte nič proti tomu, Sweeney to zaraz urobí.“

Ironicky som poznamenala: „Ešte vždy sa domnievate, že som vlastne ja mala byť zavraždená? Alebo sa kloníte viac k názoru, že ja som vrahom?“

„Ťažko povedať“, odpovedal.

Tvár mi zbĺkla. „Nĕprajem nikomu na svete nič zlého, inšpektor, a niet nikoho, kto by ma dosť miloval alebo nenávidel, aby mi siahal na život. Už je to dávno, čo som bola pre niekoho tak dôležitá.“

„Tak?“

„Hej, tak!“

Inšpektor svinul moju sukňu do balíka a zamyslene ho v ruke vážil. Potom povedal: „Viete o tom, miss Adamsová, že keď Kathleen Adairová prišla so svojou matkou do tohoto hotela, výslovne si žiadaly bývať na tom istom poschodí ako vy?“

Nechápavo som naň pozerala. „Adairové!“

Stephen Lansing stál vedľa mňa ako soľný stĺp.

„Ale ja ich sotva poznám“, potriasala som hlavou. „Nikdy som ich nevidela ani som o nich nepočula, kým neprišli pred mesiacom sem do hotela.“

„A predsa si výslovne žiadaly bývať čo možno najbližšie pri miss Adelaide Adamsovej. Je to tak, mr. Dodge?“

Pinky sa začervenel. „Hej, Sir.“

„Nemôžem to pochopiť“, povedala som.

„Ani ja“, povedal inšpektor a obrátil sa ku dverám. „Idete, mr. Lansing?“

„Zaraz!“ odpovedal nahlas Stephen Lansing, potom mi chytro zašepkal: „Preboha, neprezradte ich, miss Adamsová.“

„Ale...“

„Neviem ako sa Kathleen a jej matka dostaly do tejto veci, ale za to dievča položím ruku do ohňa.“

„Kathleen...“

„Pst!“ ticho ma napomenul.

Inšpektor sa pri dverách znovu obrátil. „Na vašej spodnej sukni visela táto vec, miss Adamsová. Brošňa alebo také dačo. Ktosi na ňu stúpil vonku na požiarnom schodišti. Predpokladám, že je vaša.“ Pozoroval ma ani mačka myš. „Alebo nie?“

Zdvihnul ruku, v ktorej držal veľkú staromódnu čierno-zlatú brošňu, aké sa nosily v mojej mladosti. Neviem, ako dlho som sa dívala na predmet v inšpektorovej ruke, zatiaľ čo moje myšlienky sa vracaly späť dlhým radom rokov do onej dusnej júnovej noci, keď som stála v kvitnúcej záhrade a moje krvácajúce srdce sa rozhodovalo medzi povinnosťou a láskou...

Akoby veľmi zďaleka začula som hlas Stephena Lansinga, zachrípnutý, skoro zúfalý:: „Samozrejme patrí tá brošňa vám. Pravda, Adelaida?“

Naše zraky sa stretly. „Hej“, povedala som pomaly. „Brošňa patrí mne.“

Inšpektor stiahol kútiky úst. „Môžete to dokázať, miss Adamsová?“

Stephen Lansing sa márne namáhal ovládnuť svoje rozrušenie, môj hlas však znel pokojne, celkom pokojne.

„Hej, inšpektor, môžem to dokázať“, povedala som. „Pozrite sa na zadnú stranu. Tam sú vyryté slová: Luarie svojej Adelaide.“

Stephen sa na mňa pozeral neveriacim pohľadom, ale inšpektor prikyvnul: „Súhlasí navlas.“

Vrátil mi brošňu.

„Pán Boh vám požehnaj!“ zašepkal Stephen a nasledoval inšpektora, odrazu zas drzý a dobrej nálady ako vždy.

Keď som zostala sama, dívala som sa dlho na staromódny skvost, ktorý inšpektor našiel zachytený na mojej spodnej

sukni. Dvadsaťpäť rokov a desať mesiacov je tomu, čo som ju naostatok videla. Temer polovica môjho života. Dlhý, dlhý čas, pomyslela som si a moje oči sa naplnily slzami. Teraz viem, prečo mi malá Adairová tak prirástla k srdcu a prečo ma neraz prenikla náhle, sladká bolesť, keď som na ňu pozrela.

„O, Laurie, Laurie!“ šepkala som a odrazu sa mi zjavil pred očami obraz, keď sa Kathleen pozrela vo výfahu na Jamesa Reida, ako keby ho chcela očami preklaf.

Ôsma kapitola.

Na druhý deň bola nálada v hoteli Richelieu šedivá. Na Žofiu veľký zármutok vyslala polícia do hotela celú brannú moc. Na každom kroku potkli sme sa o nejakého policajta.

Žofia zalamovala rukami. „To ma zničí. Už dvanásť hostí mi dalo k prvému výpoveď.“

Pokrčila som iba ramenami. „Konečne, nie je to zábava, keď fa v noci zavraždia v posteli.“

„Celá udalosť je smiešna!“ rozhorčovala sa Žofia. „Môžeme my zato, že súkromný detektív si vybral práve môj hotel, aby sa dal zabiť? Bezpochyby mal celú kopu nepriateľov. Ani okamih neverím, že by niektorý z našich stálych hostí bol do vecí zapletený.“

„Ale inšpektor mieni...“ začala som.

„Všetko sprostosť!“ jedovala sa Žofia. „Inšpektor sa opiera iba o telegram, ktorý dostal zo St. Louis. Ale tí mu tam mohli nahovoriť, čo chceli. Kto vie, či Reida, nesledoval niektorý z jeho vlastných ľudí, aby ho tu odstránil. Ja som toho názoru, že táranie o neznámom zákazníkovi je rozprávka.“

A potom všetko, čo tu tak logicky vybuodovala, jedným razom zrútila šepkanou poznámkou: „Medzi nami, Adelaida, pravda, ty si toho človeka objednala sem do hotela?“

Nechápavo som na ňu pozerala. Potom som kúsavo podotkla: „Nie, Žofia, ja som to nebola. Ale tak mi prišlo na um, že je iste veľa vecí, ktoré by si chcela vedieť o svojom mužovi. Tak na príklad, čo robil včera pred ôsmou na štvrtom poschodí.“

Zofia sa na mňa zdesene dívala. „Adelaida, to predsa nemyslíš vážne. Ja že by som Cyrila dala strážiť súkromným detektívom!“

„Najhoršie na týchto aférach je, že jeden každý tuší v druhom zločinca!“ povedala som a bola som veľmi usiatá a vyčerpaná.

Hoci sme inšpektora v noci vyrušili, bol už zavčasu zrána čerstvý a ako z vajička vylupnutý na mieste a úradoval v salóne za zatvorenými dverami. Tam sedel ako pavúk v pavučine. Občas vystrčil chápadlo v podobe uniformovaného policajta a vylovil si novú obeť. Menovaná obeť tam obyčajne strávila iba niekoľko minút, ale častejšie podrobil ju dlhšiemu trápnemu výsluchu. Ale vždy sa vypočúvaný vrátil zo salónu v takom stave, ako by ho boli pretiahli vysávačom.

„To sa nedá vydržať!“ zúrili Howard Warren. „Obviňuje človeka z najnemožnejších vecí a keď zapieraš iba sa cynicky usmieva a hovorí o inom.“

Zakrútila som hlavou. „V neuveriteľne krátkom čase dozvedel sa o nás neuveriteľne mnoho.“

Howard pozrel na Pinkyho Dodgea, ktorý sedel na stoličke medzi prjímacím pultom a telefonnou búdkou a díval sa nevyspatými očami nešťastne na zem.

„Lahko sa dá uhádnuť, odkiaľ má inšpektor svoje vedomosti, keď stará klebetnica sedí za prjímacím pultom“, zlostne povedal Howard.

Pinky sa na nás pozrel temer prosebným pohľadom. „Inšpektor je taký šikovný, on... on všetko vytiahne z človeka, či chce alebo nechce“, povedal žalostne.

Lutovala som ho ako vždy. Úplne som chápala, že Pinky sa inšpektorovi nemohol postaviť na odpor. „Nik vám, Pinky nemôže vytykať, že ste hovorili pravdu.“

„To je milé, že to hovoríte“, vďačne povedal.

Howard sa zase naježil. „Pinky nemá právo vykladať si po svojom veci, ktoré sa ho netýkajú. Čože na tom bolo, keď som pozval miss Adelaidu do kina? A keď som aj povedal, že nepotrebuje kabát? To vôbec nedokazuje, že som jej chcel zabrániť, aby objavila vraždu.“

„Samozrejme nie“, súhlasila som, ale kdesi v žalúdku som pocítila slabosť.

Pinky povedal pokorne: „Nepovedal som inšpektorovi nič takého mr. Warren. Naozaj, prisahám.“

Howard bol troška zahanbený. „Dobre, dobre. Nehovorme už o tom. Ale byť vami, Pinky, nezabúdaj by som, že jeden muž v tomto dome už zaplatil životom, že strkal nos do záležitostí druhých ľudí.“

Pinky sa strhol a ruky sa mu začali triasť. „Nechcel som, aby mal niekto nepríjemnosti a ja... ja si nemôžem dovoliť dostať sa do takých vecí. Moja... moja matka... keby sa mi niečo stalo, neviem, čo by z nej bolo.“

Hranatý policista sa objavil na scéne a ostal vzpriamený stáť. „Inšpektor Bunyan vás prosí do salóna, mr. Warren.“

„Už zas!“ vzdychnul Howard a veľmi vážny a bledý obrátil sa ku schodom. Cestou kopnul do stoličky.

Nedá sa zaprieť, že toto dopoludnia naše nervy sa išly pretrhnúť. My — to znamená osoby, ktoré si inšpektor poznal na listinu — sme nesmeli až do ďalšieho opustiť hotel.

„Zaobchádzajú s nami ako s trestancami!“ hrešil Dan Mosby a behal hore dole po hale ako zviera v klietke. Aspoň nepil. V triezvom stave bol celkom slušný.

Jeho žena sedela, s výnimkou krátkeho výsluchu v salóne, celé odpoľudnie skleslá na pohovke. Jej pekná, obyčajná tvárička bola strašne bledá a úplne bezvýrazná, iba keď jej muž občas pri nej zastal, pokúšala sa naňho usmiať. Ale bolo to tak nútené a bolestné, že ma až pri srdci pichlo, keď som to videla. Raz ju pohladkal a tu priložila chvejúce pery na jeho ruku a veľká slza skotúlala sa jej dolu po tvári.

Mary Lawsonová a jej neter neprišli dolu na raňajky. Trocha ma to znepokojilo a tak som okolo desiatej telefonovala do ich izby. Polly odpovedala svojim obvyklým ľahkým a neviazaným spôsobom, ako keby celú záležitosť považovala za dobrý žart, ale bola som presvedčená, že práve plakala.

„Nie, miss Adelaida, nie sme choré. Ale nemaly sme práve ohromujúci apetít. Po troch sedeniach na osobu pri našom milom inšpektorovi, s výhľadom na ďalšiu zábavu tohto druhu, je naše ráno úplne zaplnené. Ó, Adelaida, však je život krásny?“

„Ak inšpektor má v úmysle zatiahnuť vás a Mary do tejto škaredej histórie, je ešte väčší idiot než som myslela“, volala som do telefónu.

Hlas Pollyin znel na moje prekvapenie odrazu vážne a úprimne. „Beriem všetko nazad, čo som kedy proti vám hovorila, miss Adelaida. V dobrých časoch snáď idete troška na nervy, ale v zlých časoch ste sladký, tlstý anjel.“

Nuž bola to azda trochu| pochybná poklona, ale predsa ma dojala. „Dakujem milé dieťa... a úplne chápem, prečo ste chceli utiecť s tým sprostým nožom.“

„Naozaj?“

„Mysleli ste si, že polícia bude podozrievať vašu tetu ako majiteľku noža, hocijako by bola nevinná.“

„Hej, tak to bolo“, povedala Polly s ľahkým povzdychom. „Videli... videli ste Howarda?“

„Práve si ho inšpektor znovu k sebe zavolať. Ale mi ozaj dobre padlo, ako sa vás Howard včera večer zastal. A... vskutku, dieťa, bola by som šťastná, keby ste zahrabali válečnú sekeru.“

„Keby som len mohla“, zašepkala Polly.

Zavesila, aby zakryla slzy. Zvláštne, prišlo mi na um, ako je to zvláštne a smutné, že ľudia| často práve tým najviac ubližujú, ktorých majú najradšej. Nevedela som, prečo Polly zničila naschvál svoje vzťahy k Howardovi, ale že sú obidvaja do seba vášnive zaľúbení, o tom som bola presvedčená. Zdalo sa mi, že urobím dobrý skutok, keď trochu na to dozriem.

Tým viac som bola zúfalá, keď Polly sišla okolo jedenástej do haly, pomaľovaná ako Indián a na Howarda, ktorý jej išiel v ústrety ani nepozrela, lež rovno zamierila ku Stephenovi Lansingovi, ktorý sa zamestnával tým, že v zrkadle pozoroval Kathleen Adairovú.

Teraz chytil Polly za rameno a tiahol ju ku vchodu do baru. „Keď už sme zajatcami, tak si to zajatie aspoň dľa možnosti obveseľme.“

„Celkom moja mienka“, odpovedala Polly, sladko sa naň poďívala a išla s ním cez skenené dvere. Obidvaja si potom sadli na vysoké barové stolíky a slamkami sali pestré, bezbožne vyzerajúce nápoje. Ich hlasitý smiech zaznieval až do haly, kde Howard hľadel trpkozlostným pohľadom do regi-

stračnej pokladnice a Kathleen sa s meravým zrakom starala o svoju matku, ktorá odpočívala na pohovke.

Mrs. Adairová vyzerala naozaj chorá v tejto chvíli. Doteraz som ju považovala iba za takú „trpiteľku“, ktorá sa dáva rada obsluhovať. Ale teraz som o nej začala ináč smýšľať. Ako by bola cez noc ostarela a líca mala vpadnuté. Jej bledé ruky sa ustavične horúčkovite sem tam pohybovaly ako krídla poraného motýľa.

„Necítili by ste sa lepšie v posteli?“ pýtala som sa.

Pozrela sa na mňa plachým pohľadom. „Človek sa cíti istejším medzi ľuďmi.“

„Bojíte sa azda?“

„Hej. Mám vždy predtuchy prichádzajúcich sa udalostí“, povedala slabým hlasom. „A teraz cítim, že nám všetkým hrozí nešťastie.“

„Nesmysel!“ zvolala som zvýšeným hlasom, aby som si sama dodala odvahy.

„Neostane len pri tej jednej vražde“, šepkala. Vyzerala, ako by mala videnie.

Kathleen doniesla pohár vody a rozpustila v ňom bielu tabletku.

„Vypi to, mamička“, povedala, a skús troška zaspáť pred obedom.“

„Hej, moja drahá“, zamrmlala matka ako poslušné dieťa.

Po chvíli klesla hlava mrs. Adairovej na vankúše, ktoré jej Kathleen starostlivo upravila a potom zadriemala. Sedely sme v tichom, odľahlom kúte a hovorila som veľmi ticho, keď som odhrnula záhyb svojej blúzy.

„To je vaše, pravda?“ jemne som sa opýtala Kathleen. „Brošňa sa našla minulej noci na požiarnom schodišti.“

Zbledla ako vápno „Ja .. ja ... ako sa tam mohla najst?“ zajakala sa.

V mojom srdci otvorila sa stará rana. „Bývate v izbe číslo 411, pravda? Bezprostredne pod tou, ktorú teraz ja obývam a v ktorej býval predtým... zavraždený.“

Kathleen ťažko dýchala. „Spomínam si“, šepkala, „Brošňa mi musela vypadnúť, keď som sa včera večer vykláňala z okna a ... pozorovala .., západ slnka.“

Iste zbadala na mojej tvári, že sa prezradila. Kathleen nemohla pozorovať západ slnka, lebo naproti stojí vysoký nájomný dom, skoro mrakodrap. Dlho sme si navzájom hľadely do očí. Potom Kathleen siahla bez slova za brošňou.

„Ľutujem“, povedala som neisto, „ale budem si tú vec musieť aspoň nejaký čas ponechať. Viete, povedala som inšpektorovi, že brošňa patrí mne.“

„Vy ste ... vy ste to urobili pre mňa?“

„Pre vás ... a pre muža, ktorého meno je vyryté na zadnej strane.“

„Ja ... ja nerozumiem, čo tým myslíte.“

„Laurie bol vašim otcom a Adairová nie je vaše pravé meno.“

„Mýlite sa ... mýlite sa.“

„Vrátila som mu tento škvost, keď sme ... keď sme ... neskôršie ho zaiste daroval vašej matke.“

Kathleen zavrtela hlavou. „Kúpila som brošňu u starinára.“

„Ale Laurieho oči, milé dieťa, tie ste si nemohli kúpiť u starinára, ani jeho úsmev.“

„Mýlite sa“, opakovala.

Položila som jej ruku na rameno. „Nechcete pochopiť, Kathleen, že som vaša priateľka?“

Pozrela na mňa, tragickým pohľadom. „Ľutujem, povedala. „Je to nemožné.“

Dlho som sa na ňu dívala. „Všetko na svete by som vykonala pre Laurieho dcéru.“ Chrípela som od rozčúlenia. „Keby sa udalosti neboly tak zauzli, že to budem ľutovať do svojej poslednej hodinky, boli by ste teraz v y mojou malou dcérkou.“

„Nie!“ odmietala bolestne.

„Preto ste sem prišli? Pravda? Pretože som kedysi milovala vášho otca. Milovala som ho viac, ako všetko druhé na svete ... až na svoj prekliaty cit povinnosti. Laurie vám istotne povedal, aby ste prišli ku mne, keď budete potrebovať pomoc.“

„Prosím ... miss Adamsová!“

„Neprišli ste sem k vôli mne?“

„Nie, ja ... ja ... zľutujte sa nadomnou, nehovorte už o tom!“

„Milé, milé dieťa! Nemôžem vám pomôcť?“

„Možno . . . možno som chcela . . .“, triasla sa a nemohla ďalej hovoriť. Konečne chraplavo vyrazila: „Veď je teraz ľahostajné, prečo sme sem prišli, pretože . . . pretože . . .“ Odhodlane vstala a povedala s meravým zúfalstvom: „Nie, miss Adamsová, nemôžete mi pomôcť. Nikto mi nemôže pomôcť.“

„Milé, milé dieťa“, povedala som znovu.

„Snáď som tomu verila, keď som sem prišla“, vysvetľovala Kathleen trpkou. „Snáď som snívala všelijaké pochabé sny, ale sny sa nikdy neuskutočňujú. Aspoň moje, nie . . . nikdy . . . , nie.“

„Keď ste v tiesni, dieťa, som hotová všetko pre vás urobiť.“

„V tiesni!“ opakovala Kathleen s bolestným úsmevom. „O Bože! Prečo som vôbec na svete?“

Chcela som ju chytiť za ruku, ale vytrhla sa mi a utekala s plačom hore schodami ako prenasledovaná zver . . .

Deviata kapitola.

Práve sme obedovali, aj Mary Lawsonová, s lícami na zľutovanie vpadnutými a vydesená, keď nám inšpektor odkázal novú zvesť. My, ktorých mená boli zaznačené na listine, mali sme sa presne o druhej síst' v salóne „na malý rozhovor.“

Pristihla som sa pri tom, že som sa dívala s jednej vážnej tváre na druhú a že som chytrou odvrátila zrak, keď som sa s pohľadom niektorého stretla. A tým ostatným sa viedlo práve tak. Ako som už pozorovala, najhoršie na celej veci bolo, že sme časom videli v každom nepriateľa.

Presne o druhej objavil sa policajt. „Inšpektor vás, panstvo, očakáva“, oznamoval nám.

Bolo mi nápadné, že hoci Howard neprehovoril s Polly celé dopoludnia, teraz na schodišti, aj keď sme vstúpili do salóna, držal sa nevdojak v jej blízkosti. Pri nastávajúcom výsluchu postavil sa tesne za Mary a jej neter, ktoré sa posadily na jednu z tvrdých, zelených pohoviek.

Inšpektor mal pred sebou svoj nepostrádateľný čierny notes a lúbezne sa na nás usmieval. „Posaďte sa, panstvo, prosím“, požíval nás, ako keby to mal byť čaj o piatej.

Sadli sme si, Stephen Lansing pritiahol si stoličku na druhú zelenú pohovku, na ktorej sedely Kathleen Adairová so svojou matkou.

„S niektorými z vás som dnes už hovoril“, začal inšpektor. „Druhých“, pokračoval a trápny spôsobom si ma prezeral, „som ešte nevypočúval, pretože som“, a listoval v svojej knižôčke, „pretože som chcel mať viac dôkazov.“

Po dlhšom tichu zavolať ma tak náhle, že som sa až strhla. „Už nepochybujem o tom, že niekto bol minulej noci vo vašej izbe“, uisťoval ma. „Naše pátranie potvrdzuje vašu výpoveď.“

„Mohli ste si ušetriť námahu, keby ste mi boli zaraz verili“, sucho som povedala.

Bunyan sa usmial. „Nikdy neverím, čo mi druhí rozprávajú, až keď to skutočnosť potvrdí.“

„Tak to robia všetci majstri-detektívi“, neodpustil si Stephen Lansing hlasitú poznámku.

Inšpektor sa naňho zamyslene pozrel. „Azda vás bude zaujímať mr. Lansing, že rýchla pomoc, ktorú ste poskytli miss Adamsovej... hm... , na šťastie nezničila, všetky dôkazy, že už pred vami voľakto vystúpil po požiarom schodišti.“

„To je veľmi potešujúce“, poznamenal Stephen Lansing nalahko, ale ak sa nemýlim ozelenel trocha v tvári.

Teraz sa inšpektor usmieval. „Izba, ktorú obývate, miss Adamsová, nie je jediná, ktorá dostala nečakanú návštevu dnes v noci...“

„Naozaj?“

„Hoci vaše predošlé appartement bolo zapečatené a hoci stál policajt na stráži, predsa sa komusi podarilo vniknúť do nútra. Pravda, ničím nepohrnuť.“

„Nuž, keď sa v izbe ničím nepohlo, odkiaľ viete, že tam voľakto bol?“ pýtal sa Dan Mosby posmešne.

Pečať na okne, ktoré možno dosiahnuť z požiarneho schodišťa bola odlomená“, povedal inšpektor a pokračoval práve tak vecne: „Napokon, mr. Mosby, vy ste včera popierali, že ste boli medzi pol ôsmou a ôsmou na štvrtom poschodí. Ste teraz ochotní, túto vašu výpoveď pozmeniť?“

„Prečo by som mal?“

„Celkom jednoducho preto, lebo ste tam boli. Dve rôzne osoby vás videly, keď ste sa včera večer vtisli do tmavého

kúta na odpočívadle medzi tretím a štvrtým poschodím niekoľko minút predtým, než bola objavená mŕtvola Jamesa Reida.“

„Nuž a keď?“ pýtal sa Dan Mosby a bol odrazu veľmi bledý.

Inšpektorove oči zasvietily. „Odkedy špehujete svoju ženu?“

„Neviem... neviem, čo tým chcete povedať“, zajakal sa Mosby. „Prečo by som ju mal špehovať?“

„Hovorí sa, mr. Mosby, že muž, ktorého žena klame, dozvie sa o tom vždy posledný.“

Lottie Mosbyová ticho plakala, zatiaľ čo jej muž vyskočil a zaťal päste. „Do paroma!“ reval. „Nedovolím vám hovoriť takto o mojej žene! Aj keď ste tisíc razy od polície.“

„Už niekoľko mesiacov podozrievate svoju ženu, Mosby“, nedal sa pomýliť inšpektor. „Preto ste hľadali zabudnutie v pijatyke. Nemali ste odvahu pozrieť pravde do očí.“

Mosby sa triasol na celom tele. „Neviem, čo tým chcete povedať“, vyrazil.

„Boli ste to vy, Dan Mosby, ktorý poveril Jamesa Reida tajným pátraním?“ pýtal sa inšpektor vážne.

„Keď to má znamenať, že som najal špinavého špióna, aby ňuchal za mojou ženou, tak nie... tisíc razy nie!“

„Ale vy sami ste ju tajne pozorovali...“

Dan Mosby ťažko dýchal a svoje krvou podliate oči uprel so zúfalstvom na nežnú skleslú postavu svojej ženy. „Viem, že si trocha ľahkomyselná, miláčik môj, ale nech ma Boh škára, ak som si o tebe myslel niečo zlého.“

Nebola v stave ničो povedať; len sa bez slova prosebne naňho dívala.

„Teda neviete — alebo snáď predsa, mr. Mosby, — že vaša žena už po šesť mesiacov neprestajne prehráva peniaze na dostihoch?“

„To je moja vec, pravda? Čo vás do toho, keď si to môžeme dovoliť?“

„Je len otázka, či si to môžete dovoliť, mr. Mosby?“, pokračoval inšpektor. „Je síce pravda, že zarábate okrúhle dva tisíc dolárov mesačne. Ale život v hoteli tiež nie je lacný. A pretože som si dal záležať na tom a preskúmal vaše bankové konto, viem, že od počiatku tohto roku rovná sa nule.“

„Aj do toho nikoho nič.“

„Pravdaže nie. Predsa nás však zaujíma, odkiaľ má vaša žena tých mnoho sto dolárov, ktoré od februára prehrala.“

„Neverím tomu“, povedal Mosby po dlhom mlčaní.

Zas bolo chvíľu ticho v miestnosti. Potom Lottie Mosbyová s námahou vstala a dojíma, že som skoro zaslzela, vystrela trasúcu sa ruku k svojmu mužovi.

„Je to pravda, Dan“, šepkala ledva slyšiteľne. „Mnoho... veľmi mnoho peňazí som prehrala na dostíhoch, a dostala som ich od... od...“

„Od mužov- ktorí si za chrbtom vášho manžela kúpili vašu priazeň“, povedal inšpektor veľmi ticho.

„Hej.“

Toto krátke slovo zaznelo ako ston do ticha. Dan Mosby shrútil sa do stoličky a zakryl si tvár rukami.

Lottie naňho beznádejne uprela svoj zrak. „Každý deň som verila, že vyhrám... a budem voľná“, mrmlala nezvučným hlasom, „voľná... a že vybídmem z tej špiny! Nechcela som byť špatná, Dan. Len som sa... tak do toho dostala a už som nemohla von.“

Dan nedvihnuť hlavu a tak po chvíli smutne pokračovala: „Myslela som, že by si mi nevedel odpustiť, keby si to vedel.“

Keď na ňu teraz vzhliadol, bola jeho tvár strhaná nenávisťou. „Tebe odpustiť? Radšej by som ňu videl v pekle sa škvariť...“

Zachvela sa. „Ja... som to vedela.“

„Už to dlho nevydržím“, mrmlal Lansing. „Preboha, človeče“, obrátil sa na inšpektora, „nemáte kúsok srdca?“

Ale inšpektor pokračoval bez súcitu, ako lovec, ktorý konečne dostal utekajúcu zver pred flintu: „Lottie Mosbyová, vy ste zavraždili Jamesa Reida?“

„Nie... o nie!“

„Nebol tu k vôli vám ale keď náhodou prišiel na vaše tajomstvo pokúšal sa z toho ťažiť a vy ste ho zabili, aby ste ho umlčali.“

„Ale počúvajte, inšpektor“, zamiešal sa do toho Howard Warren, „pozrite sa, ako jemná a slabá je táto žena. Nikdy by nevedela mužovi hrdlo podrezať a potom ho obesiť.“

„James Reid bol veľmi útlý“, odpovedal inšpektor Bunyan, „a čudovali by ste sa, mr. Warren, keby ste vedeli, čo dokáže žena v zúfalstve.“

„Ja som ho nezavraždila“, šepkala Lottie Mosbyová.

Inšpektor vytiahol papier, na ktorom boli nalepené iné malé kúsky papiera. „Toto“, povedal, „je list mrs. Mosbyová, ktorý ste včera krátko pred šiestou hodili do Reidovho priečin-ka v hale. Nemôžete zapierať mr. Mosbyová. Znalci zistili váš rukopis.“

Odpovedala s chvejúcimi sa perami: „Nezapieram, že som to písala.“

„Obsah je nasledovný: „Platila som odkiaľ som mohla. Viac nemôžem. Ale keď poviete môjmu mužovi, čo o mne viete, zneškodním vás, na to sa môžete spoľahnúť.“ Z vášho stanoviska je poľutovaniahodné, mrs. Mosbyová, že James Reid zahodil papier po prečítaní do koša na odpadky.“

S vytreštenými, divo pozerajúcimi sa očami Lottie zajačala: „Nechcem aby ma vešali pre niečo, čo som nevykonala! Nechcem zomrieť! Nechcem, kým si neodpykám svoje hriechy! Nezabila som Jamesa Reida!“

Prv, než jej kto mohol zabrániť, vybehla ako fúriami štvana z izby. V prvej chvíli sme sa nevládali ani pohnúť. Potom sa inšpektor ponáhlal na chobdu a chytro sa vypytoval dvoch, zarazeno hľadiacich policajtov, ktorí stáli pred dverami.

„Vybehla hore schodami!“ zajakával sa jeden.

„Za ňou!“ zúrivo skríkol inšpektor. „Bude vo svojej izbe na štvrtom poschodí.“

Dan Mosby sedel ešte stále bez pohnutia, s tvárou rukami zakrytou. Zdalo sa nám netaktné a ukrutné byť svedkami jeho bolesti. Jeden po druhom sme sa mlčky tratili zo salóna. Počuli sme prichádzať policajné auto, z ktorého vystúpili štyria policisti. Inšpektor Bunyan vydával hore nové rozkazy. Lottie Mosbyová zrejme nebola v svojej izbe.

„Musí byť ešte v dome,“ volal inšpektor. „Musíte ju nájsť, keď treba, rozhádzajte celú búdu.“

Ale po štvrtí hodine Lottie Mosbyovou ešte stále nenašli. Všade pobežovali policajti, nazierali do izieb, ba aj také skrinky otvárali, do ktorých by sa ani mačka nebola vopchala a

sem a tam tisli prudko protestujúcich hostov. Nebolo možné predstaviť si bláznivejšiu štvrt'hodinku. Nie div, že neskoršie nikto z nás nevedel presne udať, kde sa v tej chvíli zdržoval.

Nejasne sa pamätám, že som stála v hale a pripravovala si v mysli trpké slová, ktorými som chcela dať Žofii výpoveď, keď som začula tupý pád, hrozný zvuk, ktorý ešte dnes neraz v duchu počujem.

Nikto, kto to sám nezažil, nebol by veril, že tak ľahké telo, keď prerazilo sklenenú strechu nad vchodom pre zamestnancov, otriaslo celou budovou v základoch. Samozrejme bola mŕtva, keď sme ju našli. Dúfam, že si neuvedomila, čo sa s ňou stalo, táto úbohá, malá žena, ktorá tu teraz ležala na kamennej dlažbe s tvárou do hora obrátenou, oči plné zdeseného údivu obrátené k ľahostajnému modrému nebu.

„Je mŕtva!“ zastonal Dan Mosby, keď vedľa nej pokľaknul a bral do svojich trasúcich sa rúk malé rozdrvené telo. „Ach, Lottie, Lotie! Prečo si to urobila? Keby si len žila, všetko by som ti odpustil. Všetko... všetko.“

Howard Warren, o ktorého som sa opierala, sa nehanbil za svoje slzy. „Nevedela to zniesť“, povedal tupo. „Kto by to nechápal? Samovražda nie je tak trpká ako šibenica.“

Sporovala som, že aj inšpektor bol veľmi dojatý. „Takto nedôjde k procesu“, povedal ticho.

„Považujete to teda za samovraždu a tým aj za priznanie, inšpektor?“ pýtal sa Stephen Lansing s bledou tvárou.

Bunyan prikyvnuť. „Hej, prípad sa tým skončil. Teším sa tomu. Dlhý čas som sa pohyboval v kruhu a nevedel dôjsť k cieľu.“

„Môžeme teraz zase všetci pokojne spať“, povedala Ella Trotterová. „Aspoň žiaden z nás nie je tajným vrahom.“

Polly Lawsonová sa pokúsila usmiať. „Pre nás, na ktorých lipnulo podozrenie, to opravdu nebolo príjemné!“

„Nie, Boh vie, že nie!“ dodala Kathleen Adairová vážne.

„Chvalabohu, že sa zločin objasnil“, vzdychala Žofia a opierala sa ťažko o Cyrilovo rameno.

„Bohužiaľ sa zločin neobjasnil“, povedal Stephen Lansing pokojne.

Všetci sme sa naňho nechápavo dívali.

„Jeden z nás má dve vraždy na svedomí“, dodal.

Inšpektorovi Bunyanovi vrazila krv do hlavy. „Čo tým chcete povedať mr. Lansing?“

„Bohužiaľ, čo sa tohto prípadu týka, pohybuje sa ešte stále bezcieľne v kruhu,“ mrmlal Lansing.

„Hovorte jasnejšie“, naliehal inšpektor.

„Táto úbohá žena nespáchala samovraždu. Je to druhá obeť. Ktosi v tomto hoteli vraždil druhý raz.“

„Nemožno!“ zvolal inšpektor.

Stephen Lansing pokľaknul k mŕtvej, rozopial blúzu Lottie Mosbyovej, takže sa objavil nežný. detský krk,

S hlbokou vážnosťou povedal. „Mrs. Mosbyová neskočila z okna. Bola z okna vyhodená a predtým zahrdúsená.“ Ukázal na temné, krvou podliate stopy. „Hovorila iste pravdu, keď nám povedala, že Reida nezavraždila, ale domnievam sa, že vedela, kto je vrahom.“

„Môj Bože!“ chrčal Howard Warren. „Myslím, že bola tiež... zavraždená... aby...“

„Hej“ prikyvnuť Lansing, „bola — práve tak ako James Reid — zavraždená, aby tajomstvo viny ostalo zachované“. Dojatým hlasom dodal: „Boh nech je milostivý jej úbohej, zablídenej duši!“

Desiata kapitola.

Je v povahe človeka, že vyhľadáva svelo a spoločnosť, keď má starosti a je v tiesni; preto bolo aj v jedálni hotela Richelieu ten večer plno bleďých, ustarostnených ľudí. Pohlau na jedlo sa nám hnusil, ale všetko bolo lepšie, než sedieť samým v izbe.

Polícia odviezla telo úbohej Lottie Mosbyovej. Jej muža dal lekár odviešť do nemocnice. Alkoholom soslabnutý muž sa pod dojmom tragickej smrti jeho ženy celkom zrútil.

Keď sa človek obzrel po jedálni, ľahko poznal, že nepriateľská nálada medzi nami horúčkovite stúpila. Ešte pred niekoľkými dňami boli sme skupinou normálnych, civilizovaných štátnych občanov. Pod stálou vyhružkou násilia a osobného nebezpečia staly sa z nás až prichytré primitívne živočíchy, ktorých prvým zákonom je sebazáchova.

Zdalo sa mi, že v kradmých pohľadoch, ktorými sme sa z času na čas pozorovali, číhalo podozrenie a iné zlé myšlienky. Bolo vidno, že jeden druhému nedôveruje. Skrývali sme svoje myšlienky, ako sa len dalo. Konečne dvaja ľudia v tomto dome smrťou už zaplatili, že vedeli viac, než bolo pre nich dobré. Keď však niekto vyslovil svoju mienku, prestrelil ďaleko ako obyčajne, keď je človek podráždený a nazlostený.

Ani ja som nebola výnimkou. Moje podráždenie ešte vzrástlo, keď som zistila, že pri mojom stole obsluhuje už zas nová čiašnica. Bolo to koketné mladé stvorenie s vlasmi, kysličníkom vodičitým odfarbenými a kolisavou chôdzou, ktorá sa mi zdala neslušná. Mala zrejmé skúsenosti v svojom zamestnaní na rozdiel od svojej predchodkyne Annie; ničmenej bola príčinou, že som vonkoncom stratila nervy.

Panovačne som zavolala Cyrila Fanchera a keď prišiel k môjmu stolu, povedala som pichľavo: „Som, pravda, iba hosť, jeden z mnohých, ktorí platia účty a chápem, že ma riaditeľstvo tohto domu pokladá iba za nutné zlo; ničmenej dovoľujem si pýtať sa, čo ste urobili s tým dievčaťom Annie?“

Na môj najväčší údiv, Cyril Fancher zbledol, ako keby som ho bola obvinila z vraždy.

„Čo tým myslíte, miss Adamsová?“ povedal kvičajúcim falzetom. „Ako sa opovažujete mňa... mi...“

Poznal pravdepodobne z výrazu mojej tváre, že sa choval ešte idiotickejšie než obvykle, lebo náhle prestal a pokračoval sladučkým tónom: „Ale moja najvzácnejšia, predsa nemyslíte, že mám kedy starať sa o pobyt každej jednotlivej čiašnice, ktorá je dnes tu, zajtra inde.“

„To je všetko veľmi krásne“, povedala som. „Predsa by ma však veľmi zaujímalo, čo sa s Annie stalo.“

„Nič sa s ňou nestalo, pokiaľ viem“, povedal chvatne. „Jednoducho mi povedala, že si našla lepšie miesto a že chce zaraz odísť.“

„Dúfajme“, hundrala som. „Tieto mladé stvorenia mávajú smolu, keď odtiaľ odchádzajú. Na príklad Gwendolen... Neprešlo ju nákladné auto pri New Orleanse, keď sa pokúšala dostať sa do Hollywoodu?“

„Hej tak sa zdá. Čítal som o tom voľačo v novinách.“

Potriasla som hlavou. „Bola hlúpa ako snop, ale aj úplný idiot by mohol vedieť, že cesta do Hollywoodu nevedie cez New Orleans.“

Cyril pokrčil ramená. „Keby tieto dievčatá boli inteligentné, možno, že by si vôbec našli iné zamestnanie.“

„Možno“, povedala som zamyslene.

Ponáhľal sa zase do kuchyne. S uspokojením som konštatovala, že náš rozhovor mu bol očividne veľmi neprijemný. Nikdy som Cyrila Fanchera nemohla vystáť. Keďže sa mi teraz podarilo ho nazlostiť zlepšilo to moju náladu aspoň natoľko, že som sa od novej čiašnice skoro láskave opýtala, ako sa volá.

„Gloria, milostivá pani, Gloria Larue“, odpovedala samolúbo.

Iste si sa vždy takto nazývala, dobré dieťa, pomyslela som si, zatiaľ čo som si prezerala jej tupý noštek, príliš nalíčené pery a silné, od roboty zarudlé ruky.

„Súdiac podľa vášho mena, chcete sa zaiste dostať k filmu?“ poznamenala som.

Prudko prikyvovala. „Samozrejme. To my dievčatá chceme všetky.“ Zasnene sa usmievala. „Nezbláznili by ste sa nadšením, keď vidíte Gretu Garbo alebo Clark Gablea?“

Odkiaľala som si. „To by som nemohla povedať. Kino sa mi protiví.“

Súcitne pozrela na mňa a potriasla hlavou. „Niektorí ľudia sú veľmi zvláštni.“

S týmito slovami sa miss Gloria Larue vzdialila a od tejto chvíle ma zrejme považovala za úbohého, no neškodného blázna.

Keď som sa tak rozhládla po jedálni, sama som nebola spokojná s fungovaním svojho rozumového aparátu, na ktorý som si doteraz nemala čo sťažovať. Veď vlastne ja, ktorá som bola stredobodom týchto prišerných udalostí, bola by som mala mať všetky možnosti v ruke odmotáť tieto sieť tajomstiev. V skutočnosti som však tápala vo tme.

Keď som si tak prísne premeriavala okolo sediacich hosťov hotela Richelieu, prišli mi znovu na um rozličné podivné okolnosti. Boly to iba malé, ale dosť zvláštne detaily, ktoré postačily, aby sa celý rad ľudí dostal do pochybného svetla.

„Predsa všetci nemôžeme byť vrahmi“, uvažovala som podráždene a predsa som musela priznať, že som mala dôvody všetkých viac menej podozrievať.

Polly Lawsonová a jej teta sa naoko čulo zabávaly, ale bola som presvedčená, že myšlienkami boli celkom inde. Prečo sa Polly pokúšala utiecť so zakrvaveným nožom? Prečo sa práve tento nôž použil k vražde? Naozaj ho voľakto ukradol onoho odpoľudnia pred vraždou z písacieho stola Mary Lawsonovej? A veď hej, prečo Mary nepoukázala pri výsluchu zaraz na túto okolnosť, hoci sa Polly zúfale snažila vložiť jej tieto slová do úst?

„Zvláštne, zvláštne“, uvažovala som.

Pri susednom stole na druhej strane sa Howard Warren chmúrne díval pred seba a nervózne zapaloval jednu cigaretu za druhou, čo nebývalo jeho zvykom. Howard bol mladý muž, ktorý sa v žiadnom smere neklonil k nejakým výstrelkom a ktorému sa mohlo priam vytykať, že nemá chýb. To sa v posledných dňoch dôkladne zmenlo. Dokonca som náhodou počula, že uzavtáral dostihové stávkky, čo sa mu vonkoncom nepodobalo.

Vzdychla som.

Prečo ma Howard včera večer pozval proti svojmu zvyku do kina? Prečo mi chcel každopádne nahovoriť, že nepotrebujem kabát? Aký dôvod mal k tomu, odstrániť ma z hotela? Chcel mi zabrániť vstúpiť do mojej izby? A čo robil Howard v tú polhodinku, v ktorej sa stala vražda, na štvrtom poschodí?

„Len tak ďalej, Adelaida“, povedala som si, „čochvíľa pôjdeš s tými ostatnými pomätenými do blázince.“

Keď Stephen Lansing chcel odísť z jedálne, zadržala ho Hilda Anthonyová pri svojom stole. Usmievala sa naňho zpod svojich prilepených mihalníc omamne ani odaliska, ak moja domnienka, že odalisky sú orientálne ženské pochybnej povesti, súhlasí. Bolo ju počuť v celom sále, keď sa vypytovala: „Je to pravda, mr. Lansing, že polícia chcela silou mocou vyzvedieť, kde utekala mrs. Mosbyová, keď vybehla zo salóna?“

Stephen pokrčil ramenami. „Neviem, prečo si všade myslia, že ma polícia používa za svojho sposedníka?“

Anthonyová sa usmiala. „Či už niet vďačnosti na tomto svete? Veď ste inšpektora ušetrili pred poriadnou blamážou. To azda priznáva?“

„Naopak“, odvetil Stephen. „Inšpektor to nijako nepriзнаva. Po niekoľkých minútach povedal, že polícia by aj bezomňa bola na to prišla, že nebohá mrs. Mosbyová nespáchala samovraždu. Dokonca sa domnievam, že na listine podozrivých som ešte stále na prvom mieste.“

Zdala sa byť udivenou. „Ale vrah by predsa nebol upozorňoval políciu na vraždu. Ten by predsa práve mal záujem na tom, aby sa zdanie vraždy zachovalo.“

Stephen sa usmial. „Inšpektor bol tak láskavý a vysvetlil mi, že práve to by bol býval šikovný fah so strany vraha, zvaliť týmto poukazom podozrenie zo seba.“

S takýmito povznášajúcimi rečami vyšli obidvaja do haly. Musím priznať, že som do iste miery chápala podozrenie, ktoré inšpektor choval voči Stephenovi Lansingovi, hoci sa mi tento mladý muž, napriek svojej neveriteľnej drzosti, stával čoraz sympatickejším.

Tak mi chodilo po rozume, prečo sa Stephen Lansing v ten večer vraždy tak chytró vrátil z prechádzky a čo si to zabudol? Stephenova izba bola o poschodie nižšie pod mojou a predsa bol prvý na mieste, keď som kričiac vybehla na chodbu. Kto iný mohol volať zo salóna krásy Sally-Ray muža, ktorý o niekoľko hodín neskôr bol zavraždený?

Akým pádom bol Stephen o druhej hodine v noci obľčenný, v noci, keď dve izby v hoteli dostali tajomnú návštevu. A prečo sa tak horlivo snažil zmazať prípadné stopy votrelca na požiarnom schodišti?

Strhla som sa. Myšlienka na požiarnom schodišti priviedla ma ku otázke, ktorá sa ma dotýkala hlbšie než všetkých ostatných. Čo hľadala Kathhleen Adairová na požiarnom schodišti pred izbou, ktorú predtým obýval James Reid? Kathleen iste nehovorila pravdu, keď tvrdila, že jej brošňa vypačla, keď sa dívala z okna na štvrtom poschodí, aby pozorovala západ slnka. Nechcelo sa mi veriť, že dcéra Laurieho bola tou príšernou postavou, ktorá stála minulej noci pri mojej posteli s vražednými úmyslami. Ale brošňa bola nevyvrátiteľným dôkazom, že v ktorýsi čas len bola na osudnom schodišti a to

na piatom poschodí. A samozrejme mi neišlo do hlavy, že dievča utekalo odomňa v zúfalej tiesni, keď som sa k nenu tak láskave prihovárala. Kathleen sa trápila zlými starosťami..

Keď som vychádzala z jedálne, prišla mi Žofia do cesty.

„Veru, Adelaida“, obrátila sa na mňa s trpkou výčitkou, „nemusela by si môjmu úbohému Cyrilovi nemiestnými poznámkami ešte viac život sťažovať.“

„Tvoj úbohý Cyril je akosi nadmieru citlivý“, odvetila som nie práve prívetive. Bola som však zaraz miernejšie naladená, keď som zbadala slzy v jej očiach.

„Veď viem, že máš čosi proti Cyrilovi, Adelaida,“ povedala plačlivo, „ale to len preto, že ho nechápeš. Úbohý muž má ťažký život za sebou. Nevedel, čo je pokoj a istota, kým si ma nevzal.“

„Môže byť“, zamrmlala som. „Ozaj, Žofia, že sa ťa pri tejto príležitosti opýtam, čo vieš o Cyrilovej minulosti?“

„Ako to myslíš?“ rozhorčila sa. „Viem všetko... absolútne všetko! Cyril predomnou nič nezatajoval.“

„Naozaj?“ Ešte nikdy som nepoznala človeka, ktorý vedel tak chytro a mnoho hovoriť a pri tom tak málo povedať ako Žofiin úbohý Cyril.

Neuznala ma za hodnú ďalšieho slova a nechala ma stáť. Dívala som sa za ňou potriasajúcou hlavou. Boly to mnohé veci, týkajúce sa Žofiinho muža, ktoré mi neišly do hlavy. Čo robil Cyril na štvrtom poschodí krátko predtým, než som objavila Reidovu mŕtvolu? A bola to azda Žofia, ktorá poverila súkromného detektíva pátraním?

Žofia povedala, že Cyril nepoznal pokoj a istotu? Bolo to naostatok Cyrilovo tajmstvo, ktoré James Reid a Lottie Mosbyová zaplatili životom?

Stephen Lansing sa nezdržal dlho v spoločnosti Hildy Anthonyovej, tejto nehanblivej zvodkyne, lebo vychádzal práve z výťahu, keď som vstupovala do haly. V ruke držal ružu.

„Nádherné!“ zvolala mrs. Adairová a oči jej zažiarily. „Aká to čarovn farba!“

Stephen zastal pri diváne, na ktorom mrs. Adairová sedela. „Chcela by ste ju, mrs. Adairová?“ povedal skoro nesmelo.

„O, veľmi pekne ďakujem,“ povedala s radostným úsmevom.

Kathleen spravila odmietavý pohyb. „Neber si ju, mamička!“ volala hnevliivo.

Stephen sa na ňu pozrel a povedal potichy so zvláštnym dôrazom: „Prečo nie? Vaša matka ľúbi pekné veci.“

Kathleen sa zatackala; Chytila sa obidvoma rukami operadla, aby nespadla. Videla som, že chce niečo povedať, ale ani najmenší zvuk nevyšiel jej z úst.

„Hej“, prikyvla mrs. Adairová. „Lúbim pekné veci.“ Rýchlym pohybom zastokla ružu do Kathleeniných krásnych gaštanových vlasov.

Jednu chvíľu so zdalo, že dievča vytrhne si kvet z vlasov a mrští ho Stephenovi do tváre. Ale mrs. Adairová tešila sa ako dieťa z pekného obrázku a Kathleen sa so zúfalou námahou ovládala.

„Tá ruža vyzerá prekrásne v Kathleeniných vlasoch, však, mr. Lansing?“ pýtala sa nevinne.

„Hej“, odvetil Stephen po krátkej pomlčke. „prekrásne.“

Ale z Kathleeniných očí sa ešte nestratil zlý, nenávistný pohľad. Nevdojak pomyslela som na onen vražedný pohľad, ktorým pozrela na Jamesa Reida.

Obrátila sa na Stephena s chraplavým, výhrážajúcim sa hlasom: „Ak nás prezradíte, odpykáte si to, to vám prisahám!“

Jedenásta kapitola.

Po niekoľkých minútach nám Howard doniesol zvesť, že nás inšpektor znovu všetkých očakáva o pol deviatej v salóne.

„Čo zas chce?“ stonala som.

Mrs. Adairová zamrmlala: „Strašné!“ a Polly Lawsonová zbledla. Anthonyová sa zasmiala svojím nepríjemným spôsobom.

„Ja sa, chvalabohu, nemám čoho obávať“, povedala posmešne.

„Pokiaľ viem, inšpektor vás ešte nevytrel z listiny podozrivých“, dala som jej pod nos.

Zaškerila sa na mňa. „Zaiste pôsobí inšpektorovi potešenie, dívať sa na peknú ženu, miss Adamsová. Všetci mužiovia to radi robia, akokoľvek je vám táto myšlienka nepríjemná.“

Neuznala som ju za hodnú odpovede. Pravdu povediac, bolo mi už nápadné, že inšpektor Bunyan často sotva vedel odtrhnúť pohľad od bujnej krásy tejto osoby. Boly však aj niektoré otázky, s ktorými sa inšpektor počas vyšetrovania istotne obráti na mrs. Anthonyovú. Prečo ostala po svojom laňajšom rozvode až do dnešného dňa v hoteli Richelieu? Prečo ostala táto „dáma“, ktorá sa netajila tým, že iba za peniaze ide, na mieste, pre ňu tak nevýdatnom? A prečo sa mr. James Reid, sotva hodinu pred svojou smrťou, na ňu tak uprene z haly díval?

Ella Trotterová štuchla ma do rebier. „Táto osoba je všetkého schopná, aj vraždy“, zasyčala mi do ucha.

Privykla som. Keď už voľakto z nás má byť dvojnásobným vrahom, pre mňa mohla by to byť spokojne Hilda Anthonyová. Len som sa obávala, že bola príliš mazaná, než aby svoj krásny krk vložila do slučky.

Ak sa dobre pamätám, začal v ten čas — niekoľko minút pred ôsmou — padať studený, smutný dážď, ktorý naplňoval celý dom nevľúdnu, vlhkou atmosférou, hoci boly všetky okná a dvere zavreté. Moje dýchacie orgány promptne reagovaly, a ako vždy v taký čas, začala som pokašľávať.

Keď som už druhý- alebo tretíkrát krátko zakašľala, pozrela na mňa Ella Trotterová storostlive. „Ak si nechceš ľahnúť s chripkou do postele, mala by si si zajať pre šatku.“

To som aj urobila. Keďže som minulý večer skoro zakopla o mŕtvolu, zistila som teraz s uspokojením, že obidve chodby na piatom poschodí boly riadne osvetlené. Menej príjemne sa ma dotklo, že ktosi nechal otvorené dvere ku požiarnemu schodišću, takže chodby boly plné vlhkej hmly.

Zatresla som dvere a zastrčila závoru. „Personál v tomto hoteli je čoraz nedbanlivejší,“ hundrala som a pokašľavajúc zastrčila som kľúč do dverí svojej izby.

Aj v mojej izbe bol vzduch vlhký a záclony na prednom okne sa pohybovaly. Vtom som zbadala, že druhé okno, ktoré viedlo na požiarné schodište, bolo pootvorené. Hoci som sa na inšpektora Bunyana iba pohľadave pozrela, keď mi ráno radil, aby som toto okno držala vždy zavreté, predsa som sa, prv než som zišla dolu na večeru, starostlivo presvedčovala, či je naozaj dobre zavreté. Teraz však bolo otvorené, to bolo isté.

Akýsi neprijemný pocit ma obišiel, keď som ho zatvárala. Otvorene priznávam, že sa mi kolená až vtedy prestaly triasť, keď som dobre založila závary a stiahla žalúzie.

Môj háčkovaný šál visel v skrini. Takéto šály sú už dlho nemoderné, ale je prednosťou starších osôb, že sa môžu dobre cítiť a nemusia brať ohľad na módu. A pohliadnuc do zrkadla, zistila som, že takýto šál celkom dobre pristane k šedivým vlasom a mladistvej pleti.

Už som sa poberala na odchod, keď som v ráme zrkadla zbadala kus papiera listového formátu. V hornom rohu papiera bola tužkou primitívne načarbaná neslušná kresba, aké vídavame namazané na stenách.

Vedľa toho boly tupou ceruzou napísané slová: „Ak nechcete, aby sa polícia dozvedela všetko o tej slečne Adairovej a jej matke, vložte tisíc dolárov v drobných peniazoch do alumíniovej kaňvy, ktorá stojí vo vašej izbe a postavte kaňvu dnes v noci o jednej na najvyšší stupeň pred vašim oknom.“

Neviem, ako dlho som tak stála a dívala sa striedavo na škaredý papier v svojej ruke a na alumíniovú kaňvu s prikrývkou, stojacú na stole. V hoteli Richelieu nachádza sa v každej izbe takáto kaňva. V horúcich dňoch nalievajú do nich ľadovú vodu.

Až do tejto chvíle som nepovažovala za možné, že by som čo len najmenšiu pozornosť venovala pokusu vydierania, toľmu najzbabeljšiemu zo všetkých zločinov. Často som s dôrazom vyslovovala svoju mienku o týchto netvoroch a odpadlíkoch ľudstva ako aj o slabochoch, ktorí im v svojej neodpušiteľnej hlúposti padajú za obeť. Bolo mojím skalopevným presvedčením, že svedomitý štátny občan má každý pokus vydierania zaraz oznámiť polícii, a to bez ohľadu na to, aké to bude mať preňho následky.

Keby sa vyhrážka bola vzťahovala na mňa, nebola by som ani teraz váhala zajst na políciu. Ale nevzťahovala sa na mňa. A to bolo to diabolsko-rafinované. Keby som tento hnusný zdrap zanesla na políciu, inšpektor by zaraz uhádol, že s Adairovými čosi nie je v poriadku. Doteraz nemal príčinu podozrievať tieto dve ženy, keďže som mu povedala, že čiernozlatá brošňa patrí mne.

Na žiaden pád som nemohla prísť k inšpektorovi Bunyanovi s niečím, čo by Adairovým skôr alebo neskôr priťažilo. Pravda, bolo mi jasné, že sa vydám ďalším pokusom o vydieranie, keď si raz voľačo začnem s tým lotrom a že čert chce celú ruku, ak mu podáš malý prst. Ale čo sa dalo robiť; Laurieho dcéru som nemohla vydať do nebezpečenstva a basta!

Nemohla som, pravda, posúdiť čo vedel pisateľ lístka o Adairových, ale sama som, bohužiaľ, nepochybovala o tom, že majú čosi na svedomí. Keď som sa vracala do haly, rozhodla som sa: lístok zničím a žiadanú sumu zdanlive zaplatím. Súčasne som sa chcela pokúsiť zlapať vydierača.

Pinky Dodge sa na mňa udivene pozrel, keď som ho žiadala, aby mi otvoril hotelové safe, kde bola moja skrinka na skvosty. Mám v nej obyčajne väčšiu peňažnú sumu, lebo pre svoju reumu nemôžem hockedy v zlom počasí ísť do banky.

„Ale, miss Adamsová, však nie je ani prvého ani pätnásteho“, čudoval sa Pinky, a keď zbadal, že sa naňho káravo dívam pre jeho nemiestnu poznámku, dodal pokorne: „Ach, odpusťte, miss Adamsová, bolo mi iba nápadné, že vyberáte skrinku v taký neobvyklý čas.“

„Predpokladám, že sa svet nezhrúti“, povedala som chladne, „pretože mi prišlo na um, vybrať si svoju retiazku z granátov.“ Mala som totiž v mojej skrinke celý rad staromódnych skvostov ktoré som zdedila po svojej matke a babke.

Znova sa ospravedlňujúc otvoril Pinky veľkú pokladnicu a podal mi priestrannú ocelovú skrinku, ku ktorej som iba ja mala kľúč.

Na šťastie v tej chvíli zvonil telefón, takže Pinky nemal príležitosť prizerať sa tomu, čo robím. V okamihu som vybrala obálku s peniazmi a ukryla ju pod svojou blúzou. Keď sa Pinky obrátil, zamestnávala som sa tým, že som vyberala so zamatovej škatule granátovú reťaz. Keď som raz povedala, že ju budem nosiť, nepozostávalo mi iné, ako priložiť si ju na krk.

„Aká to krása!“ ozval sa za mnou hlas mrs. Adairovej; vystrela svoju malú, nežnú ruku, ako keby chcela pohladíť červené kamene.

„Škoda len“, povedala som a pohliadla na Kathleen, „že tieto kamene nezdobia kvitnúce, mladé stvorenie ... ako je vaša dcéra.“

„Ach, áno“, vydýchla mrs. Adairová.

„Ale veď ja nenávidím skvosty!“ zvolalo dievča vášnive.
„Predsa vieš, mamička, že nikdy nenosím skvosty ... nikdy!“

Kathleen opravdu nikdy nemala na sebe skvost okrem ťažkej cizelovanej striebornej náramnice, zdobenej polmesiačkovým ornamentom z malých briliantov, jedna z tých staromódnych vecí, s ktorou sa človek všade stretne.

„Ach, čo“, povedala som, „všetky ženy milujú skvosty a zvlášť dievčatá vo vašom veku.“

„Však aj ja jej to vždy hovorím“, mrmlala matka Kathleenina a hladkala jej ruku.

Dievčina sa strhla, ako keby ju boly poranily ostré hrany náramnice, čo sa snád aj vskutku stalo.

„Nenávidím skvosty!“ opakovala Kathleen rozčúlene.

Vtom pristúpil k nám Stephen Lansing.

„Je pol deviatej, dámy, a ak necháme inšpektora čakať, mohol by sa stať neprijemným.“ povedal.

Kathleen zahryzla si do pery. „Prečo mňa s matkou len tam stále vláči? pýtala sa trpko. „Veď ... veď ozaj nemá príčiny, nás podozrievať.“ Ale jej úzkostlivý pohľad hovoril o inom.

„Bohužiaľ“, poznamenal Stephen Lansing, „inšpektor nie je nikomu zodpovedný za to, čo robí, alebo nerobí.“

Tak sme sa zase vybraly hore. Popredku mrs. Adairová, opierajúc sa o svoju dcéru. Stephen išiel so mnou kúšтик pozadu a povedal mi potichu: „Nevedel som, miss Adamsová, že ste takou stadistkou. Vedel by som si predstaviť, že, keď je treba, vrhnete sa na protivníka a chytíte ho za hrdlo. Ale nikdy by som si nebol pomyslel, že by ste sa hrali s obeťou ako mačka s myšou.“

„Mládenčisko“, odpovedala som nie tak bojovne ako obvykle, lebo som bola veľmi ustatá, „ak som azda aj neprijemná stará panňa, so sadizmom, alebo podobnými abnormálnymi veciami nemám čo robiť.“

„Možno“, povedal Stephen s neobvyklou vážnosťou, „ale až sa rozrieši tajomstvo tohto vraždenia, narazíme na šialenca, alebo takého, ktorý sa ním čoskoro stane.“

V súvisе s tým, prišiel mi na um kus hnedého baliaceho papiera so škaredou, oplzlou kresbou. Vedela som si dobre predstaviť, že šialenci čarbajú podobné veci na steny.

„Ak tým chcete povedať, mr. Lansing, že volakto šialený sa tu v dome poneviera, začínam vám pomaly dávať za pravdu.“, prikyvla som a nevdojak ma zamrazilo.

Dvanásta kapitola.

Keď sme opäť spolu sedeli v salóne, hotovi odpovedať na otázky inšpektora Bunyana, začalo poriadne pršať. Ťažké kvapky šľahaly do okien a občas sa minul jasný blesk a ožiaril naše bledé, ustaté tváre. Aj na inšpektorovi bolo badať únavu a díval sa na nás prísnejšie ako inokedy. Listoval dlho v svojom notese a našu prítomnosť nebral nijako na vedomie.

„Aj on začína byť nervóznym“, zašepkala som v našom kúte Stephenovi Lansingovi do ucha.

Stephen pokrčil ramenami. „Má úbohú Lottie Mosbyovú na svedomí. Ľudia od polície nie sú platení za to, aby v sebe pestovali nežné city. Predsa však bude inšpektor dlho potrebovať, kým sa cez to dostane. Je pochopiteľné, že sa nechce ešte raz dopustiť takej chyby.“

„Myslíte, že chce zas niekoho...“

„Jeho povinnosťou je dostať pravdu z ľudí. A musíte uznať, že to nie je celkom bezpečný šport, povedať v hoteli Richelieu všetko, čo kto vie.“

Nevdojak som pomyslela na obálku s peniazmi, ktorú som nosila pri sebe. „Konečne“, mienila som, „je vecou inšpektora vyniesť tajnosti na svetlo.“

„Nuž, keby sa stala nová vražda...“

„Preboha“, zašepkala som zdesene, „azda nemyslíte vážne, že toto vraždenie bude pokračovať?“

Stephen neurčite pohodil rukou. „Prvý raz vrah zabíja pre peniaze alebo zo strachu, potom vraždí ďalej, aby ušiel šibenici. Konečne, myslím, že mu preskočí a že vidí pre seba všade nebezpečenstvo a odstraňuje všetko, čo mu príde do cesty.“

Blesk ožiaril izbu; hrôza ma obišla z priepasti, ktorú som odrazu pred nami všetkými videla. „Je nezodpovedné od polície, držať nás tu zavretých, kým nám volakto nepodreže krk“, zvolala som skoro nahlas.

Stephen prikyvnuľ. „Táto zodpovednosť, ak sa nemýlim, leží asi ťažko na duši inšpektorovej.“

Zamyslene som sa pozrela na Stephena. „Keby som bola šikovným mladým mužom ktorý takrečeno svoju dobrú povesť už stratil nemôže, ktorý má dvanásťvalcový vóz a ktorý vidí, že dievča, ktoré mu nie je ľahostajné, nachádza sa v nebezpečenstve, jednoducho by som ho v takejto búrlivej, tmavej noci uniesla.“

„Nuž, počujte, Adelaida“, usmieval sa, „;kto by si pomysleľ že taká úctyhodná dáma pokúša sa odvieť neskúsenú mládež s pravej cesty.“

„A, čo“, zahundrala som, „ak mi neveríte; že by som s radosťou obetovala seba alebo kohokoľvek druhého za toto dieťa, tak sa mýlite pán môj.“

Stephen potriasol hlavou. „Vy ste záhada, Adelaida. V jednej chvíľi si myslím, že ste úplne na našej strane, a o minútu neskôršie, že ste najrafinovanejšia osoba, ktorá sa nachádza na tomto svete. Naostatok, verte, že by som Kathleen už dávno bol odtiaľto odviezol, keby . . . keby bola s tým súhlasila.“

Nedôverčivo som sa naňho zahľadela. „Vy ste jej to už navrhli? Naozaj?“

Bezmocne sa na mňa poďíval. „Myslím, že komukoľvek by sa skôr zdôverila, ako mne. Je to vlastne smiešne, pravda? Väčšina žien má . . . ako to mám povedať . . . príliš mnoho dôvery ku mne.“

„O tom nepochybujem“, dôrazne som súhlasila.

V tom okamihu, keď nás bol inšpektor zas raz nechal hodnú chvíľu „pražiť vo vlastnej masť“, zdvihnuľ hlavu od svojho notesa a kývnuľ na nás s prívetivým úsmevom, ktorému sme už prestali dôverovať.

„Ak by z vás, panstvo, voľakto pochyboval, že Lottie Mosbyová bola zavraždená, tak vezmite, prosím na vedomie, že polícia zatiaľ tento fakt celkom bezpečne zistila.“ Krátko sa zamysleľ a pokračoval: „Keby sme boli tušíľ, čo chce mrs. Mosbyová podniknúť, keď vybehla z tejto miestnosti, boli by sme ju mohli azda zachrániť . . . možno aj nie. Bohužiaľ, je to tak, že sme ju nezachránili. Je mŕtva, a táto okolnosť postavila tragické udalosti, ktoré sa pod touto strechou odhraly, do

iného svetla. Cítim sa do iste miery zodpovedný za jej smrť. Už z toho dôvodu neustanem, kým neprivediem vraha na šibenicu.“

Stiesnené ticho, ktoré nastalo po jeho slovách, prerušovalo iba prišerné zavýjanie vzduchových sa víchrice a praskot dažďa do okien.

„Už som vás raz upozornil, že by ste ušetrili veľa nepríjemností mne aj sebe, keby ste boli celkom úprimní“, pokračoval inšpektor Bunyan po chvíli. „Teraz som nútený povedať vám, že váš nedostatok odvahy môže ohrožovať ďalšie ľudské životy.“

Odmĺčal sa, ale nikto z nás nehovoril. Neodvažovali sme sa pozrieť jeden na druhého. Uprene som hľadela na jedovate zelený pokrovec, zatiaľ čo ma obálka s peniazmi páčila pod šatami ako žeravé uhlie.

„Nikto nemá čo povedať?“ pýtal sa inšpektor nežným hlasom, ale v jeho modrých očiach tlela nebezpečná iskra.

Všetci boli ticho. Iba náhle zarachotenie hromu nás všetkých vydesilo.

Stephen Lansing konečne prerušil mlčanie. „Môžeme sa pýtať, aké dôkazy má polícia, že Lottie Mosbyová bola zavraždená?“

„Pravdaže sa môžete pýtať“, odpovedal inšpektor nie bez irónie.

„Tak sa teda pýtam, pán inšpektor.“

Howard Warren sa krátko zasmial. „Teraz máte príležitosť, inšpektor, riadiť sa podľa svojej vlastnej dobrej rady. Keď ste nám natoľko stúpali do svedomia, musíte, pravda, aj vy teraz hovoriť úplnú pravdu.“

Chvíľu sa inšpektor zadíval na Howarda, ale potom sa náhle obrátil na Stephena. „Azda nebude pre vás ťažké uhádnuť, mr. Lansing, z ktorej izby bola Lottie Mosbyová hodaná do hĺbky?“

„Veľmi lichotivé, inšpektor“, mrmlal Stephen.

Tu som mala odrazu nešťastný nápad a pýtala som sa: „Preboha, inšpektor, nebola to naostatok moja stará izba?“

„Adelaida, Adelaida“, šepkal mi Stephen, „ste alebo najmúdrejšia alebo najhlúpejšia žena na svete.“

Inšpektor sa na mňa pozrel, že ma až uráz prešiel. „Vskutku miss Adamsová, tá nešťastná žena bola vyhodená z okna vašej bývalej spláne. Ozaj obdivuhodné, že ste to tak promptne uhádli. Vedeli by ste vysvetliť, ako ste došli k výsledku, na ktorý polícia potrebovala mimoriadne veľa času?“

„Ja... ja som si len myslela“, zajakala som sa zachrípnutým hlasom, že vaši ľudia, ktorí prekutali celý dom, by ju zaiste boli našli, keby nebola... slovom, v mojich izbách, ktoré boli zavreté a zapečatené, kde istotne nehľadali...“

Toto vysvetlenie sa ešte aj mne samej zdalo veľmi priezračné, a tvárila som sa pravdepodobne tak previnile, ako keby som mala najmenej desať zločinov na svedomí. Preto som sa ani nečudovala, keď si ma inšpektor prezrel s ironickým podozrením.

„Máte rozhodne talent na detektíva, miss Adamsová“, poznával najsladším tónom. „Vskutku logická úvaha. Predpokladajúc, že to je iba úvaha.“

„Nechceli by ste naostatok pochybovať o Adelaidinej pravdomluvnosti“, škľabil sa Stephen.

Ale inšpektor nemal v tejto chvíli smysel pre humor. „Keď v tomto dome prechádzajú ľudia len tak mne nič, tebe nič zapečatenými dverami, o strážiacich policajtoch celkom pomlčiac, vtedy človek pomaly prestane dôverovať aj vlastným očiam a ušiam.“ Pozrel na mňa tak ostro, že mi okuliare skĺzly z nosa. „Miss Adamsová, prečo bežala mrs. Mosbyová do vašej izby?“

„Nemám ani tušenia“, uisťovala som ho.

„Niečo tam hľadala“, pokračoval inšpektor. „Niečo čo by dokázalo jej vinu, prípadne vinu druhého. Stálo ju to život.“ Znovu na mňa prenikavo pozrel. „Už tretí raz sa voľakto pokúša najst' čosi v miestnostiach, ktoré obývate alebo ste obývali, miss Adamsová.“

„Zabúdate, inšpektor, že v izbe, ktorú teraz obývam, býval pôvodne James Reid a že bol zavraždený v mojich predošlých miestnostiach.“

„Celkom správne. Ale to nás ešte len viac privádza späť k východisku, pravda? Prečo bol práve tam zavraždený?“

Neostávalo mi iné, než nesmeli opakovať: „Nemám najmenšieho tušenia.“

Inšpektor složil ruky na stole a prezeral si nás všetkých rad radom. „Teda ešte stále zaťaté mlčanie?“ pýta sa potichu. „Nik nechce pomôcť?“

Monotónny nárek vetra a dažďa boli opäť jediná odpoveď. „Musím vám vysloviť ešte ďalšiu výstrahu“, pokračoval inšpektor. „James Reid bol najprv zaškrtený, potom zavesený na luster a konečne mu podrezali hrdlo. Lottie Mosbyová bola tiež najprv zaškrtená a potom ju vyhodili z okna na štvrtom poschodí. Každý kriminalista vám potvrdí, že vrahovia obyčajne zotrávajú pri metóde. Ak vy, panstvo, — s výnimkou vraha — nechcete pocítiť na svojom vlastnom hrdle ukrutné vraždiace prsty, musíte políciu napomáhať so všetkých sil, aby tohto šialenca chytila prv, než spácha tretiu vraždu.“

Temer som cítila dotyk príšerných rúk na krku a ostatným sa iste nevedlo ináč. Z ochromujúceho desu, ktorý sa nás všetkých zmocnil, sa prvý spamätal Stephen Lansing.

„Hovoríte o šialencovi, inšpektor?“ pýtal sa pomaly.

„Nebolo vám nápadné mr. Lansing“, odpovedal inšpektor, „že v celej veci je čosi príšerne-groteskného? Prečo boli obidve obeť, ak to mám takto povedať, dva razy zavraždené?“

„Nebol to azda, aspoň v prípade Mosbyovej, pokus predstierať samovraždu?“ mienil Stephen.

„Sotva, mr. Lansing. Náš vrah je príliš múdry, než aby tak hrubo podceňoval inteligenciu polície. Vedel, že zanecháva na svojej obeti Kainovo znamenie, ktoré muselo byť objavené najneskoršie pri ohladávaní mŕtvoly.“

„Mienite samozrejme znaky na krku mŕtvej?“

Inšpektor prikyvnul. „Krvilačnú ukrutnosť, s ktorou sa obeť celkom bezúčelne zmrzачily, si vieme tak vysvetliť, že sú to výčiny pomäteného.“

„Nesmysel!“ zvolala Anthonyová pohrdave. „Dávno by sme vedeli, keby behal medzi nami šialenec!“

Inšpektor potriasol hlavou. „Bohužiaľ, mrs. Anthonyová, pri niektorých duševných chorobách, na príklad pri chorobe dementia precox, pokračuje porušenie mozgu až do určitého štádia tak pomaly, že to ani odborník nepozná. Naši významní odborníci pre duševné choroby sú tej mienky, že osoba s takouto chorobou môže svoje utrpenie temer až do neurčitého času zakrývať pred ostatným svetom, kým nenastane predrážde-

nie nervového systému následkom nezvyčajného rozčúlenia. V tom prípade môže rýchle nasledovať úplné zhrútenie. Echom niekoľkých týždňov alebo dní stane sa takýto človek zo zdanlive celkom normálneho individua nebezpečným šialencom. Ako sa teda veci majú, je iste v záujme všetkých, ktorí ešte chcú chvíľu žiť, nezatajiť políciu ani to najmenšie, čo vedia.“

Zdalo sa mi, že pohľad inšpektora Bunyana, ktorým si nás dookola prezeral, utkvel zvlášť dlho na Cyrilovi Fancherovi.

„Naostatok pravdu predsa objavím“, povedal inšpektor a nevdojak zaťal ľavú ruku v päst; „v tom sa nedajte myliť. Zatiaľ sa však bez vašej pomoci nemôžem zaručiť, že kým prídem zločinu na stopu, nebude jeden alebo viacerí z vás ďalšími obeťami.“

„Smiešne!“ zvolal Howard rozčúlene. „Nemilujete príliš dramatické efekty, inšpektor? Nie je to konečne kriminálny šláger, v ktorom po každom dejstve leží mŕtvola na javisku. Prečo by vrah znovu niekoho zabíjal? Nevraždí predsa z obyčajnej zábavy?“

„Nie“, pripustil inšpektor, „vrah nevraždí zo zábavy. Ak sa nemýlim, vraždil po obidva razy, aby sa zachránil. Zabil Jamesa Reida a Lottie Mosbyovú, aby sa jeho tajonstvo nevyzradilo. Neustanem, kým neprídem tomuto tajomstvu na stopu a každý z vás, keby chcel, mohol by kúsok toho tajomstva objaviť. A vedzte, že kým budete mať príležitosť tak urobiť, odstráni vás vrah, ak bude mať možnosť práve tak bezohľadne z cesty ako svoje druhé obeť.“

„Nuž, počujte, inšpektor, to nám nedávate práve dobrú radu“, prihlásil sa k slovu Howard. „Ako môžete po tejto svojej výstrahe očakávať, že povieme všetko, čo vieme? Predpokladajúc, že vôbec niekto z nás niečo vie, o tom pre svoju osobu pochybujem.“

„Pred dverami tejto miestnosti stoja ozbrojení policajti, mr. Warren“, odvetil inšpektor pokojne. „Ja sám mám revolver pri sebe. V tejto chvíli je toto jediné miesto v dome, kde možno povedať pravdu, čistú pravdu a nič než pravdu — bez strachu pred nemilými následkami.“

„Možno“, mienil Howard, „ale po tom, čo ste nám povedali; človek by musel byť úplným bláznom, aby pre prílišnú otvorenosť, vydával svoj život do nebezpečenstva.“

„Ako myslíte, mr. Warren“, povedal inšpektor chladne. „Predsa však nemám nič proti malej súkromnej stávke, že prv než opustíme túto miestnosť, dozviem sa aspoň od vás pravdu.“

„Ach, naozaj?“ odvetil Howard so sebaistotou, ktorá nebola celkom pravá.

Ako švihnutie bičom zasyčaly mu inšpektorove slová do tváre: „Krátko pred objavením mŕtvoly Jamesa Reida boli ste na štvrtom poschodí.“

„Ach, naozaj?“

„Potom ste sišli do haly a snažili ste sa nápadným spôsobom odvieŕ miss Adamsovú z hotela.“

„Nie je zločinom pozvať dámu do kina“, zamrmlal Howard a márne sa snažil vyzeráť bezstarostne.

Inšpektor nemilosrdne pokračoval: „Nielen, že ste sa so všetkých síl snažili dostať miss Adamsovú z hotela; vy ste jej aj bránili ísť do izby a sobrať si kabát.“

„Bol teplý večer a... mám krytý voz.“

„Prečo vám, mr. Warren, tak veľmi záležalo na tom, odstrániť miss Adamsovú v určitý čas z javiska?“

„Robíte z komára slona, inšpektor“, vyrazil Howard a zahryzol sa do pery. „Nemal som nijaký zvláštny úmysel, keď som miss Adamsovú pozval do kina.“ Skúsil sa usmiať. „Takto vec vysvetľujem a pri tom budete musieť ostať.“

„Nemyslím, mr. Warren“, povedal inšpektor. „Nie je to celkom bezpečné, začínať si niečo s políciou.“

Ostro zaklopal na stôl; jeden z policajtov nazrel do dverí.

„Zatknite toho muža, Sweeney!“ nariadil inšpektor.

Polly skríkla a Howard, ktorý opäť našiel svoju istotu, spýtal sa ľahostajne: „Z čoho ma obviňujete, inšpektor?“

„Obviňujem vás z vraždy.“

„Nje... o nie!“ Mary Lawsonová vyskočila; zúfale s prosbným pohybom obrátila sa na inšpektora. „Nemôžete Howarda zatknúť“, zakričala bez seba, „pretože... pretože...“

„Preboha, Polly“, volal Howard, „umľčte ju!“

„Nie“, povedala Mary Lawsonová rozhodne, „mlčala som už príliš dlho.“

„Moje zatknutie je bluff, aby z vás voľačo vytiahli! Preboha nesadnite im na lep!“ zaprísal ju Howard.

Mary ho nepočúvala. Uprene sa dívala na inšpektora. Vyzerala stará a zlomená.

„Nemôžete Howarda zatknúť“, vyrazila konečne, „lebo... alebo ja som ho naviedla na to, aby Adelaidu nepúšťal do izby.“

„O, teta Mary, teta Mary!“ bedákala Polly, zatiaľ čo Howard chytil jej ruku zpoza operadla pohovky a silne ich stískal. Bola som celkom bez seba; neverila som svojim ušiam.

„Hovorte ďalej, mrs. Lawsonová“, povedal inšpektor mierne.

„Howard ma prišiel na štvrté poschodie navštíviť. Poslala som mu zprávu po Clarenceovi. Opýtajte sa Clarencea, potvrdí vám to.“

Inšpektor sa unavene usmial. „Vedel som to, mrs. Lawsonová.“

„Však som vám povedal, že je to pasca“, stenal Howard, kým Polly sa dala do zlykania ako nešťastné dieťa.

Maryne pery sa chvely. „V svojom liste som ho prosila postarať sa, aby miss Adamsová medzi ôsmou a deviatou hodinou večer nevstúpila do svojej izby.“

Krv mi hučala v ušiach. „Mary, milá Mary!“ zvolala som priduseným hlasom. „Prečo ste sa mi len nezdôverili!“

„Potom by som možno mala i vašu smrť na svedomí!“ vyrazila Mary s námahou.

„Mrs. Lawsonová, zdôverili ste sa mr. Warrenovi?“ pýtal sa inšpektor spokojne.

„Nikom! Počujete? Nikomu!“

„A predsa chcela vaša neter utiecť, keď poznala, že krvavý nôž pochádza z vašej písacej súpravy.“

„Môžem vám len znovu povedať, že ani Howard, ani Polly nemali tušenia, o čo ide pri celej veci!“ kričala Mary, trasúc sa od hlavy do päty.

„O tom ešte nie som presvedčený“, mrmlal inšpektor a mnohознаčne sa pozrel na Polly.

„Nôž ukradli niekoľko hodín pred vraždou, inšpektor!“ rozčuľovala sa Polly. „To som vám už včera povedala.“

Inšpektor pokrčil ramenami. „Mrs. Lawsonová, kedy ste videla naostatok svoj nôž na papier?“

Po svierajúcej pomlčke odpovedala Mary Lawsonová, bleďá ako smrť: „Ja... ja... sa nepamätám.“

„Ale ja sa pamätám!“ volala Polly vášnive. „Včera odpo-
ludnia o piatej som hľadala nôž, aby... aby som otvorila fla-
šu s whisky, a ... už tu nebol.“

Inšpektor sa na ňu zamyslene díval. „Už niekoľko mesia-
cov sa veľmi namáhate vyzerať ako ľahkomyselná, bezuzdná
mladá dáma, pravda, miss Lawsonová?“

Polly sa začervenela. „Neviem, čo... čo tým chcete po-
vedať.“

Bunyan sa usmial. „Prečo vám tak veľmi záležalo na tom,
robiť sa opitou, keď ste ňou vôbec neboli?“

„Ja... ja vám nerozumiem.“

„Chcem tým povedať: je iste veľmi zvláštne, keď sa mladé
dievča vedome tak chová, aby sa zdalo horšou než je.“

„Polly!“ skríkol Howard bolestne.

Dievča sa naňho nepozrelo. „Naozaj, inšpektor, nemám
tušenia, kde tým mierite,“ povedala Polly vzdorovite. „A keď
som sa troška namáhala, aby som podráždila svätuškársku
bandu v tomto dome, robila som to preto, lebo mi už dávno
všetci až do zbláznenia išli na nervy, a to“, stala si tesne pred
Howarda, „to platí aj pre vás, vy jeden svätuškársky „vzorný
chlapec!“

„Polly!“ Zdalo sa, ako keby bol Howard dostal úder do
tváre.

Inšpektor však očividne stratil záujem na týchto dvoch
ľuďoch. So svrášteným čelom obrátil sa znovu na Mary Law-
sonovú a povedal ostrým hlasom:

„Teda ste už včera odpoľudnia počítali s tým, mrs. Law-
sonová, že musíte Jamesa Reida odstrániť. Preto ste vzali nôž
zo svojho písacieho stola.“

S očami široko roztvorenými začala Mary: „Ja... ja...“

„Nemusíš odpovedať na otázky, ktoré ti môžu priŕažiť, teta
Mary,“ zamiešala sa do toho Polly a bľiacimi očami pozrela
na inšpektora.

Inšpektor tomu nevenoval pozornosť. „Preto ste chceli od-
strániť miss Adamsovú so štvrtého poschodia. Mali ste
schôdzku na požiarnom schodišti a nebola to prvá. Mali ste
dôvody obávať sa, že James Reid vás sleduje. Mám pravdu?“

Mary sa pokúšala hovoriť, ale podarilo sa jej to až na
druhý raz. „Mala som... schôdzku... na odpočívadle, hej,

Preto, , , chcela som Adelaidu odstrániť so štvrtého poschodia. Ale, ako je Boh nado mnou, Jamesa Reida som nezabila. Ani to neviem, ako mohol byť zabitý mojím nožom.“

„S kým ste mali schôdzku na odpočívadle požiarneho schoďišťa, mrs. Lawsonová?“ pýtal sa inšpektor neúprosne ďalej, kým Mary naňho zarazene pozerala. Mary Lawsonová bola jediná zo všetkých žien v dome, ktorá sa zdala byť povznesenou nad každú škandálnu aféru. Vedela som, že každým vláknom svojho srdca smúti za svojim mŕtvym manželom.

„To . . . nemôžem povedať“, odpovedala Mary na inšpektorovu otázku.

„To znamená, pravda, že to nechcete povedať?“

„Nemôžem! Nemôžem!“ kričala zúfale. „Keby sa iba o mňa . . .“ Prestala náhle a zahryzla sa do pery a s úbohým, malým posunkom, ktorý priam srdce rozdielal, povedala: „Keby som len mohla . . . ako rada by som vám pomohla, inšpektor.“

„Núťte ma sami do niečoho, ču lutujem“, povedal inšpektor prísne. Obrátil sa na Sweeneya a pokračoval: „Mr. Warren je zatiaľ voľný. Zatkните však túto ženu a dopravte ju do policajného väzenia. Prídem zaraz za vami.“

„Nedovolím, aby ste tetu Mary zatýkali!“ volala Polly bez seba. „Nemôžete, nesmiete to urobiť inšpektor. Takú hanbu . . . neprežije.“

Mary Lawsonová triasla hlavou. „Nezomiera sa tak ľahko, ako si myslíš, dieťa moje“, povedala trpko. „Človek žije ďalej a ďalej, iba srdce zomiera.“

„Pripravili ste sa, mrs. Lawsonová? pýtal sa inšpektor mierne.

Maryina tvár pripomínala výraz mučenika.

„Hej, inšpektor“, povedala pomaly. „Som pripravená.“

Usmievala sa keď vychádzala z miestnosti po boku ľahostajne hľadajúceho Sweeneya.

Trinásta kapitola.

My, ktorí sme boli priateľmi Mary Lawsonovej, boli sme zprvu celkom ztuhlí od ľaku nad jej zatknutím a potom príliš rozrušení, aby sme jednoducho mohli ďalej sedieť. Na šťastie

nás inšpektor čoskoro pustil, pretože sa ponáhlal za zatknutou do policajného väzenia.

Pred odchodom mu Howard zlostne povedal: „Azda vám nemusím pripomínať, že sa zaraz dám do spojenia s právnym zástupcom Mary Lawsonovej. Pre ten prípad totiž, že by ste pri vypočúvaní Mary Lawsonovej použili váš chýrny „tretí stupeň.“ Ináč z nej aj tak nič nedostanete, lebo je nevinná.“

„Robte, čo uznáte za dobré, mr. Warren“, povedal inšpektor ľahostajne.

Polly hystericky vzlykala v náručí Elly Trotterovej. Howard sa priblížil so zaťatými zubami ku obidvom ženám a položil Elle ruku na rameno. „Povedzte Polly... povedzte jej, aby sa nestarala, mrs. Trotterová. Dobrý advokát nebude potrebovať ani päť minút, aby rozbil túto nesmyselnú obžalobu.“

Pollyino vzlykanie sa stíšilo. Howard ju ďalej uspokojoval: „Povedzte jej, mrs. Trotterová, že ešte dnes vymôžeme vypustenie mrs. Lawsonovej.“

„O, ďakujem, Howard... ďakujem!“ vydýchla Polly, ale keď ju chcel Howard impulzívne chytiť za ruku, rýchle sa odvrátila a povedala prosebným tónom: „Prosím, prosím, mrs. Trotterová... nechcem s nikým rozprávať... nikoho vidieť,,, prosím, môžete sa o to postarať, aby ma nechali na pokoji?“

Ella prudko prikyvla. „Postarám sa o to, dieťa moje.“

A silnými laktami odvieďla potom Polly do svojej vlastnej spálne, uložila ju na diván a s výrazom „iba-cez-moju-mŕtvolu-vedie-cesta“ prirazila nám všetkým dvere pred nosom. Skľúčení poberali sme sa dolu do haly. Čoskoro sa utvorily malé skupinky; potichu sme medzi sebou hovorili, ale ponaajviac sme úzkostlivo načúvali melancholickému čľapotu dažďa.

Howard Warren prebehnul popri nás a vyrazil von otáčavými dverami. Ponáhlal sa k právnemu zástupcovi Mary Lawsonovej, u ktorého sa bol telefonicky ohlásil. Poznala som Howarda v čase, keď mal v takejto psote strach o svoje puky a istotne by nebol riskoval mokré nohy. Milý Howard býval vskutku trochu príliš „vzorný chlapec“. Až teraz sa stával oprávdivým človekom a ešte nikdy mi nebol tak sympatický.

Pri dverách pristavil ho Stephen Lansing. „Počujte, Warren“, mienil potriasajúc hlavou, „považujete ozaj za správne vymôcť prepustenie Mary Lawsonovej na kauciu?“

Howard sa naňho zahľadel. „Mám azda nechať Mary v rukách jej učiteľov? Ani okamih dlhšie než je nutné!“

„Sú horšie veci, než nachádzať sa v policajnej opatere“, pripomínal mu Stephen.

„Čo tým myslíte?“

„Nuž, je isté, že mrs. Lawsonová... voľačo vie. Ak sa ma pýtate, tak by pre nás všetkých nebolo práve najhoršie sedieť v najbližších dňoch pekne pod zámkou na polícii. A obzvlášť to platí o Mary Lawsonovej, nech už čokoľvek vie o tejto veci.“

„Hlúposti!“ zvolal Howard drsne.

Predsa sa mi však zdalo, že Howard stratil veľa zo svojej istoty, keď teraz vybehol na ulicu, a neboli sme prekvapení, keď nám krátko pred polnocou oznámil, že Maryin advokát zatiaľ nepodal žiadosť o prepustenie.

„Polícia nám aspoň toľko sľúbila, že proti nej nebude vnesená žaloba z vraždy. Ponechali ju iba ako dôležitého svedka v zaisťovacej väzbe.“ Howard sa unavene usmial. „Aspoň nebude tučne vytlačené na titulnej strane raňajších novín a servírovaná pokojným občanom na raňajky.“

„Chvalabohu!“ vydýchla som si uľahčene.

Stephen Lansing prikyvnul. „Ani na okamih som neveril, že by bol inšpektor považoval Mary Lawsonovú za vraha.“ Keď sme sa naňho s údivom pozreli, ukázal na schodište a pripojil: „Ako vidno stráži nás práve tak prísne ako predtým.“

„To je pravda“, zvolala Žofia Scottová napajedená. „Kde len človek vstúpi, potkne sa o policajta; za každým rohom číhá takáto kvadrátka lebka.“

A vskutku som všade na chodbách videla uniformované postavy, keď som sa krátko po polnoci odoberala na odpočinok, ak sa to tak dá nazvať. Moja nádej na pokojnú noc bola veľmi malá. Uprimne povedané, keď som vstupovala do izby číslo 511, nebola mi nepríjemná myšlienka, že policajt Sweeney stojí pred mojimi dverami na stráži.

Predsa som však prežila chvíľu strachu, keď som stála vo tme a hmatala po vypínači. Tak som si povedala, či by som mala kedy kričať, keby ma vražedné ruky chytily za krk.

Keď sa mojím studeným, chvejúcim sa prstom po druhom pokuse podarilo zasvietiť, ukázalo sa, že v mojej izbe nie je nič príšerného. Iba malý kúšтик hnedého baliaceho papiera, ktorý mi odpadol, keď som roztrhala a zničila vyhrážajúci list, pripomínal neobvyklé udalosti v tomto dome. Okno vedľa požiarného schodišťa bolo zavreté na závoru, tak ako som ho zanechala. Predsa som sa však úzkostlivo strhla pri každom šeleste a zdalo sa mi, že som ešte nikdy neprežila noc tak plnú práskania a lomozenia v nábytku, tak plnú šuchotu a príšerného dupkania na chodbách.

Neustále som si dodávala odvahy, ale s žalostným výsledkom. Prišlo mi na um, že žena zrelého veku, ktorej artérie nie sú celkom také, aké by mali byť, dá sa obzvlášť ľahko uskrtiť... Pri takýchto príjemných úvahách som sa konečne soblíkla a zobula topánky, vliezla do postele a po dlhšom váhaní zahasila nočnú lampu. Objala ma hlboká tma.

Za iných okolností by som v takejto noci bola pravdepodobne spala pri svetle. Ale pretože policajt mal iste rozkaz starostlivo ma pozorovať, nechcela som riskovať, aby svetlo prenikalo cez dvere.

Keď hodiny na radnici odbily štvrt pred jednou, vyliezla som z postele a dávala dobrý pozor, aby moje nohy obuté v pančuchách nezapríčinili ani najmenší šramot na dlážke. Krok za krokom prikrádala som sa k oknu, ktoré viedlo na požiarné schodište.

Dážď medzitým prešiel v ľahké mrholenie. Vyklonila som sa z okna a postavila na odpočívadlo pod sebou alumíniovú kanvu, do ktorej som vložila bankovky, zamotané do starej hodvábanej vreckovky. Potom som si tesnejšie pritiahla purpurový župan, okolo hrdla ovinula šál a schúlila sa tesne pod okno. Len som sa modlila, aby som nemusela kýchnuť v nevhodnú chvíľu.

Vyložila som vnadidlo a teraz som čakala, že šelma v ľudskej podobe pôjde do pasce. Vrečko môjho župana nadúvalo sa nad revolverom, ktorý som si pred rokmi kúpila, keď v meste šarapatili vlamači. Až neskôršie mi prišlo na um, že

nemám ani najmenšieho tušenia, ako sa s touto vecou zaobchodí, predpokladajúc, že by bola nabitá. A to, pokiaľ viem, nikdy nebola.

Hodiny odbily jednu, potom štvrť po jednej a pol druhej. V krku ma čoraz silnejšie škrabalo. Musela som sa veľmi ovládať, aby som potlačila kašeľ. Ale najviac ma znepokojovalo, že som musela zdvihnúť hlavu nad obločnú rímsu, aby som videla kaňvu. Pretože som však svoju obeť nechcela odstrašiť, poddala som sa pokušeniu zdvihnúť hlavu iba vtedy, keď to už ináč neišlo.

Ale veď som nebola odkázaná len na svoje oči. Príchod z chodby na odpočívadlo bol uzavretý strážiacim policajtom a preto sa vydierač mohol dostať ku kaňvi iba zo samotného schodišťa. A keď aj moje oči už nie sú tak dobré ako prv, moje uši počujú všetko. Aj myš by som bola počula liezť po schodíšti.

Mohlo byť niekoľko minút pred druhou, keď som počula tiché kovové rinčanie na odpočívadle. Aha, pľuha, už je tu. Bola som tak rozčúlená, že som zabudla mať strach. Zmocnila sa ma lovecká horúčka. Ale moje železné rozhodnutie, nevyplašiť zver, umožnilo mi držať hlavu pod rímsou.

Ako keď starý vojenský kôň znovu počuje zvuk poľnice, tak som tu čupela a čakala, kedy to začne. Dodnes neviem, či som si to tak predstavovala, že nepriateľ pri pohľade na mňa mŕtvu odpadne. Ešte teraz sa nedobre cítim, keď si pomyslím, čo by sa bolo stalo, keby som sa tak odrazu bola ocitla zoči-voči tomu zloduchovi. Zrejme však majú strážneho anjela nielen deti, ale aj idiotské ženy, lebo som ho ani nezazrela.

Keď som po chvíli zdvihla hlavu, kaňva už tam nebola.

Nemohla a nechcela som to veriť. Bola som presvedčená, že ma klamú smysly alebo mýli hnusná šedivá hmľa, ktorú vietor zanášal dovnútra. Jeden hrozny okamih som sa začala domnievať, že azda ja začínam rozum tratiť. Majú inšpektor a Stephen Lansing naostatok pravdu, keď vždy znovu na to poukazujú, že ja som stredobodom všetkých príšerných udalostí v hoteli Richelieu? Dokonca som sa pýtala, či je možné, aby človek v náhlom záchvate šílenstva podrezal nejakému mu-

žovi hrdlo, vyhodil ženu z okna a nemohol si neskoršie spomenúť na tieto strašné činy...

Po chvíli som však rázne ukončila tieto fantastické úvahy a namáhavo som vstala. Kaňva zmizla, to bolo isté. Ako a kde, to som nevedela. Pomaly však môj mozog začal opäť pracovať. Položila som pascu, a keď dravec mi uchytil vnadidlo pred mojimi očami, ale nepracovali tu nijaké nadprirodzené sily. Jednoducho ma preštil niekto, kto bol ešte šikovnejší ako ja.

Prvý raz mi vzišlo svetlo, aký rafinovaný bol vydierač vo výbere svojho nástroja. Naelen, že v hoteli bolo množstvo takýchto kaňví, ktoré sa na seba ponášaly ako vajce vajcu, ale mali aj ucho. A tu bolo vysvetlenie kovového rinčania a záhadnej skutočnosti, že nádoba dostala krídla a odletela.

„Ten chlap má akúsi udicu“, povedala som si rozzúrene, „dlhú palicu s hákom, alebo také dačo. Hákom zachytí ucho a vyfahuje kaňvu hore alebo dolu, podľa toho, ako to potrebuje.“

Moja zlosť, že som bola takto preštená sa ešte zväčšila, keď som pomyslela na svojich stratených tisíc dolárov. Ale aj moja pýcha bola veľmi citlivo poranená. Ináč by som sa zaiste nebola pokúšala vyliezť s reumou v kolenách cez pootvorené okno na požiarnu schodište. Akosi som azda očakávala, že za niektorým oknom uvidím netvora v ľudskej podobe, ktorý chtivo vybaľuje moje dobré doláre z ich hodvábného obalu.

Som ešte stále toho názoru, nech si Ella Trotterová hovorí, čo chce, že by sa mi podarilo pretisnúť bez väčšej ťažkosti moje nie práve útle telo obločným otvorom. Bola som už dokonca zčasti vonku, keď odrazu spustil revolver v mojom vrecku.

Hej, spustil, ako vraj robievajú nenabité revolyery z čistej zlomyseľnosti — spustil s neopísateľným hrmotom. Zahalil ma zápachajúci dym a stúpал mi do nosa. Nie div, že som začala silne kýchať a kašľať, a úplne som stratila rovnováhu.

Tak sa stalo, že keď sa Stephen Lansing zase raz vyrútil hore po požiarnom schodišti vo svojom brokátovom župane, našiel ma na kolenách visieť z okna hlovou dolu, pričom som sa zúfale pridržiavala schodov a hlasite prskala a fučala, zatiaľ čo jasný plamienok vyšľahoval z vrečka môjho župana.

„Preboha, Adelaida, rozhodnite sa!“ dusil sa Stephen.
„Chcete sa obesit, zatrelif alebo zapálit?“

„Hapšiiii!“ bola jediná odpoveď, ktorej som v tejto chvíli bola schopná.

„Nečudujem sa, Adelaida, že to robíte dôkladne, keď ste sa už raz rozhodla zabiť sa.“

„Mladý pán!“ vyrazila som konečne žalostne „všetkému je na vine ten prekliaty revolver v mojom vrecku. Odrazu... hapší . . , hapší . . . spustil!“

Medzitým sa mi so Stephenovou pomocou podarilo znovu sa vopchať do izby. Stephen ma nasledoval tou istou cestou a keď zahasil posledné zbytky požiaru, zadíval sa na mňa zvláštne, veľmi zvláštne. Ako keby sme sa boli ushovorili, robili sme, že nepočujeme silný buchot na dvere.

„Otvorte, alebo vyrazím dvere!“ zahrmel vonku náš priateľ Sweeney v pochopiteľnom rozčúlení.

To bolo, pravda, ultimátum, a tak išiel Stephen, krčiac ramenom, ku dverám, hrmotne otočil kľúč a tak náhle otvoril dvere, že Sweeney by bol skoro na nos padol.

Tento udatný muž divo šermoval obrovským služobným revolverom na všetky strany, ako keby chcel celú armádu držať v šachu. „Čo!“ zvolal, keď obzrel situáciu. „Zase vy dvaja!“ Nesúhlasne pozrel najprv na mňa, potom na Stephena a konečne sa pýtal: „Kde je mŕtvola?“

„Ľutujem, ale nemôžem vám poslúžiť“, ospravedlňoval sa Stephen, „ani krv nebola preliata, ani žiadna ušľachtilá čiastka poranená, odnieslo to iba perie všeobecne obľúbenej husi.“

„Perie!“ opakoval Sweeney bez seba. „Chcete si azda robiť zo mňa blázna!“

Stephen miesto ďalšieho vysvetľovania fúkol niekoľko svetlosivých husacích pier strážcovi zákona do tváre. Iba teraz som spozorovala, že guľka z môjho revolvera vytýčila si za cieľ hlavnicu v mojej posteli.

Sweeney sa na mňa prísne pozrel. „Môžete mi vysvetliť, prečo tu v noci strieľate?“

„Možno“, odvetila som, ovládajúc sa zase úplne, „že trénujem na najbilžšie preteky.“

„Podobalo by sa vám to.“ zavrčal Sweeney, „len vám to neverím. Svoje vysvetlenie si napokon môžete usporiť pre inšpektora. Ale varujem vás! Už druhú noc ho pre vás vyťahujem z postele, môžete sa na všeličo pripraviť.“

Iste každý pochopí, že s pocitami nie práve príjemnými hľadela som v ústrety stretnutiu s inšpektorom, ktorému budem musieť vysvetliť svoje mierne povedané, nezvyčajné jednanie. Pekelný hrmot zobudil celý hotel, ale Sweeney energicky prikázal ostatným hosťom, aby sa utiahli opäť do svojich izieb.

Stephena a mňa dopravil dolu do haly, kde nás sveril do opatery policajným aspirantom, budúcim strážcom zákona, ktorí boli celí rozčúlení nad toľkou neočakávanou zodpovednosťou. Sweeney chcel zaiste nerušene prehľadať moju izbu. Možno čakal, že nájde najmenej dve brutálne zavraždené obete v mojej skrini alebo dokonca pod posteľou.

Prv než vyšiel hore, pošepkal obidvom policajným kojencom: „Iba toľko vám hovorím, že je to krvilačná tigrica“, a na Stephena ukazujúc, „a henten, to je jej najmilšie mláďa.“

„Obožebožebože!“ mrmlal zelenáč a bojazlivo na mňa pozrel. Myslím, že sa mu dokonca kolená triasly...

„Ešte som sa nikdy tak nezľakol“, žaloval sa Pinky, ktorý stál celý bledý za prijímacím pultom. „Myslel som, že zas niekoho zavraždili, a keď som počul, že to bolo vo vašej izbe, skoro som zamdlel.“

„Na šťastie bolo to iba veľa hrmotu pre nič, Pinky. Mám vo zvyku brávať si z opatrnosti revolver ku sebe do postele a akosi tá vec, kým som spala, spustila.“

To isté som rozprávala inšpektorovi, keď sa objavil, hoci som sa ani na okamih nedomnievala, že mi to verí. Nemal však nijakú možnosť vyvrátiť moju výpoveď. Sama som sa hanbila, že s takou ľahostajnosťou predstieram najnehanblivejšie lži. Toto nadanie muselo päťdesiat rokov a čosi vyše vo mne nepoznané driemať, hoci Ella Trotterová tvrdí opak.

„A vy, mr. Lansing?“ vypytoval sa inšpektor s číhavým pohľadom. „Ako ste vlastne dokázali objaviť sa tak rýchle v izbe miss Adamsovej napriek zavretým oknám a dverám, celkom pomlčiac o dvesto funtov ťažkom policajtovi.“

„Nuž, človek už raz má voľajaké to malé nadanie“, odvetil Stephen Lansing drzo ako obyčajne.

Keď som videla, že inšpektor sčervenel od hnevu, ponáhľala som Stephenovi na pomoc. „Zabudla som vám povedať, že som nechala pootvorené okno pri požiarnom schodišti.“

„Napriek mojej rade?“

„Bohužiaľ“, musela som priznať.

„Ste alebo bezpríkladne odvážna žena, alebo dobre viete, že sa nemáte čo obávať útoku nebezpečného zločinca, ktorý tu v dome stvára svoje výčiny.“

Kolená sa mi podlamovali. „Ja... ja som..., fatalistka, inšpektor. Však viete — kismet. Čo sa má stať, stane sa“

„Zaujímavé“, odvetil inšpektor krátko. Po krátkej pomlčke obrátil sa znovu na Stephena. „Mr. Lansing, keď sa miss Adamsovej prihodila nehoda s revolverom boli ste opäť úplne oblečený o druhej hodine po polnoci, v búrlivej, daždivej noci.“

Stephen sa pobavene usmial. „Vykladal som si v svojej izbe na treťom poschodí karty, pán inšpektor. Myslím, že som vám už raz povedal, že som nočná sova.“

„Správne“, mrmlal inšpektor. „Prichádza mi však na um, že sova je nielen neškodný symbol učnosti, ale aj dravý vták, ktorý s obľubou vychádza v noci na boj.“

Stephen sa škľabil. „Veľmi duchaplné, inšpektor, veľmi duchaplné.“

Pravdepodobne sa inšpektor domnieval, že z nás zatiaľ nič viac nedostane, preto nás prepustil, ale poslal s nami hore obidvoch mladých policajtov, aby nám azda zabránili v súkromných rozhovoroch. Mr. Bunyan by však bol mal vedieť, že si dávno poradíme s takými zelenými začiatočníkmi.

Neobracaajúc hlavu, šepkal mi Stephen kútikom úst. „Ďakujem Adelaida. Príležitostne vám tiež pomôžem z kaše.“

„Ako keby ste to už niekoľko krát neboli urobili“, odpovedala som, zdanlive sa zabávajú so stenou výťahu.

„Ty, počuj“, pošepkal jeden z policajných mládensov svojmu kolegovi, „vidno, že im preskočilo. Je to typické, ako rozprávajú sami so sebou.“

Stephen mi poslal rukybosk. „Vám svoje srdce dám“, prespevoval si.

„No také dačo“, šuškal druhý chlapec, „veď je to neuveriteľné. On je do tej starej zaľúbený.“

„Do videnia zajtra ráno, miláčik mojej duše“, rozlúčil sa Stephen s elegantným úklonom, keď sa výťah dotrepal do tretieho poschodia a zastal, „predpokladajúc, že budeme ešte živí zajtra ráno.“ A to mohla byť práve tak výstraha ako vyhrážka...

Bolo to síce pekné a dobré, že Stephen Lansing bral vec tak na ľahkú váhu, ale obidvaja sme dobre vedeli, že keď mi tak odrazu pribehol po požiarnom schodišti na pomoc, nevykladal si v izbe karty. Keď som vtedy takrečeno aj na hlave stála, predsa som zreteľne videla, že okno, z ktorého mi prišiel na pomoc, bolo okno mojej bývalej spálne. Ale to ešte nebolo to najhoršie.

Keď Stephen Lansing došiel už temer na horné odpočívadlo a snažil sa pochopiť moje, ako priznávam, nedôstojné postavenie, obidvaja sme pozreli súčasne na predmet, ležiaci na odpočívadle. Neviem, ako sa mi vtedy podarilo dielen visieť päť poschodí nad ulicou a nestratiť rovnováhu, ale aj ruku natiahnuť za prišliapnutou ružovou ružou. V tej sekunde mu neušlo, že výraz mr. Stephena Lansinga jasne prezrádzal, že by mi bez okolkov zakrútil najradšej krk, alebo jemným úderom ma poslal do hĺbky.

„Zdá sa, že v tomto dome skutočne za každým rohom číhá smrť“, cítila som so zamrazením, keď som za sebou zatvorila a zamkla dvere.

Okno pri požiarnom schodišti bolo vďaka Sweeneyovej neobanlivosti ešte vždy naširoko otvorené. So zatatými zubami som k nemu pristúpila, stiahla ho a založila závoru. Až keď som stiahla žalúzie a obozretne zakryla kľúčovú dierku plsteným klobúkom, vytiahla som ružu z pančuchy, kde mi trnie už hodinu nemilosrdne rozpichávalo koleno.

„Ty pochabý starý blázon, ty detinský blázon“, poklonkovala som si, „či nie sú na svete miliony ružových ruží!“

Ale nepomáhalo to. Okolo kveta vinul sa vlas, ktorý sa v svetle lesknul gaštanovou farbou.

„Dobrý Bože, teda Kathleen bola skutočne na odpočívadle!“ vyšlo mi z úst a rukou som sa nevdojak chytila za hrdlo náhle vyschnuté.

Až teraz som zbadala, že mi granátový náhrdelník zmiznul s krku.

Štrnásť kapitola.

Prichádzam k tretiemu a poslednému dňu, keď smrť panovala v hoteli Richelieu. Bol to deň, ktorý sa navždy vryl do nášho vedomia krvavými písmenami, deň ktorému Stephen Lansing vďačí za osamelý biely pruh v svojich čiernych vlasoch na ľavom spánku, kým mne zanechal občasné nervózne trhanie v pravom oku.

To ráno, keď Mary Lawsonovú odviezli do väzenia, vidno bolo pri raňajkách sklíčené a zachmúrené tváre. Napätie, ak možno, bolo ešte väčšie.

Jedinou výnimkou bola nová čiašnička miss Gloria Larue. Bola vo veľmi povznesenej nálade. Mne síce povedala príčinu, lebo už som pre ňu neprichádzal do úvahy, keďže som prejavila tak malé nadšenie pre filmový svet, ale pri stole Adairových rozprávala veľmi čulo o veľkom šťastí, ktoré sa jej pritrafilo.

„Taká možnosť sa v živote len raz vyskytne“, vysvetľovala s ožiarenou tvárou. „Spievať do rádia, to je skoro toľko, ako byť pri filme.“

Kathleen sa pýtala trochu pochybovačne: „Ste si aj celkom istá, že táto ponuka nie je ... podfuk?“

„No počujte“, urazila sa Gloria Larue, veľké rádiové spoločnosti nepozvú voľakoho predspievať, keď to nemyslia vážne.“

„Dúfajme!“

„Možno ma počuli na poslednom čiašnickom bále. Všetci hovorili, že taký úspech tu ešte nebol. Pravda... najprv som myslela, že si zo mňa uťahujú, lebo viete, keď je človek od šestnásteho roku sám na svete a stojí na vlastných nohách, neuverí tak ľahko hocčomu.“

„Prajeme vám v každom prípade mnoho šťastia, ja a ma-mička“, povedala Kathleen vrele. „Kedy odchádzate odtiaľ?“

„Zaraz po obede. O pol tretej ide autobus do mesta Memphis, kde mám predspievať, ale možno, že sa postavím na ulicu a dám sa odvieť voľajakým autom.“

Vzdychla som a zaumienila som si položiť vedľa taniera väčšie prepitné než obvykle. Práve som chcela vytiahnuť dolár z mojej tašky, keď som spozorovala v zrkadle, že si ma Cyril

Fancher, ktorý stál pri stole Adairových, vraštiac čelo, premeriava zlým pohľadom.

„Už som vám tri razy povedal, Gloria,“ povedal dievčaťu, „že u nás čiašničky nesmú obťažovať hostov so svojimi súkromnými záležitosťami!“

Miss Gloria Larue vzala táčňu a odišla do kuchyne, ale predtým ohrnula pohrdavo svoj noštek.

„Úbohé dieťa“, mrmlala som si, „dúfajme, že sa ti povedie lepšie ako tým druhým.“

Ako sa pamätám, bol štvrtok, lebo ten deň mi Carrie, moja čierna práčka, prináša bielizeň. Keď som po raňajkách prišla do svojej izby, Carrie tu už bola. Veľmi živo sa zabávala s Laurou, ktorá riadila izbu, ale keď som vstúpila, ich rozhovor ako by uťal. Nič sa neutají zo života bieleho panstva pred týmito černoškami, ale klebetia o tom iba medzi sebou.

Keď Carrie si konečne složila peniaze a vyterigala sa von, chcela ju Laura, ktorá už skončila svoju robotu, nasledovať, ale som ju pri dverách zadržala.

„Nevidím svoju kaňvu, Laura“, povedala som pokiaľ možno nezaujatým hlasom. „Dones mi, prosím novú.“

„Hej, madam“, odpovedala flegmaticky. Ale keď sa vrátila a postavila kaňvu na stôl, zamrmlala pre seba: „V poslednom čase majú kaňvy nohy v tomto dome.“

„Čo to hundreš, Laura?“ pýtala som sa prisne.

Nevrle pozrela na mňa. „Chcem povedať, je to komické, že taká kaňva je teraz tu a za chvíľu je preč. Ale však som vždy hovorila, tento dom je začarovaný.“

Srdce mi nahlas bilo. „Chybovaly tu v hoteli už aj druhým pánom kaňvy, Laura?“

Dvihla spodnú peru. „Veru, hej, madam. Riadim izbu, kaňva je na stole, kde vždy stojí. Druhý ráno — kaňva je preč. Prinesiem hosťovi novú. Na druhý deň stojí kaňva voľakde v kúte.“

Mohla som si zaraz myslieť, že kúzelnický kúsok s kaňvou iste sa už neraz vyskúšal, keď tak presne fungoval.

„Kto... čie kaňvy sa tak smiešne chovaly, Laura?“

Zvlášťne sa na mňa pozrela. Zase som si povedala, či je voľačo, čo tieto černošky o nás nevedia.

„Teda“, povedala váhavo, „napríklad kaňva miss Polly už tri alebo štyri razy a kaňva mrs. Mary, tá rapluje každý týždeň. A potom úbohá mrs. Mosbyová, čo je teraz mŕtva, a niekoľko iných, ktorí tu neboli dlho a odrazu odcestovali.“

„Mary, Polly a Lottie Mosbyová!“ nevdojak som zvolala.

„Hej, madam, Mr. Mosby sa strašne hneval. Ako keby som ja za to mohla, že tá vec odbehla. A mrs. Mosbyová, pamätám sa, tá veľmi plakala pre hromadu malých hnedých, papierových útržkov, ktoré nevedela svojmu mužovi vysvetliť.“

Ešte aj keď odchádzala, hundrala si Laura čosi pre seba. Kolená sa mi tak triasly, že som sa ťahala ku stoličke. Nebola som teda jedinou osobou v hoteli Richelieu, ktorá dostala taký hnusný hnedý zdrap. Už teraz chápem, prečo sa Mary Lawsonová ocitla vo finančných ťažkostiach. A som presvedčená, že jej schôdzka na požiarnom schodišti v ten večer, keď bol James Reid zavraždený, neplatila nijakému mužovi, ale alumínovej kaňve.

„Ale čo mohla Mary — práve Mary — vykonať, že sa dostalala do pazúrov vydierača?“ znovu a znovu som sa pýtala.

Nepochybovala som, že v hoteli Richelieu šarapatí už dlhší čas vydierač veľkého štýlu a bola som aj presvedčená, že jedna z jeho obetí, chcela svojmu mučiteľovi zaraziť remeslo. To vysvetlovalo prítomnosť Jamesa Reida v dome. Ktosi ho poveril úlohou, zistiť identitu vydierača. A jeho zákazníčka, ako som sa teraz s istotou domnievala, bola Mary Lawsonová.

„Toto vtedy mala na mysli, keď povedala, že má smrť človeka na svedomí“, vzdychla som si. „Volala Reida sem... kde našiel smrť.“

Už som si teraz vedela vysvetliť, prečo ma Mary chcela v ten osudný deň večer medzi ôsmou a deviatou odstrániť s izby a prečo James Reid práve v mojom appartemente našiel smrť.

Keď Mary Lawsonová, ako som sa domnievala, dostala od vydierača príkaz, vložil určitú peňažitú sumu do vodovej kaňve a postavil ju v ten večer na požiarné schodište, zdalo sa mi úplne logické, že James Reid, práve tak ako ja, pokúsil sa zlákať zločinca do pasce. Preto sa ukryl v mojej bývalej izbe,

ktorá bola najbližšie k požiarnemu schodištu. Ale zloduch na to prišiel a pasca stala sa pascou smrti pre Jamesa Reida...

Zamrazilo ma. „Musím inšpektorovi všetko rozpovedať“, rozhodla som sa. „Nech je tento zločinec kýmkoľvek, šibenica je ešte pridobrá pre takého netvora!“

Z mojich chmúrnych myšlienok vydesilo ma zaklopanie na dvere. Veľmi som sa čudovala, keď som otvorila, lebo na prahu stála Kathleen Adairová s meravou, bledou tvárou.

„Doniesla som ho nazpäť“, povedala nezvučným hlasom.

Nechápave som sa dívala na žiarivý červený granátový náhrdelník, ktorý mi podávala.

„Neboli by ste to odomňa očakávali?“ pýtala sa a s trpkým úsmevom pripojila: „Nech už ste si mysleli o nás čokoľvek, aspoň tým ste si mohli byť istá, že vrátim všetko, pokiaľ mi to je možné.“

Nevedela som nájsť slová. Uprená som hľadela na červené kamene v svojej ruke.

Dievča váhavo pokračovalo bolestným tónom, ktorý mi srdce rozdielal: „Musíte vedieť, že nemá v úmysle kraďnúť. Nemôže za to. Naozaj, musíte mi veriť.“

Moje hrdlo bolo tak suché, že som sotva vedela prehovoriť. „Vaša... vaša matka... berie veci?“

Kathleen unavene prikývla. „Hej... lenže... mali ste pravdu... ja sa nevolám Adairová, a ona nie je moja matka.“

„Chvalabohu!“ oddýchla som si.

„Na svoju matku sa nepamätám a otec mi zomrel pred tromi rokmi. Bol dlho chorý a bez práce. Neviem, čo by sa z nás bolo stalo... nebyť matky.“ Pery sa jej chvěly. „Volám ju matkou, lebo ju to robí šťastnou.“

„Moje drahé, drahé dieťa!“

„Bývali sme u nej v prenájme. Keď otec ochorel, nemohol platiť, ale ona nás tam nechala aj ďalej bývať. Mala iba malý dôchodok, je celkom sama a nikdy nebola úplne zdravá. Povedala, že okrem nás nemá nikoho na svete.“

„Ona... milovala vášho otca?“

Kathleen prikývla, a myslím, že v mojich očiach čítala otázku, ktorú som sa neodvážila vypovedať, lebo pokračovala: „Ale otec ju nemiloval. Miss Adamsová... vy poznáte jedinú ženu, ktorú miloval.“

„Ale vašu ozajstnú matku predsa miloval...“

Potriasla hlavou. „Nebol by si ju nikdy vzal, keby ste ho neboli odmietli... Ako ste to len mohli urobiť, keď vás tak veľmi miloval?“

„Bola som slepá a nerozumná, a konala som nesprávne voči sebe a voči nemu“, povedala som, zastavujúc sa po každom slove. „Môj otec bol dlhé roky ťažko chorý a stále ležal v posteli. Vzala som si do hlavy, že nesmiem zničiť popri svojej ešte aj Laurieho mladosť. Poznal dievča, dcéru dobrých známych a preukazoval jej drobné pozornosti, hoci to celkom nič neznamenalo. Ja som bola už celkom vyčerpaná a sama skoro chorá z večného nočného bdenia pri otcovej posteli.“

Povedala som Lauriemu, že také dlhé zasnúbenie, ako naše, vezme láske všetku krásu. Povedala som, že budeme obidvaja šťastnejší, keď budeme slobodní. Povedala som mu... že ho nemám tak rada ako prv. Podpichovala som ho neustále pre jeho novú lásku a konečne som mu vrátila prsteň a brošňu, ktorú som od neho dostala. Hnala som to tak ďaleko, že si to dievča vzal tak rýchle, ako to len zákon dovoľuje a opustil mesto. Nikdy viac som ho nevidela.“

„Vzali ste mu všetko. Nikdy som otca nepočula smiať sa. Zničili ste jeho život.“

„A svoj vlastný, dieťa.“

„Azda ste mu nikdy neodpustili, miss Adelaida, že si vzal moju matku, ale iba vás miloval,“ povedala Kathleen tichým hlasom.

„Sama som tomu na vine, že sa naše šťastie rozbilo, Kathleen.“

„Otec mi povedal, aby som išla k vám, ak budem raz v živote voľakoho potrebovať. Krátko pred svojou smrťou mi to povedal.“

„Kathleen... moja milá Kathleen!“

„Keď som vás potom poznala, boli ste... nie tá Adelaida, ktorú mi otec opísal, a... mala som strach pred vami.“

„Detská povinnosť ulúpila mi najkrajšie roky môjho života, Kathleen, a stala sa zo mňa nevrlá, zatrpklá stará pan-
na“, povedala som ľútostive.

„Nie, nie, to nie ste. Vy ste dobrá... o, ako dobrá..., ale keď som to poznala, bolo už... neskoro.“

„Nikdy nie je neskoro, pre nás stať sa priateľkami, Kathleen!“

Smutne potriasla hlavou. „Naozaj myslíte, že by som nejakého človeka stiahla k sebe... do blata?“

Jej oči uprely sa na žiarivé červené kamene, ktoré som položila na stôl. „Ak ide o vašu matku, drahá Kathleen, tak vám pomôžem“, povedala som vrele.

Oči Kathleen naplnily sa slzami. „Nik mi nemôže pomôcť, nikto.“

„Je to choroba, pravda?... Myslím, že ju nazývajú kleptomaniou.“

Prikyvla. „Keď je zdravá, môže sa tomu vzoprieť, ale keď je slabá a biedna je to silnejšie než ona.“

Naše pohľady sa stretly a mne prišlo na um, čo rozprával inšpektor o úplnom nervovom zhrútení ľudí s predráždeným nervovým systémom následkami nezvyčajných rozčúlení.

„Keď bol otec chorý,“ pokračovala Kathleen potichu, že som jej sotva rozumela, „robila si preňho veľké starosti. Ťažko znášala že nemal rôzne zbytočné veci, napríklad lahôdky, ktoré rád jedával. Zakaždým, keď išla do mesta, doniesla drahé ovocie, kvety a podobné veci. Otec bol príliš chorý a ja príliš mladá, aby sme rozmýšľali, odkiaľ má na to peniaze. Tak sme si zvykli... brať tieto veci a neplatiť ich. Spozorovali ste, pravda, že jej prsty sa ustavične pohybujú?“

Zamyslene som prikyvla.

„Jej prsty sú nežné, ale vedia vkĺznuť do cudzích vrecák, že to nik nezbadá.“

„Znie to neuveriteľne!“

„Ani vy ste to nespozorovali, pravda, keď vám včera večer pred očami inšpektorovými sobrala náhrdelník s krku?“
Zavrtela som hlavou.

„Chcela som vám náhrdelník doniesť nazad“, povedala Kathleen, „ešte kým spozorujete jeho stratu, ale okno pri požiarnom schodišti bolo zavreté.“

„A pri tom ste stratili ružu z vlasov!“

Sčervenela. „Nechcela som ružu prijať. Tento muž... Stephen Lansing vie o tejto veci.“

„O tejto veci s vašou matkou, myslíte?“

„Hej, a... to najhroznejšie som vám ešte nepovedala. Ona ... matka bola v káznici.“

„Čo! Toto krehké, malé stvorenie!“

„Tam prišla celkom o zdravie. Nebude už dlho žiť, lekári jej nemôžu pomôcť. Preto... radšej by som zomrela, než by som ju pustila nazad do káznice!“

„Nazad ... do káznice?“ nechápave som zo seba vypravila.

„Bola iba podmienenčne prepustená. Vlastne sme nesmeli opustiť štát New York, ale ... bolo iba otázkou času, kedy do toho opäť upadne. Potom by sa bola musela vrátiť do väzenia, a to by som nebola vládala zniesť.“ Kathleen si rýchle pretrela rukou čelo. „Prišlo mi na um... aby sme odišli sem, a myslela som... keby ste si ma oblúbili... že by ste azda... azda... vedela som, že ste bohatá miss Adelaida, a že... že by ste mi možno darovali, o čom si myslí, že musí pre mňa ukradnúť. Neznie to, pravda, pekne, keď to človek tak rovno povie?“

„O, Kathleen“, zvolala som; „všetko, čo mám; je vaše.“

Nie som možno tak zlá, ako si myslíte“, povedala s pohnutím, „Matka ... nekradne nikdy pre seba. Len preto, že chce vidieť ľudí, ktorých miluje, šťastných. Kým brala iba maličkosti, nikdy ju neprichytili. Ale potom, keď som chodila posledný rok do školy, veľmi si priala, aby som mala práve tak krásne šaty, ako moje kamarátky. Raz ukradla vzácny obraz z múzea. Keď ho chcela predať, zatkli ju a odsúdili na päť rokov. Len pred dvoma mesiacmi ju pre dobré chovanie prepustili.“

„Úbohé dieťa!“

„Až do jej zatknutia som o ničom nevedela“. Neisto, skoro vzdorovite sa na mňa pozrela. „Možno poviete, že ani ja nie som oveľa lepšia, lebo by som od nej už dávno bola odišla. Ale robila to pre mňa. Všetko by pre mňa spravila. Všetky veci, ktoré donášala domov, boli pekné a pestré, a myslela, že mi tým spraví radosť. Ona... ona je ako dieťa, keď vidí voľačo farebného.“

Pollyina ružová šatka, červená laková škatuľka mrs. Anthonyovej, blyštavá náramnica Elly Trotterovej a moje zelené púzdro na okuliare. Všetky tieto veci mi prišli naraz na um.

„Mala som dosť čo robiť“, povedala Kathleen Adairová so slabým úsmevom, „vracaj tieto veci nakoľko to šlo a nedať sa prichytiť.“

Ale všetkému som ešte stále nerozumela. „Keď je taká šikovná, chápem, že môže vziať predmety, ktoré človek má na sebe, bez toho, že by to voľakto spozoroval, ale ako mohla vziať Pollyinu ružovú šatku s uzavretej miestnosti?“

„Ani by ste neverili, že matka vie behať po požiarnom schodišti hore dolu ako lasica. A keď si chce niečo vyloviť z okna, robí to dáždnikom. viete takým dáždnikom so zahnutou rúčkou.“

Preboha, prenikla ma myšlienka: rozriešilo by sa azda tajomstvo náhle miznúcej kaňve...? Strašné!

Kathleen vstala: „Každú chvíľu môžu matku zatknúť pre jej predošlé a terajšie zločiny!“

A než som mohla voľačo povedať, vybehla z izby.

Pätnásta kapitola.

Keď som sišla do haly, sedela mrs. Adairová na pohovke a hľadela prázdny zrakom cez okenné tabule na ulicu; jej bledé ustaté ruky sa neustále pohybovaly ako poletujúci motýli. Kathleen nebola v hale. Zaiste sedela v svojej izbe a vyplakávala si oči. Málokedy sa stalo, že nechala svoju pestútku osamote.

Každý pochopí, že som nemala veľa chutí, ísť ku mrs. Adairovej. Bolo to poľutovaniahodné stvorenie, ale predsa len, aby som sa mierne vyjadrila, nie celkom normálne.

Proti svojej vôli som si však predsa k nej sadla. Považovala som sa totiž v sebazpoznaní nie práve lichotivom za lepšieho strážcu než bola Kathleen.

„Aká to pekná vzorka“, zdýchla mrs. Adairová. „A aké rozkošné farby, miss Adamsová!“

Žiadostive vystrela ruky a hladkala moje farebné panuky.

„Je to prikrývka pre sirotinec“, povedala som nechotne a veľmi som sa musela premáhať, aby som násilím nevytrhla pestré kľbká z bledých chtivo ich hladkajúcich rúk.

Howard sa opieral o prijímací pult a zachmúrene sa díval do raňajších novín. „Vy to máte dobré, miss Adamsová, so svojou ručnou prácou. To vás trochu zabaví. Ale ja sa zaiste čoskoro zbláznim“, hundral nevrle. „A viete, že nám inšpektor najnovšie prísne zakázal opustiť dom, kým nepríde?“

„A kedy už konečne príde?“ vypytovala som sa netrpezlivo.

„To vie len Boh a inšpektor sám“, odpovedal Howard.

Stephen Lansing, ktorý bezstarostne hádzal drobné niklové peniaze do hracieho automatu, krátko sa zasmial. „Pán inšpektor sa čerta o to stará, že máme ešte aj vedľajšie zamestnanie.“

Howard sa naňho pozrel nepriateľským pohľadom. „No čo sa toho týka, Lansing, zdá sa, že vaše zamestnanie vám ponecháva nadostač voľného času!“

„Myslíte?“

„V každom páde máte kedy ponevierať sa s ženami.“

Mňau!“ bol podivný pozdrav Polly Lawsonovej, ktorá sa práve objavila vo výťahu.

Nevšímajúc si Howardových túžobných pohľadov, išla rovno ku Stephenovi a položila mu ruku na rameno. „Môžem s vami hrať?“ pýtala sa.

„S najväčšou radosťou!“ zvolal Stephen elegantne, kým Howard sa rozzúrene ukryl za novinami.

Veľmi som sa začudovala, že toto ráno aj Hilda Anthonyová vyhľadala našu spoločnosť. Sedela oproti mne na pohovke zahŕúžená do akéhosi lacného braku. Bol to predsa len pokrok, lebo doteraz som ju nikdy nevidela čítať čo len jeden riadok. Až neskoršie mi prišlo na um, že za celý čas, čo tam sedela, ani raz neprevrátila stránku.

Mrs. Adairová privrela oči, oprela hlavu dozadu a zdalo sa, že zadriemala, hoci Polly a Stephen Lansing stvárali pri automate pekelný hrmot. Neprekvapovalo ma, že ich neprístojné chovanie išlo Howardovi na nervy.

Kedy len príde inšpektor? Moja netrpezlivosť vzrastala, takže som sa konečne vyzvedala od Pinky Dodgea, ktorý na chvíľu zastupoval svoju kolegyňu Letty Jonesovú za prijímacím pultom. Letty odbehla „na okamih“ do baru napiť sa. Povedala som si už dávno, že to je veľmi zlý zvyk pre mladé dievča.

„Pinky, nepovedal inšpektor, kedy príde? vypytovala som sa.

Pinky vyskočil. „Povedali ste niečo, miss Adamsová? Akosi zle čujem v poslednom čase.“

„Veru, Pinky, tak to býva“, prikyvla som. „Keď človek dostane rozum ako správne žiť, začína sa rozpadávať. Napokon.. pýtala som sa vás, kedy príde inšpektor.“

„Bohužiaľ neviem“, odpovedal Pinky. „Nepovedal nič.“

Vtom zvonil telefon a Pinky odišiel na dlhší rozhovor do telefonnej búdky. Táto okolnosť mi utkvela v pamäti, pretože, ako som inšpektora neskôršie uistovala, Pinky bol jediný, ktorý nemohol začuť podivný, úplne jednostranný a nanajvýš nebezpečný rozhovor, ktorého som sa v nasledujúcej chvíli zúčastnila. Na druhej strane som nevedela povedať s istotou, kto sa vtedy nablízku zdržoval. A samozrejme som tiež nevedela povedať, či mrs. Adairová naozaj spala...

A veru som vtedy mala dosť čo robiť udržať svojich päť smyslov pohromade.

Beztoho, že by raz na mňa pozrela, alebo podvihla hlavu z knižky, Hilda Anthonyová mi čosi šeptom hovorila.

„Počúvajte, miss Adamsová“, šepkala, „ale pracujte; prebož, ďalej a nepozrite sa na mňa. Musím hovoriť s inšpektorom! Bezpodmienečne! Tak rýchle, ako len možno! Nik sa o tom nesmie dozvedieť.“

Zastala. Bolo to príšerné a mne vstúpil studený pot na čelo.

„Viem, že mnou pohídate, miss Adamsová, „pokračovala Anthonyová znovu sotva srozumiteľne, „ale ste žena a neopustíte ma.“

S napätím všetkých síl podarilo sa mi pokračovať v svojej ručnej práci.

„Som pozorovaná, miss Adamsová, už od včerajšieho večera, každý môj krok, každý pohyb, ktorý urobím. Musím niečo urobiť... rýchle niečo urobiť, keď sa chcem zachrániť. Upovedomte o tom inšpektora Bunyana, ale, preboha, celkom nepozorovane. Poproste ho, aby prišiel o štvrtí na dvanásť do salóna, ani skoršie, ani neskoršie. Rozumeli ste? A nech si donesie revolver so sebou a nech sa neoneskorí.“

So zľadovateľnými prstami som mechanicky preberala ihlicami.

„Urobíte to pre mňa, miss Adamsová?“

Zachrípnutým hlasom som vyrazila: „Áno! Áno, samozrejme!“

Zlákla som sa, keď som zistila, že som proti svojej vôli nahlas hovorila a že Cyril Fancher stál bezprostredne za mnou. Odkiaľ tak naraz prišiel a ako dlho tam stál, to som, pravda, nevedela.

Niekoľko razy som preglgla a potom duchapritomne ešte raz hlasitejšie opakovala: Áno! Áno, samozrejme! Dala som vás volať, Cyril!“

Pozrel na mňa, ako keby pochyboval — a to nie prvý raz — o mojom rozume. Napokon sme sa všetci navzájom považovali už po štyriadvadsať hodín za viac menej bláznivých. Už aj Cyrila, s jeho ženskými rukami a nepokojným zrakom, som neraz považovala za nie celkom normálneho.

„Dali ste ma volať, miss Adamsová?“ pýtal sa zarazene. „Ja o tom nič neviem...“

Prišlo mi na um, že útok je najlepšia obrana a preto som naňho zúrivo zaútočila, kým prišiel k slovu. „Hej, dala som vás volať“, osopila som sa naň, „a musím povedať, že ste ma nechali dosť dlho čakať.“

„Ale uistujem vás, miss Adamsová...“

„Nechajme to!“ prerušila som ho povýšene. Potom som sa, nakoľko sa dalo, dôstojne zdihla a prosiac nebesá o pomoc, aby ma kolená niesly, povedala som: „Mala by som, pravda vedieť, že v tomto dome sa pranie iba vtedy vyplní, keď sa človek obráti priamo na Žofiu.“

„Ale...“

„Kde je vaša žena? pýtala som sa ostro.

„Vo svojej izbe, myslím, ale...“

Ale ja už som sa s plnými plachtami vznášala k výťahu. Videla som v zrkadle za prijímacím pultom, že Hilda Anthonyová hľadá ďalej uprene do svojej knihy, kým Stephen Lansing naproti pri otáčavých dverách pobavene na mňa žmurkal.

„Každým cólom kráľovna!“ vysmieval ma.

Keď som už raz povedala, že idem ku Žofii, považovala som za najmúdrejšie, keď tam naozaj pôjdem, pre prípad totiž — až ma zamrazilo pri tej myšlienke — že by niekto bol býval

svedkom dramatického, a ako som už spomínala, celkom jednostranného rozhovoru medzi mnou a Hildou Anthonyovou.

Žofia bola skutočne vo svojej izbe. Ešte než som stačila zaklopať na dvere, počula som jej hlas. Plakala a vzlykajúc jednotajne opakovala: „O, Cyril, Cyril! Keby si sa mi len zdôveril!“

Potom začala tak srdcelomne vzlykať, že ňia schytil hlboký súcit. Bolo by bývalo netaktné vojsť teraz ku nej. Išla som teda ďalej až ku svojej izbe, kde Sweeny, vedomý si svojej úradnej dôstojnosti, stál na stráži.

„To je vskutku neuveriteľné! Či si tento inšpektor naozaj myslí, že nás tu môže toľký čas držať zavretých ako ťažkých zločincov!“ volala som rozhorčene. „Zaraz napíšem sťažnosť mešťanostovi, a vy, Sweeney, mu ten list bezodkladne zanesiete!“

„Počujte, moja dáma“, bránil sa Sweeney návalu mojich slov, „nemôžete predsa...“

Ale ja už som dobrého Sweeneya vtisla pred sebou do izby, ktorej dvere som nechala schválne otvorené. „Nijaký odpor! A záleží mi na tom, aby ste vedeli o každom slove, ktoré napíšem!“

„Ale, madam...“

S panovačným gestom vzala som papier a pero zo svojej písacej súpravy a nedala som Sweeneyovi dokončiť vetu. „Vysokovážený pán mešťanosta“, deklamovala som ako hrdina starej školy, kým som usilovne hádzala slová na papier, „ako jedna z najväčších daňovníčiek tohto mesta, prajem si, nie, žiadam, aby ste zaraz osobne prišli sem do hotela Richelieu sa poobzerať a odstrániť zo svojho miesta to pochybné individuum, ktoré nateraz strhlo na seba policajnú moc. Adelaida Adamsová.“

Kým moje pero rýchle kĺzalo po papieri, stávali sa oči pána Sweeneya, ktorý sa mi díval cez rameno a čítal každé slovo, vždy väčšie a väčšie, ale len čo je spravodlivé: tento muž bol lepší herec, než som sa domnievala.

„Taký nesmysel“, povedal nahlas. „Počujte, moja dáma, keby si mal mešťanosta povšimnúť každého zdrapu, dostal by sa čoskoro do blázince.“

„Ničmenej, môj milý,“ pokračovala som tónom, ktorý neznesol odporu, „zanesiete zaraz osobne pánu mešťanostovi tento list, ináč sa postarám...“

„Len pokoj“, hundral. „Veď už idem.., veď už idem.“

Složený list vložil si do vrečka a odišiel, neustále hundrajúc.

Spokojne som si povedala: „Chcela by som vidieť toho, kto by prezrel túto válečnú lešť!“

Tuším, už som raz povedala, že v každom z nás drieme detektív-amatér. Na nič som azda v živote nebola pyšnejšia.

ako na rafinovaný spôsob, ktorým sa mi podarilo oznámiť inšpektorovi poplašné volanie Hildy Anthonyovej, aby to nik nespozoroval.

Nemusím snáď pripomenúť, že obsah môjho oznámenia nesúhlasil nijako s mojím hlasitým diktátom. Napísala som iba, že Anthonyová sa trasie o svoj život, že chce niečo dôležitého vypovedať a aby inšpektor bol presne o štvrti na dvanásť ozbrojený v salóne.

Bolo štvrti pred jedenástou, keď som sa klopujúcim srdcom vracala do haly. Pamätám sa presne na ten čas, lebo Hilda Anthonyová si práve napravovala svoje hodinky podľa veľkých nástenných hodín.

Niekoľko minút po jedenástej vzala knihu a pomalým krokom potlačujúc zývanie, išla ku výfahu. Priznám sa, že som úprimne obdivovala jej pokoj a postoj. Výfah sa s praskotom vzniesol hore a ja som vyčerpaná klesla na pohovku. A tu som spozorovala, že jednak mrs. Adairová, jednak moja prikrývka, na ktorej som pracovala, zmizly.

„Si pekný strážca, Adelaida“, zlostila som sa.

Polly Lawsonová prehlásila nahlas, že si ide do svojej izby „nos napudrovať.“ Stephen Lansing ju odprevadil ku výfahu a — šup — už bol vnútri a odnášal sa s ňou hore. Howard sa za nimi zachmúrene díval; Potom plný zlosti pobral sa hore schodami.

Ešte sa mi hala nikdy nezdala tak prázdna a opustená, kým som úzkostlivo sledovala ručičky na hodinách, ktoré sa len tak vliekly. V jedenásť pätnásť nebol tu nik okrem mňa a Letty Jonesovej, ktorá sa zamyslene škrabala tupým koncom ceruzy na brade.

„Prečo len inšpektor neprichodí?“ pýtala som sa s horúčkovitým nepokojom.

A potom, keď hodiny ukazovali dvadsať minút po jedenástej zaznel shora výkrik, výkrik ženy, tak prenikavý a plný hrozného strachu, že som sa prikrčila ako zvierka pod bičom. Poznala som zaraz, že to bola Hilda Anthonyová, ktorá tak kričala. Bola som už na schodoch, keď znovu vykrikla, tak príšerne, že som sa potkla a skoro spadla.

Ležala v salóne pred krbom, krásnu tvár zničenú žravou kyselinou, ktorá pomaly stekala dolu hrdlom, na ktorom boli

strašné, dobre nám už známe stopy hrdúsenia. Keď som sa k nej sklonila s nepredstaviteľným desom, uniknul jej z úst posledný, strastný vzdych.

„Znovu to isté“, počula som za sebou zamrmlať inšpektora. „Znovu . . . dva razy zavraždená.“

Vzlykala som divo, temer bez seba. „Prečo ste len, preboha, neprišli včas?“

„Prišiel som včas, miss Adamsová. Je presne šesťnásť minút po jedenástej.“

„Ale . . . hodiny . . . dole v hale!“

„Hodiny v hale voľakto potisnul najmenej o desať minút dopredu.“

„O Bože!“ stenala som.

„Je úplne jasné, čo sa stalo“, povedal inšpektor s hlbokou vážnosťou. „Vrah sa tu ukryl, keď predtým potisnul ručičku na hodinách. Ukryl sa pravdepodobne za záclonu pri okne. Keď vstúpila, hodil jej tamtú prikrývku na hlavu, takže sa nemohla brániť. Potom ju zaškrtil a obliat tvár žravou kyselínou.“

„Nebesá!“ zašepkala som.

Lebo v tej chvíli som si uvedomila, že prikrývka, do ktorej bolo zavinuté bezduché telo Hildy Anthonyovej, bola prikrývka, do ktorej bolo zavinuté bezduché telo Hildy Anthonyovej, bola prikrývka, na ktorej som dole v hale pracovala.

Šestnásta kapitola.

Inšpektor ma vyslúchal až skoro do druhej. Zavolať donútra aj druhých hostov hotela, vypytoval sa ich a znovu prepustil. Bezo mňa však akosi vôbec nemohol byť; zdvorile, ale energicky ma požiadal, aby som mu bola stále k dispozícii. Keď mi konečne povedal, že „zatiaľ môžem ísť“, bola som tak vypumpovaná, že som ledva došla ku výťahu a stisla gombík.

Jedáľňa bola zavretá, ale i tak mi nešlo do jedla; vyčerpaná klesla som v hale na pohovku.

Stephen Lansing sa pomaly približoval. „Unikli ste konečne mučiteľom?“ pýtal sa.

Slabo som prikyvla. Bola som vždy energická, sebaistá osoba, ale v tejto chvíli som sa cítila stará, opustená. Iste to bolo na mne vidieť, lebo Stephen mi jemne položil ruku na rameno. „Hore hlavu, Adelaida, len nestrácať odvalu!“

Za iných okolností by som mu bola zazlievala nielen tento dôverný dotyk, ale aj súcitný tón. Teraz som mu však vďačne stisla ruku.

Stephen mi ďalej chlácholive klopal na rameno a povedal „Viete, čo vám chýbuje? Poriadne jedlo.“

„Nie som hladná“, odvetila som unavene. „Tak sa mi zdá, že už vôbec niky nebudem mať hlad.“

„To ma utvrdzuje v mojom názore“, povedal. „Keď chlapík ako vy tu takto sedí, potrebuje súrne posilnenie. Poďte, Adelaida, vyšvihnite sa na barovú stoličku tam vnútri a skonzumujte väčšie množstvo čaju a polievky, nehovoriac o niekoľkých tuctov teplých klobások.“

Snazila som sa zaujať svoj obvyklý postoj. „Mladý pán“, povedala som prísne, „čo žijem, nesedela som za barovým stolom a považujem to za nevhodné pre slušnú ženu. A mám hlboko zakorenenú nechť voči teplým klobáskam.“

Ale proti Stephenovi Lansingovi som sa nevedela postaviť. Skutočne sme o dve minúty neskôršie sedeli na vysokých stoličkách a veľmi som sa čudovala, že mi nielen polievka chutila výborne, ale že aj klobásky s množstvom horčice boli veľmi delikátne. Keď som zjedla tretí pár, Stephen na mňa zažmurkal: „Nože, Adelaida, cítite sa už lepšie?“

„Veru, hej“, pripúšťala som, „hoci nie je práve utešujúca myšlienka, že svoje budúce jedlo dostanem už vo väzení.“

„Tak zle to stojí?“

„Ak môžem veriť inšpektorovi — hej.“

„A čo vám kladie za vinu?“

Pokrčila som ramenami. „Podľa jeho názoru som jediná osoba, ktorá vedela o schôdzke Hildy Anthonyovej v salóne a o jej úmysle zdôveriť sa polícii. Zdá sa, že môj rafinovaný list inšpektorovi, bol až príliš rafinovaný. Myslím, že som si tým sama priložila povraz na krk. A potom Bunyan poukazuje na to, že keď vstúpil, „skláňala som sa práve nad svojou obeťou“, ako to on nazýva. A napokon — bola to moja prikrývka, do ktorej bola zabalená.“

„Ale to nemôže myslieť vážne“, povedal Stephen odmietať. „Veď by ste sa neuvrhli tak detským spôsobom do podozrenia, keby ste s touto vecou mali niečo spoločného. To je nesmysel.“

„Však viete, Stephen, že inšpektor sa domnieva, že to všetko má na svedomí nanajvýš mazaný zločinec. Považuje to za zvlášť rafinovanú leš zvaliť takto podozrenie zo seba. Domnieva sa, že dnes každý školák prečíta dosť detektívnych románov, aby vedel, že skôr každý druhý príde do úvahy ako páchatel než ten, ktorý láskave zanechá manžetový gombík na mieste činu.“

„Ale keď ste bola v hale, keď Hilda Anthonyová skríkla, máte predsa nezvratné alibi, Adelaida. A Letty Jonesová to môže bez všetkého potvrdiť.“

„Letty Jonesová“, poznamenala som trpkou, „tá má, bohužiaľ, nepríjemný zvyk hľadiť zasnené do diaľky a zabúdať na svet okolo seba. Vypovedala pod prisahou, že v týchto minútach, kým Hilda Anthonyová prvý raz vykrikla, nevenovala mi najmenšiu pozornosť a že keď výkrik zaznel, zavrela zaraz oči, ako to robieva, keď sa bojí, na príklad počas búrky. A keď oči znovu otvorila, bola v hale celkom sama. Nemôže preto prisahať na to, že som v tej chvíli, keď zaznel výkrik, bola v hale, ale na to, že som o niekoľko sekúnd tam už nebola.“

„Zatratene“, zvolal Stephen, „to vyzerá škarede.“

„Veru tak“, súhlasila som, hoci som bola vždy rozhodným protivníkom kliatka.

Ale hneď na to mi zase dodával odvalu. „Neberte to tak tragicky, Adelaida. Inšpektor celkom dobre vie, že máte pod skupinou tak dobré srdce, že by ste ani muče neublížili.“

„Dakujem“, odvetila som krátko. „A ako to je vlastne, Stephen s tým... tajomstvom, ktoré obidvaja tušíme, ale o ktorom sme doteraz nehovorili...?“

Namiesto odpovede chytrou sa opýtal: „Rozprávali ste sa s inšpektorom o... o...“ Váhal a vyzeral veľmi nešťastne.

„O tej ruži, ktorú som našla na požiarnom schodišti a o okne, s ktorého ste mi minulej noci príbehli na pomoc?“ Zavrela som hlavou. „Nie. Je celý rad vecí, o ktorých som inšpektorovi nerozprávala... doteraz ešte nerozprávala. Hlavne

preto, lebo dal jasne znať, že odteraz otázky bude on obstarávať a ja že mám iba odpovedať.“

Stephen si uľahčene vydýchnuť. Trocha neistým hlasom som pokračovala: „Ale zaiste pochopíte, Stephen, že ako sa veci majú, budem musieť s celou pravdou na svetlo.“

„Myslíte?“ povedal a svráštil čelo.

„Konečne, nemožno sa prizerieť, ako tu vraždia jedného za druhým a nepokúsiť sa zabrániť tomu!“

„Teraz odrazu vás hryzie svedomie?“ pýtal sa Stephen a jeho hlas znel posmešne a vážne zároveň. „Zdá sa mi, že je to trochu neskoro. Konečne, Adelaida, poznáte nebezpečenstvo práve tak dobre ako ja. Ak to považujete za správne, robte, čo myslíte, že musíte urobiť.“

Naše zraky sa stretly a už druhý raz v posledných dvanástich hodinách som si nebola istá, či jeho cynický úsmev je výstraha alebo vyhrážka.

V tom okamihu Letty Jonesová nazrela do barových dverí a nevlúdne oznamovala: „Akýsi pán chce s vami hovoriť, miss Adelaida.“

Ak ide o ženského hosťa hotela, ťaží sa Letty Jonesovej hoci len pohnúť ale ak ide o pána, je zosobnená ochota.

„Akýsi pán chce so mnou hovoriť?“ opakovala som začudovane.

Letty nemilostive prikyvla a zmizla, kým Stephen mi galantne pomohol so stoličky, na ktorej som kolísavo trónila vzhľadom na svoj nemalý objem.

„Ani som nevedel, Adelaida, že máte okrem mňa ešte jedného čitateľa“, mrmlal s obvyklou drzosťou. Neuznala som ho za hodného odpovedi.

Keď som prišla do haly, ukázala Letty na rozpačitého muža vo vyblednutých, ale čistých pracovných šatách. Nepamätala som sa, že by som ho už bola videla voľakedy. Lahko pokukňavajúc, pristúpil bližšie.

„Miss Adamsová?“ pýtal sa. Prikyvla som a on nesmele pokračoval: „Viem, že dámu, ako vás, nesmiem obťažovať, však ani nie som oblečený pre tak vznešený hotel. Ale,“ rozpačite preglgnul, „Annie mi povedala, že ste bola dobrá ku nej.“

„Annie?“

„Moja žena, čiašnička, ktorá tu obsluhuje.“

„Vaša žena, povedali ste?“

Sčervenel. „Keď tu prijala miesto, nepovedala nikomu, že je vydatá. Som traťový robotník pri telegrafnom riaditeľstve a nedávno som mal menší úraz. Vytknul som si členok a nemôžem teraz pracovať. A viete, moja dáma, mali sme veľa výdavkov, lebo Annie zomrel otec a musíme splácať náš domček. Annie myslela, že by to ľahšie išlo, keby aj ona niečo zarobila a preto...“

„A preto sa vydávala za dievča“, doplnila som.

„Nie je to ľahké pre vydatú ženu, nájsť v týchto ťažkých časoch zamestnanie“, ospravedlňoval sa. „A!... bolo by to strašné, keby sme stratili svoj malý domček.“

„To je síce veľmi pekné, ale čo mňa do toho?“ pýtala som sa drsnejšie, než som mala v úmysle.

V jeho otvorenej slušnej tvári objavil sa naľakaný výraz. „Annie povedala, že ste taká dobrá...“ zajakal sa. „A tak som si myslel...“ Namáhavo dýchal. „Annie sa čosi prihodilo.“

„Čosi sa jej prihodilo?“

„Včera odpoľudnia neprišla domov. A večer tiež nie.“

Díval sa rozpačite na svoju čiapku, ktorú nervózne otáčal v ruke, ale dobre som spozorovala hrozný strach v jeho očiach. Úbohý chlapec, pomyslela som si. Nikdy by mi neprišlo na um, že tá slušná, nesmelá čiašnička by tak mne nič tebe nič opustila svojho muža.

„Naozaj lutujem,“ povedala som tak jemne, ako som len vedela, „neviem nič o vašej žene. Mr. Fancher, majiteľ hotela mi včera povedal, že odišla, lebo si našla lepšie miesto.“

„Ale... ale ona neodišla...“

„Ako?“

„Vždy som ju sem vypravdal a zase pre ňu prichádzal. Tri roky sme spolu, ale sme stále tak zaľúbení do seba ako na začiatku. Včera odpoľudnia som ju čakal na rohu, ale nevyšla von.“

Úprimne som lutovala mladého muža. „Ja... ja sa obávam, že vaša žena...“ Hrdlo mi vyschlo. „Zaiste mala Annie dôvody, neoznámim vám, že opustila toto miesto.“

Díval sa na mňa s očami naširoko roztvorenými. „Nikdy nemala predomnou tajomstvo.“ Chytil ma za rameno v snahe

presvedčiť ma. „Ešte ma aj pýtala, aby som ju naučil morseovú abecedu, a často, keď sme nemohli nerušené spolu rozprávať, telegrafovali sme si ľubostné lístočky. Rozumejte mi, takto hánkami sme klopali na stoličku alebo na stôl. Ohromne sme sa na tom zabávali.“ Jeho prsty pevnejšie stisly moje rameno. „Nemôžem to verif. Moja Annie by ma nikdy neopustila pre iné miesto... alebo pre iného muža.“

„Ale nebola tu odvtedy, čo včera na obed skončila službu.“

„Ja... hovorím vám, že neopustila tento dom.“

Nedôverčive som sa naň pozrela. „Ale...“

„Dával som pozor. Nevyšla z hotela.“

A tu som odrazu mala vnuknutie, ktoré ma priviedlo na okraj smrti, takže ešte dnes na to nerada myslím.

„Milosrdný Bože!“ vyrazila som polohlasne a musela som sa zachytiť operadla stoličky.

Prišli mi na um rozličné zvláštne okolnosti, ktoré ma kedysi iba udivovaly, ale ktoré som si nevedela vysvetliť. Teraz však tvorily celok, ktorého hrozný smysel som sa neodvážila ani domyslieť.

„Už... už ste oznámili polícii zmiznutie vašej ženy?“ pýtala som sa rýchle.

Zbledol. „Azda nemyslíte, že sa stalo... voľačo zlého?“

Triasla som sa na celom tele. Najradšej by som bola robila desať vecí naraz. Chytro som pozrela na hodiny. Boľo dvadsať minút po druhej. V tej chvíli začalo nervózne trhanie v mojom pravom oku, ktorého som sa už nikdy nezbavila.

„Čakajte tu na mňa“, a vtlačila som muža malej Annie do klubovky. „Nepohnite sa odtiaľ, kým sa nevrátim. Pôjdem s vami za inšpektorom Bunyanom, ale predtým... musím ešte voľačo urobiť.“

Kiež by som len neprišla neskoro, pomyslela som si, keď som sa ponáhľala z haly do dlhej chodby medzi salónom krásy a kuchyňou. Vyzerala som asi strašne, keď som v divom chvate vrazila do kuchyne, kde si Belle, čierna umývačka, práve odväzovala špinavú zásteru.

„To dievča... čiašnička Gloria! Odišla už?“ sipela som.

„Nie, madam“, odpovedala Belle, nestrácajúc pokoj, keď som sa tak náhle zjavila.

„Chvalabohu!“ zašepkala som.

„Ostatné dievčatá už odišly, ale Gloria ide celkom preč. tak musí čakať, až jej šéf napíše šek.“

„Chydro. kde je?“

„Asi dole v komore, kde sa dievčatá preobliekajú, vyzlieka uniformu, myslím. Aspoň som ju ešte nepočula vracat sa.“

V tej chvíli som zabudla, že čiašničky sa preobliekajú v malej pivničnej miestnosti.

Srdce mi bilo až v hrdle, keď som z kuchyne utekala ďalej po chodbe. Hej, všetko logicky de seba zapadlo. Teraz som konečne vedela, prečo všetky dievčatá, ktoré najal Cyril Fancher, nemaly nikoho na svete, takže ani kohút nezakirikikal za nimi, keď zmizly, ako by ich zem bola zhltna. Vedela som tiež, prečo mi bránil rozprávať sa s hosťami, prečo nikdy dlho neostaly, a prečo byly všetky mladé, čerstvé a pekné...

„O, Bože“, modlila som sa, „daj; aby som prišla včas!“

Bola som už v pivnici hotela Richelieu, ale ešte som nikdy nevstúpila na úzke schody, ktoré viedli dolu medzi kuchyňou a vchodom pre zamestnancov. Často som síšla výťahom do veľkej miestnosti pre kufry pod halou, keď som si odkladala svoje zimné kožušiny.

Keď som sa ponáhľala dole schodami, prišlo mi na um, že som nemala ani tušenia, kde je obliekárňa, v ktorej mala byť Gloria Larue. Na šťastie silná lampa na hornom odpočívadle osvetľovala strmé schody. Asi v polovici schody odrazu ostro zahýbaly doprava. Pozerajúc dolu z prostredného odpočívadla, videla som práve naproti vchod do kotolne. A hoci lampa s hora len slabo osvetľovala doľnú chodbu zbadala som ďalej vzadu pri mangli dvere do obliekárne. Dvere byly zavreté, ale počula som tieť vodovod.

„Chvalabohu“, vydralo sa mi z úst, „ešte je vnútri!“

V tom okamihu elektrická lampa nadomnou zhasla. Obklopila ma tak nepreniknuteľná tma, že som nevidela ruku pred očami. Myslím, že mi srdce prestalo biť v tej chvíli; krv mi stuhla v žilách.

Jednu sekundu som sa nemohla ani pohnúť ani myslieť...

Tu zrazu začula som tiché kroky, ktoré sa pomaly približovaly a prišerné, sipkavé oddychovanie, ako by sa blížilo divé zviera. Krv mi tak hučala v ušiach, že som nevedela rozoznať, či to prichádza zdola alebo shora. A potom som sa po-

točila s potlačeným výkrikom a vystrela ruky, aby som odvrátila od seba to bezmenné, strašné. Vzápätí ovinuly sa okolo môjho hrdla hrozné, hrdúsiace ruky a zarývaly sa čoraz tuhšie do môjho hrtanu...

Sedemnásť kapitola.

Pomaly strácaly sa červené kruhy, ktoré ako bláznivé krúžili pred mojimi očami a cítila som, že krč v mojom hrtane a pľúcach popúšťa. Pregelgla som... potom ešte raz, potom som začala lapať po vzduchu so sipavým chrčaním, ktoré bolelo mojím vlastným ušiam.

„Upokojte sa, Adelaida“, zaznel kdesi v úplnej blízkosti hlas Stephena Lansinga.

Okolo mňa bola číra tma. Moja odolnosť pri zvuku známeho hlasu celkom popustila a teraz, keď som už zase mohla, začala som revať, ani keby ma boli drali.

„Ale... ale.., ale“, mrmlal Stephen celkom blízko pri mojom pleci objal ma jednou rukou. „Tak, opríte sa o mňa..!“

To som aj urobila a súčasne som sa zúfale namáhala zachovať si posledný zbytok rozumu.

Keď inšpektor o minútu neskoršie zasvietil hore svetlo a s revolverom v ruke sbehnul po schodoch, nasledovaný Sweeneyom, na ten istý spôsob ozbrojeným, našiel nás vo vre-
lom objatí.

„Zase raz prichytení inflagranti!“ mrmlal Stephen Lansing.

Inšpetkor tak náhle zastal, že dobrý Sweeney si sadol na svoju ušľachtilú časť. Hľadeli na nás z prostredného odpočívadla ako bezduchí. Ako som sa vlastne dostala dolu do pivnice, to som si vtedy ešte nevedela vysvetliť.

„Oho“, hneval sa mr. Sweeney, „vždy naladení do žartovania, dáma a pán všakáno?“

Inšpektor sa však zarazene díval na tmavorudé škvrny na mojom hrdle. „Čo sa vám prihodilo, miss Adamsová?“ pýtal sa rozčúlene.

Medzitým som sa dostatočne posbierala, aby som sa vyvinula zo Stephenovho objatia. Súčasne som sa pokúšala dôstojne sa tváriť a pripevniť falošné kučery, ktoré mi skĺzly na nos, tam kde patria.

„Myslím, že je dosť jasné, čo sa mi prihodilo, inšpektor“, odvetila som chladne.

„Vrah vás napadol?“ vola inšpektor Bunyan.

„Čosi, alebo ktosi ma v každom prípade napadol, to je zrejmé.“

„Kde je? Videli ste ho? Kde sa podel?“

Toto a ešte celý rad ďalších otázok vysypaly sa na mňa súčasne z úst inšpektorových a jeho sprievodcu.

„Na všetky tieto otázky môžem len jedno povedať: neviem“, povedala som vyčerpane. „Odrazu zhaslo svetlo a... a ani to neviem, či sa shora ku mne prikradol, alebo či prišiel z pivnice. Bol odrazu tu, oddychujúc ako divé zviera a potom... potom sa jeho prsty zafaly okolo môjho hrdla.“

„Svetlo má dva vypínače“, vysvetľoval Sweeney, ktorý si posvietil s vreckovým lampášom do všetkých polotmavých kútov. „Možno ho vypnúť na hornom odpočívadle, ale aj v pivnici.“

„Do paroma, ako ste na to tak rýchle prišli?“ posmieval sa Stephen Lansing.

Inšpektor sa naňho zamračene zadíval: „Ako ste sa vlastne vy sem dostali, mr. Lansing?“ vypytoval sa.

Zabudla som sa zmieniť o tom, že od tragickej smrti Hildy Anthonyovej odložil inšpektor svoje láskavé chovanie a zaobchodil s nami práve tak drsne, ako väčšina policajných ľudí v kriminálnych románoch, ktorí zúrivo sajú cigary a prebodávajú podozrivých divými pohľadmi.

„Dostal som sa sem práve tak ako vy, inšpektor, totiž dverami hore na chodbe“, pokojne vysvetľoval Stephen. „Prišiel som práve včas, aby som sa mohutným skokom vrhnul na neviditeľného útočníka miss Adamsovej, pričom sa táto dáma, bohužiaľ, po hlave skotúlala dole schodami.“

Pochopila som teraz, prečo ma veľmi bolela určitá čiastka tela, hoci, ako viem, nebola vystavená nijakému útoku.

„Vrah“, pokračoval Stephen, využil trmy-vrmy zápasu na svoj útek... kde sa podel... to neviem,“

„Taktak“, hundral inšpektor „Ale vlastne by ste boli mali počuť, či vrah utekal hore alebo dole.“

Stephen sa na mňa usmial. „Miss Adamsová je... ani neviem, ako by som to mal povedať... skrátka, čo robí, to robí dôkladne, a keď sa... hm... kotúlala dole schodami, vyvo-

lalo to taký hrmot, ako keby sa zrútila šikmá vež z Pisy. Vy ste museli počuť ten huk až celkom hore.“

„Musíte uznať, Lansing, že nič nehovorí proti tomu, že ste miss Adamsovú sami hrdúsili a potom sŕhodili so schodov!“

Chvíľu mi bolo veľmi ťažko na duši. Keď som si to dobre rozvážila, vyhrážala som sa Stephenovi, že všetko, čo viem, poviem polícií a on ma upozorňoval, že to môže byť dosť nebezpečné.

„Nebuďte smiešny, inšpektor“, jednako som sa do toho vložila. „Prečo by sa mr. Lansing pokúšal zavraždiť ma a v nasledujúcej chvíli robiť všetko možné, aby mi zachránil život?“

„Váš pád do hĺbky, miss Adamsová, pôsobil taký hrmot, že by bol mŕtvych zobudil,“ povedal inšpektor sucho. „Stephenovi Lansingovi teda iné nepozostávalo ak si chcel vymeniť úlohu, kým príde polícia, než vystupovať ako váš záchranca.“

„Pravda, predpokladajúc“, povedal Stephen naľahko, „že ja som bol útočníkom.“

Inšpektor sa zamyslel. „Boli ste mi vždy podozrivý, Lansing.“

„Ach, aká škoda!“

„Nedá sa zaprieť, že ste volali Jamesa Reida zo salóna krásy v to odpoľudnie, keď bol zavraždený a vyhrážali sa mu, že mu rozbijete hlavu, ak neprestane so svojim špehovaním.“

Stephen zmenil farbu. „Tak teda aj to viete!“ povedal, ale už nie tak sebaiste ako inokedy.

„Čím dlhšie sa s vami zaoberám, Lansing, tým sa mi zdáte zvláštnejší. V ktorúkoľvek nočnú hodinu ste vždy prvý na mieste, a to vždy úplne oblečený. Môžete mi dať aspoň hodnoverné vysvetlenie, ako ste sa ocitli tu dole práve vtedy, keď prepadli miss Adamsovú?“

Stephen sa zarehlil. „Akokoľvek neuveriteľne to znie, mal som takú predtuchu, že sa miss Adamsová, ktorá mi je veľmi sympatická, vrhá do vážneho nebezpečenstva. Preto som sa rozhodol, že z nej nespustím oči.“

„Pripúšťate tedy, že ste ju sem nasledovali!“

„Keď som vychádzal z haly, videl som ju práve miznúť vo dverách, ktoré vedú do pivnice. V akejsi predtuche som zrýchľil kroky. Len čo som za sebou zavrel dvere, zhaslo svetlo. Sekundu alebo dve som stál vo tme úplne nepohnute, iba silne

žmúrkajúc očami. Potom som začul miss Adamsovú zachrčať a... vrhnul som sa do neistého.“

„Naozaj si myslíte, že vám také klamstvo verím?“ povedal inšpektor.

„Prišlo mi odrazu voľačo na um, inšpektor,“ zamiešala som sa do reči, „čo vám dá istotu, že ten kto ma prepadol, nebol Stephen Lansing.“

„A to je, miss Adamsová?“ pýtal sa inšpektor skepticky.

„Ja... ja som totiž svojho útočníka pohryzla.“

„To sa vám podobá, Adelaida“, zvolal Stephen nadšene.

„Zaryla som zuby do jeho ruky, zaraz nad kĺbom,“ pokračovala som, otriasajúc sa pri tej spomienke.

„To prestáva všetko!“ zadychčal sa Sweeney.

„Rana musela krváčať, inšpektor, lebo kým som stratila vedomie cítila som krv na perách.“

„Však som povedal, že je to tigrica!“ vyrazil Sweeney.

Stephen si odhrnul rukáv až po lakeť. „Obžalovaný je nevinný, inšpektor!“ zvolal a vystrel svoje svalnaté, hnedé ramená.

Inšpektor sa díval s jedného na druhého. „Je to alebo rafinovaná rozprávka, ktorú ste si vymysleli, miss Adamsová, alebo mimoriadne priaznivá okolnosť pre Stephena Lansinga. Ale zaiste nebudete očakávať, že vám to ja alebo... porota uverí bez dôkazov.“

„Mám dôkazy, inšpektor“, odvetila som a ukázala na svoju bradu, na ktorej boly stopy po krvi. „Zaiste mi uveríte, že hoci mám nadostač modrých škvŕn, moja pokožka nikdy nie je poranená. Alebo ma chcete nechať prezrieť úradníčkou?“

„Ste porazený, inšpektor!“ usmieval sa Stephen. „Jedna nula pre mňa.“

Inšpektor nevrle pohodil rukou, kým Sweeney znovu osvetľoval chodby.

„Nemôžem pochopiť“, potriasal hlavou policajt, „ako možno človeka tak silne pokúšať, aby tu bolo toľko krvi.“

„Čo to hovoríte!“ volal inšpektor. „Podajte mi svoju lampu.“

Až teraz, keď slabý lúč osvietil dlážku pivnice až ku dverám obliekárne, som si spomenula, čo ma sem dolu vlastne priviedlo.

„To dievča!“ vyrazila som. „Ako je Pán Boh nadomnou, zabudla som na ňu.“

Inšpektor a Sweeney sa na mňa zahľadeli, ako keby boli presvedčení, že som teraz už nadobro stratila rozum. Stephen Lansing však zbledol na smrť, chytil ma za rameno a prudko mnou zatriasol.

„Dievča? Ktoré dievča? Preboha, tak hovorte predsa!“ kričal na mňa.

„Čiašnička“, zajakala som sa, „Gloria Larue! Ona... sišla tu dole, preobliecť sa, a... už neprišla hore.“

Ešte kým som to vypovedala, vrhol sa Stephen na dvere obliekárne. Boly zatvorené, ale to ho iba na okamih zdržalo. Rozbehnul sa a vrazil svojím širokým plecom do dvier. Prask... búťlavé drevo s treskom povolilo... a už bol vnútri; Nasledovala som ho za päťami, za mnou inšpektor a Sweeney.

Obliekáreň bola prázdna.

Bola to holá, nevľúdna miestnosť so stenami bielo omietnutými. Malá lampa pri samej povale šírila bledé svetlo. Úzke skrine v stenách zamurované, primitívne umyvadlo, na klinci visiaci upotrebený uterák, rozbité nástenné zrkadlo, to bolo všetko, čo sme videli... iba ešte kaluža krvi povedľa prahu... kaluža, na ktorú Stephen hľadel s desou na očiach.

„O Bože!“ skríkla som. „Ja už to nevydržím!“

„Tak teda ani ona mu neunikla“ povedal inšpektor zachrípnutým hlasom. S tvárou vztekou a nenávisťou znetvorenou, odsotil ma Stephen nabok a vybehol na chodbu. „Glory! Glory! Kde ste?“ volal prenikavo.

„Mŕtvy mlčia“, mrmlal Sweeney a škrabal sa zamyslene na brade.

„Glory! Preboha... dajte mi znamenie!..., Odpovedzte mi!“ reval Stephen znovu.

A potom sme odrazu počuli tichý, škrabavý zvuk... nie hlasnejšie ako myšie hľodanie. Inšpektor prvý objavil starú debnu za ktotlom, ktorá tam stála medzi ostatnými na seba položenými debnami, ktoré mali byť pravdepodobne spálené.

Ale táto debna nebola prázdna...

Stephen Lansing jemne zdvihol skrčenú postavu. Potichu kľajúc odstránil špinavý uterák, ktorý mala Gloria Larue medzi zubami. Potom uvoľnil ostatné šatky ktorými mala ruky

a nohy poviazané. Boly to obyčajné hotelové uteráky, ktorými mala ruky a nohy poviazané. Boly to obyčajné hotelové uteráky, ktorých denne na stá prichodilo dolu do prania.

„Prisámbohu, Gloria, keby vám boli dačo urobili, tak nech im je Boh milostivý!“ škrípal Stephen zubami.

Ale táto debna nebola prázdna

Dievčina sa slabo usmievala a povedala tónom, aký som od nej ešte nepočula: „Všetko v poriadku, šéf. Však ste ma preto vzali so sebou, že voľačo vydržím.“

„Šéf!“ Sweeneyovi ostaly od údivu ústa otvorené.

„Šéf!“ zvolala som nechápavo.

„Šéf!“ opakoval inšpektor zarazene.

Stephen sa staral o nás. „Preboha, Glory, veď som vás varoval . . . veď som vám hovoril, že falšované oznámenie rádiovej spoločnosti je znamenie, že sa vás chcú zmocniť. Prečo . . . prečo ste nedávali pozor, hlúpe dievča?“

Pokrčila ramenami. „Namýšľala som si, že som kto vie ako múdra, šéf.“

„A utekali ste rovno do pasce“, povedal Stephen trpkou.

„Každý raz prestrelí, šéf“, priznávala trochu zahanbene. „Keď som dostala údajné pozvanie na skúšku, vedela som za-raz, že to je pasca, ale spravila som chybu.“ Zamrazilo ju. „Bez vás bola by to bývala moja posledná. Myslela som, že sa mi nemôže nič stať, kým revolver v mojej ruke bol namie-rený na Cyrila Fanchera.“

„Cyril!“ skríkla som. Moje najčiernejšie obavy sa splnily.

Dievča, nevšímajúc si ma, pokračovalo. „Vždy som bola toho názoru, že medzi všetkými podlými beštiami sú obchodníci s dievčatmi tie najpodlejšie.“ povedala s pohrdaním.

„Obchodníci s dievčatmi!“ šepkal inšpektor.

Stephen Lansing a dievča s pokojnými očami a energickou bradou zrejme nemali kedy pre nás.

„Dalej . . . rozprávajte“, súril Stephen.

„Keď mi povedal, že mám v obliekárni čakať na šek, ve-dela som, čo môžem očakávať.“

„Hej, hej! Dalej!“

„Preobliekla som sa a postavila som sa naľavo od dvier, revolver vo vrecku kabáta a prst na spúšti.“

„A potom?“

„Musel poznať, že som ho prezrela, alebo ho niekto upo-zornil. Isté je, že som vôbec nemala kedy vystreliť z revolvera. Ani som ho dobre nevidela. Odrazu len bol v izbe a už ma aj búšil päšťou, že som, trafená riadnym hákom, klesla k o-na zem. Keď som prišla znovu k sebe, bola som zošnúrovaná ako poštový balík . . . asi som mala byť behom večera expedo-vaná ako kurivo do pece.“

„Dúfam len, že tento zlosyn má v pekle rezervované zvlášť horúce miestečko“, vyrazil Stephen cez zuby. „Dovoliť mu ujsť, keď som ho mal už tak istého, je najhoršia blamáž, akú som utrížil behom svojej dlhej, všivavej kariéry.“

„Nemôže byť ďaleko, šéf. Všetci vy ho ešte dostanete.“

„Teraz, keď sme odkryli svoje karty! Nebuďte dieťa, Glory“, povedal Lansing s tichou výčitkou.

Dievča svesilo hlavu. „Ach, veď mi je to tak ľúto, šéf. Všetko som vám pokazila.“

Stephen jej kamarátsky položil ruku na rameno. „Ale, dieťa, veď ja vám nič nevyčítam. Povedali ste, že už keď vchádzal do dvier, bol pripravený zaútočiť na vás. Voľakto mu blechu nasadil do ucha.“

Stephen teraz zase prvý raz vzal na vedomie našu prítomnosť. Keď jeho zrak padol na mňa, zavzdychol si: „Adelaida, Adelaida, boli ste to naostatok vy, ktorá je tomu na vine, že Cyril voľačo zaňuchal?“

„Ja... o nie! Iba ak ma videl azda v hale vyprávať sa s manželom malej Annie.“

„Annie?“

„Čiašnička, ktorá včera zmizla.“

Jeho tvár sa zachmúrila. „Zmizla? Ale to predsa nie je možné. Domnievam sa, že by sa nebol pokúsil ju dať do New Orleansa. Veď mala svoj domov, manžela, kohosi, kto by nasadil všetky páky, aby vypátral, čo sa jej stalo. Viem to, lebo aj ja, aj Reid sme ju neraz sledovali, aby sme vypátrali jej rodinné pomery.“

„Ale Fancher... to nevedel“, zajakala som sa. „Vydávala sa pred ním za dievča, ktoré nikoho nemá.“

„O Bože“, stenal Stephen Lansing. „A ja som si bol tak istý, že nie je v nebezpečenstve, že som nedával pozor.“

Po chvíli povedal inšpektor Bunyan rozpačite: „Boli by ste tak láskavý povedať mi... čo... čo to má všetko znamenať, mr. Lansing?“

„Hlavný inšpektor Tajnej Spolkovej polície, známy tiež ako „G-men“-i“, vysvetľovalo dievča hrdo, „vyslaný sem za zvláštnym poslaním.“

„Do paroma!“ Sweeney od úcty padol skoro na brucho.

„A toto je“, povedal Stephen s tichým úsmevom, „moja asitenka, moja pravá ruka, miss Gloria Quackenberry.“

„Je to moje pravé meno, inšpektor“, povedalo dievča, keď videlo nedôverčivý pohľad inšpektora Bunyana. „A to prečo?“

Lebo žiaden človek na svete by si nevyvolil také smiešne meno za pseudonym.“

„Asi nie . . . asi nie“, mrmlal inšpektor.

„Aby som vám to vysvetlil, inšpektor“, povedal Stephen Lansing. „Hlavný stan spolkovej polície vie už asi rok, že v tomto úseku štátov kvitne obchod s dievčatmi a to najpodlejšieho druhu. V new-orleanskom prístave nakladajú debny s úbohými obeťami na parníky, idúce do Buenos Aires. Biedne dievčatá skončia v niektorom z juhoamerických nevestíncov. Podarilo sa nám jednu takúto zásielku zachytiť, ale zločinci to akosi zaňuchali. Keď sme sa dostali k ľudskému nákladu, boli dievčatá mŕtve.“

„O Bože!“ stenala som celá bez seba.

„Našli sme stopu dievčaťa, ktorému sa podarilo vypustiť z nákladného auta, ktorým ho odvážali do New Orleansa, cezruzkou načarbanú zprávu. Ale dávno predtým, než sa zpráva dostala do našich rúk, vysotili ju na hradskú a tam ju „náhodou“ prešlo nákladné auto.“

„To bola Gwendolen!“ zvolala som. „Čiašnička, o ktorej sa hovorilo, že ju prešlo auto na ceste do Hollywoodu!“

Stephen prikyvnuť. „Táto Gwendolen nemala nijakých príbuzných. Ľudia, u ktorých bývala, nevedeli ani toľko, kde bola naostatok zamestnaná. Vedeli sme si dosť dobre zrekonštruovať celý priebeh, ale na správnu stopu zaviedla nás iba servitka so značkou „Hotel Richelieu“, ktorú sme našli v jej izbe. Preto som už mesiac tu, inšpektor, a poveriam sa po susedných mestečkch, údajne predávať kozmetické články, v skutočnosti však, aby som sa dozvedel niečo určitejšieho o dievčatách, v počte dvadsať alebo tridsať, ktoré tu v poslednom roku zmizly.“

„Dvadsať alebo tridsať!“ šepkala som.

„Okrem servitky nemal som nijaký dôvod predpokladať, že sa centrála zločinného podniku nachádza v tomto dome . . .“

„Rozumiem, Sir“, poznamenal inšpektor s rešpektom.

„Úprimne vám poviem, že moji predstavení si už mysleli, že tu nadarmo strácam čas.“ Stephen Lansing sa usmieval trochu ironicky. „A tiež . . . niektorí druhí ľudia boli názoru, že nemám iné na mysli, než flirtovať s hlúpymi ženami! Až do predvčerajška som sám napoly veril, že sa ženiem za prelu-

dom. Nenachádzal som nič z toho, čo som dúfal nájsť. Potom sa udalosti rútily odrazu jedna za druhou. Možno, že vrah potreboval peniaze . . . mnoho peňazí, aby sa mohol odpratať do bezpečnosti. Možno, že sa pokúsil o väčší ťah, lebo mu začala pôda horieť pod nohami. V každom prípade odrazu najal Glory, ktorá sa tu ponevierala podľa môjho príkazu už niekoľko týždňov a prosila o miesto v hoteli. Domnieval som sa, že teraz prišla chvíľa vylákať zlosyna do pasce.“

Slovo „pasca“ bolo mi povedomé. „Ale ukázalo sa, že je múdrejší, než ste si mysleli,“ poznamenala som váhavo.“

„Bohužiaľ“, vzdychol Stephen Lansing.

Sweeney pomaly zatváral svoje dokorán otvorené ústa a poznamenal: „Stále ešte nechápem, ako tu môže byť tak veľké množstvo krvi po tak malom pokúsaní.“

Hlavný inšpektor Lansing pozrel na svoju asistentku temer žalostným pohľadom. „Povedali ste, Glory, že každý raz prestreli. V prípade úbohej Annie urobil som chybu. A v našom zamestnaní je, bohužiaľ, každá chyba osudná.“

„Myslíte, že to je . . . je j krv?“ pýtala som sa so zamrazením.

Stephen prikyvnuť a keď som pomyslela na poľutovaniahodného mladého manžela, ktorý ma čakal hore v hale, dala som sa do bezmocného plaču.

Osemnásť kapitola.

Ako sa ukázalo, rozkázal ešte inšpektor policajtom strážiť schodište a výťah, kým mi sbehnul do pivnice na pomoc. Domnieval sa, že sú to jediné možnosti, ako uniknúť z pivnice. Ale policajti teraz oznámili, že nikto, ani myš, sa nepokúsila popri nich prebehnúť.

Ďalej sa ukázalo, že krátko, kým som začala kričať, zvonil zvonček od výťahu v pivnici, ale Jake, ktorý tento deň obsluhoval výťah, tvrdil neochvejne, že keď sišiel dolu, nik tam nebol, hoci čakal niekoľko minút, kým ho strašne nenalákal môj uši rozdzierajúci krik. Rozprával ďalej, že keď zase prišiel k sebe, stál on aj výťah, trasúc sa od strachu, v hale.

Policajti, ktorí tam strážili, potvrdili Jakeovú výpoveď. Oznámili, že Jake bol sám, keď došiel s výťahom. Tak sa domnievam, že inšpektor si chvíľu pohrával s myšlienkou, že Jake sám je vinníkom, ale my, ktorí sme poznali malého belovlasého černocho, vedeli sme, že takéto podozrenie je absurdné.

Na jeho šťastie mohla Ella Trotterová odprísahať, že ju Jake viezol do jej izby, keď sa ozval zvonček z pivnice. Ona sama videla, keď zahorel signál „pivnica“. Signál sa trhavo osvetľoval, čo znamenalo, že v tej chvíli tlačí ktosi ako bláznivý na zvonček v pivnici.

„Tak je ešte vždy kdesi tam dole!“ zvolal inšpektor.

„To ho zle poznáte“, odporoval Stephen Lansing.

Inšpektor sa však predsa vybral s impozantným policajným sprievodom prekuť ešte raz osobne každý kút v pivnici. Stephen Lansing ho sprevádzal, hoci neveril v úspech. Ja som zatiaľ hľadala v hale osvieženie po všetkých tých strašných rozčúleniach a miss Gloria Quackenberry, ktorá zaiste tiež cítila súrne pranie uviesť svoje pokrivené čiastky tela do upotrebitelného stavu, ma sprevádzala.

Úbohý Konrád Wilson, manžel malej Annie, sedel ešte stále na stoličke pri otáčavých dverách, kde som ho opustila. Išla som k nemu a mrmlala som čosi, čo malo znieť ako útecha, ale som si istá, že ma vôbec nepočul. Po chvíli prišiel policajt s posolstvom, že mr. Lansing si praje, aby mr. Wilson v jeho — Lansingovej — izbe si trochu ľahol a odpočinul, kým ho inšpektor vypočuje. S očami stále ešte do prázdna hľadiacimi dal sa muž Annie apaticky odvieť.

„Šéfovi to bude ležať veľmi na srdci“, mrmlala Gloria Quackenberry, keď sme klesly na smrť ustaté na pohovku. „Azda naozaj voľačo zameškal. Nikto nie je dokonalý. Ale to mi môžete veriť, miss Adamsová, že spôsobilejšieho by ste ne našli.“

„O tom nepochybujem“, prikyvla som s presvedčením a opatrne som dodala: „Už dlho pracujete s ním?“

„Päť rokov! Najkrajší čas môjho života!“ Pozrela na mňa podozrievavým pohľadom a potom chytré pokračovala: „Hej, som úoňho zamilovaná, to chcete vedieť, pravda? Ale Boh vie, že on k tomu príčinu nezavdal.“

Ja .. hm..“

„Šéf sa nikdy nezamiluje“, povedala Gloria tónom, ako keby to považovala za veľmi uznaniahodnú vlastnosť. „Všetky ženy sa za ním blážnia, a strašne často musí aj on robiť ako keby... To už patrí ku jeho zamestnaniu, lebo keď robí, takej žene pekné oči, vyblaboce všetko, čo len chce od nej vedieť. Ale v skutočnosti pohŕda tými bláznivými ženskými. On... má svoj ideál, a žena, ktorá ho raz dostane, musí byť čosi zvláštneho.“

„Myslíte?“ nadhodila som a pomyslela som na malú Kathleen.

„Mnou, pravda, nepohŕda. Považuje ma za poriadneho chlapíka, a to je už dačo. Ale, aby sa zato zamiloval do mňa, na to nepomyslí ani vo sne.“

„To... to mi je ľúto,“ povedala som potichu.

Zvučne si vyčistila nos a opäť pri silách, vstala. „Aspoň môžem život nasadzovať za šéfa, a nechcela by som meniť s nikým. Nie sme, my ženy, hlúpe!“

„Hej, o tom aj ja viem pieseň zaspievať!“ vzdychla som si.

Gloria mi silne stisla ruku na rozlúčku. „Povedzte šéfovi“, požiadala policajta, ktorý mal sužbu, „že idem trochu na vzduch; keby ma potreboval, nech zapísa z okna.“

Ako tak odchádzala otáčavými dverami, silné ruky vložené do vreciek kabáta, trochu priveľké ústa pripravené na pískanie, červený klobúčik šikmo nasadený na hlave, priznám sa, že som pre túto statočnú osobu súčasne cítila sympátiu aj súcit.

Okolo štvrtej som vyšla do svojej izby; túžila som neodolateľne sadnúť si do vane s horúcou vodou a nikdy z nej už nevstať, alebo až keď sa moje početné drobné poranenia zahoja.

Práve som sa vykúpala a chcela si obliecť svoje čierne čipkové šaty, keď zvonil telefon. Bol to Stephen Lansing, ktorý chcel prísť na niekoľko minút ku mne a rozprávať sa so mnou.

„Azda viete, Adelaida, že vás inšpektor bude čoskoro vy počúvať“, povedal.

„Nie, to som nevedela.“

„Nebude to zaiste nič zvláštneho, ale predsa by som sa strašne rád predtým s vami vyprával.“

„Dobre, poďte teda hore.“

Sedela som práve pri okne, keď vošiel, ustatý a sklúčený. Chcel sa svojím obvyklým spôsobom drzo usmievať, ale nedarilo sa mu to akosi.

„Ako sa máte, Adelaida?“ vypytoval sa. „Napokon... musím sa vám ospravedlniť, že som vás v bojovnom rozhorčení tak málo nežne sotil dole schodami. To už sa žakedy stáva v živote.“

Ponúkla som mu miesto. „Tentoraz vám ešte odpustím, Stephen,“ odvetila som dojate. „Konečne ste mi pri tej príležitosti zachránili život.“

„Keď sa na vec takto pozeráte“, mienil, „zaiste trochu miernejšie naladíte mne kvôli svojej prísne svedomie.“

„Ak tým chcete povedať, že nemá smysel povedať inšpektorovi voľačo o Adairových, tak s vami úplne súhlasím“, povedala som. Keď mlčal, pokračovala som: „Veď aj načo, keď už zločinca poznáme. Iba by sme tomu dievčaťu nadarmo pribili starosti.“

Vzdychol si. „Kathleenina starostlivosť o jej pestúнку je naozaj krásna a dojímavá.“

„Je to v každom ohľade láskyhodné stvorenie.“

„Hej!“ prikyvnul s presvedčením.

Povedala som si, že Stephena Lansinga azda láska nikdy nepopálila, ale do Kathleen je zaľúbený až po uši...

„Každého to raz chyť“, poznamenala som významne, a že mi Stephen rozumel, to som poznala podľa toho, že celý očervenel.

„Nerobte hlúpe žarty!“ bránil sa, ale zaraz na to neisto prirpúšťal: „Prišli ste mi na to, Adelaida? Ale, bohužiaľ... ona ma nemôže vystáť.“

Mala som o tom iný názor, ale nepovedala som mu nič, lebo hoci som si tohto šarmantného mr. Lansinga úprimne obľúbila, predsa som si myslela, že nezaškodí tomuto až príliš príťažlivému mladému pánovi, keď sa bude ešte chvíľu potákať v neistote. Ale jedno som si v svojej svojhlavej, starej hlave pevne zaumienila. Ak tomu budem môcť zabrániť, uesmie sa Kathleenina história lásky tak hlúpo-tragicky skončiť, ako medzi mnou a jej otcom.

„Úbohá Žofia!“ povedala som, hlavne preto, aby sa zmenil predmet rozhovoru. „Predpokladám, že ste nenašli Cyrila Fanchera dole v pivnici?“

Zadným oknom vynášali obeť

Zavrtel hlavou. „Ani som to neočakával; bol to nesmysel od inšpektora hľadať ho. Domnieval sa, že hermeticky uzavrel pivnicu. Čoby! Ako keby tam nebolo najmenej šesť okienok, cez ktoré môže vyliezť na ulicu človek na všetko odhodlaný.“

„Na to som ani nepomyslela.“

„Inšpektor tiež nie. Až keď Sweeney našiel okienko nad sberňou na bielizeň otvorené. Vedie na voľné priestranstvo za hotelom.“

„Tak teda ušiel! Ale ďaleko nemôže byť. Povedzte, Stephen, myslíte, že ho chytíte?“

Pokrčil ramenom. „Vyrozumeli sme všade políciu. Vlaky, autobusy a dokonca letište sú strážené, a v tejto chvíli prepadacie oddiele prehľadávajú systematicky mesto.“

„Potom nemôže ujst!“

Stephen svraštil čelo. „Banda je pravdepodobne dobre organizovaná. Poznáme mužov, ktorí sedia v New Orleanse a môžeme ich zatknúť v ktorejkoľvek chvíli. Spolková polícia len na to čakala, až si zaistím tuná svojho muža. Že som tak žalostne sklamal, to je vec pre seba. Len to sme nevedeli s určitosťou zistiť, ako odvážali dievčatá do New Orleansa. Možno, že nákladnými autami, ale možno aj autami súkromných zasielateľstiev, ktoré nemaly ani tušenia o náklade, ktorý prevážaly. Takto je ľahko možné, že Cyrila Fanchera, alebo už ako sa volal, keď raz bol z hotela vonku, odviezli pred očami polície.“

„O Bože!“

„V každom prípade je isté, že na dnes večer boly porobené všetky prípravy pre „Zásielku“. Zásielku maly tvoriť Glory a Annie Wilsonová.“

„Myslíte, že on . . . ju zavraždil?“

„Aspoň ju poranil. Možno, že sa zúfale bránila, a on ju aspoň na chvíľu chcel umlčať. Ale . . . musel ju vziať so sebou, či už živú alebo mŕtvu.“

„Odkiaľ to viete?“ Bolo mi až mdlo.

„Lebo ani ju nemožno nikde nájsť.“ Zamyslel sa. „Pravda, nemožno si predstaviť že vyliezol horným okienkom, fahal so sebou ťažko poranené dievča a ušiel aj s ňou nepozorovane za bieleho dňa.“

„To znie celkom neveriteľne!“

„Videli, pravda, veľké kryté nákladné auto okolo druhej a ešte voľačo neskoršie pri zadnom vchode hotela. Samozrejme, že ten idiot-policajt, ktorý tam strážil, ani nepomyslel prezrieť auto, alebo aspoň si napísať jeho číslo.“

„Tí ľudia nemyslia ani na najsamozrejmejšie veci!“

„To vidieť na mne“, poznamenal Stephen nesmele, „mohol som byť tiež predvídavejší.“

„Nesmysel, Stephen! Nemôžete za to, že...“

Vtom zaklopal inšpektor Bunyan na moje dvere. Aj on stratil všetku odvahu a klesol vyčerpaný na stoličku, ktorú som mu ponúkla. Jeho elegantné šaty boli zašpinené a na nose mal sadze.

„Mali ste šťastie?“ spytoval sa Stephen tónom, ktorý už predom očakával opak.

„Nie“, odpovedal inšpektor. „Ušiel pravdepodobne okienkom a rovno do nákladného auta, a dievča asi fahal so sebou.“

„Myslíte?“

„Auto čakalo na Annie a miss Quack... Quackenberry.“

„Možno...“

„Neodvážil sa, nechať ju v pivnici ani na okamih dlhšie než bolo treba. Keď svoju obeť vytiahol von, auto sa zaraz pohlo.“

„Ale“, namietala som, „Annie zmizla už včera na obed.“

„Chcel obidva ‚balíky‘ odoslať naraz“, vysvetľoval inšpektor. „Annie Wilsonovú asi poviazal, zapchal jej ústa a ukryl v prázdnej debne, kým druhé dievča ‚pripraví‘ na cestu.“

Chvíľu sme mlčali všetci traja, potom som povedala: „Nikdy som nemohla vystáť Cyrila Fanchera, a keby mi boli povedali, že je to malý zločinec, nebola by som sa ľudovala. Ale nikdy by som si nebola pomyslela, že Cyril Fancher je vedúcou hlavou tak rafinovanej a diabolsky podlej bandy.“

„Urobil som tú istú chybu, Adelaida“, vzdychal Stephen Lansing. „Tak horlivo som hľadal premúdrelého zločinca s nádychom geniálneho šialenstva, ako nám ho vylíčil inšpektor. že som sa s Cyrilom Fancherom ani nezapodieval vážne.“

„Ešte stále nechápem, prečo nevezal so sebou aj Gloriu,“ poznamenala som.

„V krátkom čase, ktorý mu pozostával, nemohol asi všetko tak vybaviť, ako chcel“, povedal Stephen, „a pravdepodobne nerátal s tým, že ju nájdeme... aspoň nie živú.“

Inšpektor prikyvnul. „Annie Wilsonová bola poranená a krvácala. Nemohol ju odstrániť bez stopy.“

„Pravdepodobne vám neušlo, inšpektor,“ povedal Stephen zamyslene, „že sa pokúšal smyť krvavé škrvny v obliekárni.“

Práve, sa tým zamestnával, keď počul prichádzať miss Adamsovú.“

Prišlo mi na um, že som počula tieť vodovod... práve v tej chvíli, keď zhaslo svetlo. Zimomriavky prebehly mi chrbtom.

„A ešte vás musím, miss Adamsová, podrobiť formálnemu úradnému výsluchu ohľadom prepadnutia vašej osoby...“ oznámil mi inšpektor.

Práve vtedy zaklopala Ella Trotterová na dvere a zaraz aj vošla, ako to mávala vo zvyku.

„Prepáč, Adelaida“, povedala, keď zbadala obidvoch pánov, „nevedela som, že si zamestnaná.“

„Hej, som“, odpovedala som nevrle. Príd, azda, neskoršie.“

„Nechcem ťa, samozrejme, vyrušovať“ povedala pichlavo. „Doniesla som ti iba pančuchy, Adelaida, ktoré ti moja švagriná Lou z láskavosti opravila.“

„Ďakujem!“ Bola som trochu zahabbená, keď som preberala balík.

„Niet za čo“, odmietala, vyšla a znovu pootvorila dvere. „Zabudla som ti povedať, Adelaida že švagriná Lou našla v tvojej háčkovanej taške, ktorú ti tiež opravila, tvoje zelené púzdro na okuliare.“

„Moje zelené púzdro na okuliare?“

„Dúfam, že si ho medzitým nepotrebovala.“

Dívala som sa na ňu bez slova, a teraz zatresla — už s konečnou platnosťou — za sebou dvere.

„Prečo ste tak rozčúlená, Adelaida?“ pýtal sa Stephen Lansing, keď som sa dala do prehadzovania obsahu svojho nočného stolíka.

„Ella Trotterová sa asi zbláznila“, vrčala som a podvihla do výšky svoje zelené púzdro, ktoré som našla v zásuvke na tom istom mieste, kde som ho ráno položila.

„Možno, že nie je tak bláznivá, ako si myslíte“, poznamenala! Stephen potichu. „Pozrite sa z opatrnosti predsa len do svojej háčkovanej tašky.“

Ruky sa mi trochu triasly, keď som otvorila balík, ktorý mi dala Ella Trotterová, a prezrela jeho obsah. Lou je naozaj umelkyňa; taška bola ako nová. A v taške bolo moje zelené

púzdro na okuliare, alebo aspoň také, ktoré sa môjmu natoľko podobalo, že som ich musela držať vedľa seba, aby som poznala, že to, ktoré mi dal James Reid krátko pred svojou smrťou bolo lesklejšie, novšie a trochu svetlejšie.

Devätnástá kapitola.

A tak sa predsa všetko dostalo na svetlo, všetko to, čo sme sa ja a Stephen Lansing snažili tak trufale zatajiť. Lebo pod podšívku tohoto druhého púzdra našiel inšpektor Bunyan niekoľko, ako pavučina tenkých papierov, pokrytých drobným pínom. Bol to rukopis Jamesa Reida a na papieroch podával zprávu o svojom sedemdennom pobyte v hoteli Richelieu. Všetko, čo vyšpehoval, bolo tu pekne, čisto popísané a ako sa čoskoro ukázalo nezostalo mu temer nič zo súkromného života hosfov utajené.

Dozvedeli sme sa, čo hľadal vrah v mojom bývalom apartemente a v mojej terajšej izbe, pravda, bez výsledku, lebo tieto papiere po vražde neboly ukryté ani pod pokrovcem v izbe číslo 511, kde ich Reid schovával až do svojej smrti, ani v mojom apartemente. Keď mi onoho rána vrátil v hale moje vlastné púzdro a v pocite, že jeho život je v nebezpečenstve, ukryl svoje zápisky do vlastného púzdra. Keď potom odpoľudnia cítil, že nebezpečenstvo sa blíži, podstrčil mi svoje púzdro za moje, pretože si myslel, že na tú chvíľu bude u mňa vo väčšej istote.

Ale ani nie o päť minút neskoršie odovzdala som svoju háčkovanú tašku aj s jej obashom švagrinej Elly Trotterovej a tak táto vec opustila hotel, bohužiaľ nie navždy. Lebo tieto tenké listy rozprávaly strašné veci. Všetko tu stálo čierne na bielom, tak neodvolateľne ako smrť a hrob, a inšpektorovi stačilo nám to len prečítať.

V jednom ohľade som hádala správne. Bola to Mary Lawsonová, ktorá angažovala súkromného detektíva, aby chytil do pasce vydierača, ktorý ju vysával až do posledného. Mary, podľa zápisok Jamesa Reida, dostala niekoľko tuctov takých hnusných vyhrážajúcich listov, ako som dostala ja. V nich sa najhorším spôsobom osočovala česť jej mŕtveho muža. Tvrdilo

sa v nich, že v ten večer, keď padol za obeť automobilovému nešťastiu, nachádzal sa v spoločnosti najvychýrenejšej dámy polosveta nášho mesta. Ďalej sa tam tvrdilo, že s touto ženou udržoval už niekoľko mesiacov intímny pomer a priložená bola kópia momentky, ktorá ukazovala túto ženu nahú v jeho náručí. Vydierač sa vyhráždil, že ak Mary nebude vždy znovu a znovu platíť, predá všetko, čo vie aj s obrázkom škandálnemu plátku mesta.

„Fotografia“, vyhlasoval James Reid v svojich zápiskoch, „je samozrejme sníka s trikom, ktorá ukazuje niečo, čo v skutočnosti nebolo, ale nech voľakto skúsi vysvetliť to priemernému čitateľovi, ktorý verí všetko, čo vidí vytlačené. Bude však útechu pre mrs. L., keď jej poviem, že jediná „vina“ jej mažela spočívala v tom, že obraz onej osoby kopírovaný bol po jeho smrti na jeho vlastný.“

„Bohu buď vďaka!“ Zvolala som uľahčene. Vedela som si predstaviť čo prekonala Mary, ktorá bola ochotná vziať na seba každú obeť, len aby pamiatka jej milovaného mažela ostala nepoškvrnená.

Kým inšpektor čítal ďalej, upozornil nás na to, že James Reid hrubo podčiarnul niektoré miesta, ktoré považoval za zvlášť dôležité a hodné okamžitého preskúmania.

„Ale, ak chcem zachytiť zlo pri koreni“, písal Reid ďalej, musím dostať do ruky originálnu snímku, alebo chytiť vydierača samého. Tento trik páčne New Yorkom; také obchody sa obyčajne vymyslia na Broadwayi. Nech je to ktokoľvek, začiatočník to nie je. Tá vec s vodovými kaňkami je zatratene mazaná. Ale aj najmazanejší urobí raz chybu; skôr alebo neskôr postavím malú pascu, a on do nej padne.“

Útostive som potriasla hlavou. Vydierač nepadol do pasce Jamesa Reida, ani do mojej, ani do tej, ktorú mu postavil Stephen Lansing...

Inšpektor čítal ďalej. Smutná história Lottie Mosbyovej bola tu podrobne popísaná. Reid veril, že vydierač ju systematicky lákal, uzatváral dostihové stávky. „Najprv jej dal vyhrať a potom, keď sedela už tak hlboko v kaši, že nemohla von, nútil predávať sa bez výberu mužom, a polovicu tejto mzdy hanby zastrčil do svojho vrečka, aby sa muž nič nedozvedel,“ písal Reid.

Ale nikde sa nezmieňoval o liste, o ktorom sa zúfalá mladá žena priznala, že ho napísala a o ktorom sa predpokladalo, že ho niekoľko hodín pred Reidovou smrťou vložila do jeho priechinka.

Dal mu včera tip a Warren vyhral . . .

„Keď si to dobre rozvážime“, premýšľal inšpektor, „tak v tom liste nikoho neoslovuje. Hneď v prvom riadku hovorí, že už ďalej nevládze platit. Pravdepodobne list nepísala Reidovi, ale vydieračovi. Ale, pretože sme list našli v Reidovom koši na papier, predpokladali sme, že bol určený Reidovi.“

V ďalšom zázname zmieňoval sa Reid o Howardovi Warrenovi. „Má v banke dôverné miesto a disponuje nekontrolo-

vane veľkými peňažnými obnosmi. V. (Reid takto označoval vydierača) by veľa dal za to, keby sa mohol pritočiť k Warrenovi. Keby sa tento mládenec dopustil čo len najmenej nepravidelnosti, V. by ho celého ošklbal. V. sa o to aj pokúšal, ako som sa dozvedel z denníka Polly Lawsonovej. V. vie, že Warren je zaľúbený do tohto dievčaťa a že by jej neodoprel žiadne pranie. Preto chce Polly použiť ako vnadidlo. Ona sa však vedome stráni a tak sa vyhnula afére. Aby ho od seba odpudila, premenila sa cez noc v nerestného vampa, hoci chlapca miluje.“

Zaradovala som sa a vydýchla uľahčene. V duchu som stiskala ruku malej statočnej Polly, ktorá bola ochotná obetovať šťastie svojho života, než ohroziť milovaného muža.

„V. sa teraz pokúša získať Warrena pre hru na dostihoch“, písal Reid. „Dal mu včera typ a Warren vyhral. V. dá Warrenovi zrejme niekoľko razy vyhrať; potom bude prehrávať vždy väčšie sumy, až siahne prechodne na peniaze v banke. Neni to ani tak hlúpe od V.“

„Ten podliak!“ zvolal Stephen.

Inšpektor prikyvnul a čítal ďalej: „Myslím, že sa veľmi nemýlim, keď predpokladám, že V. a bookmaker robia spoločnú vec. Dávajú tipy, ktoré nie sú nič hodné, riedke výhry vyplácajú z vlastného vrečka a o zbytok ulúpeného sa rozdeľia. Tiež mi silne zaváňa Broadwayom. Kto tu pozná všetky tieto gangsterské triky? Možno, že Anthonyová. Verím, že je všetkého schopná, iba svoju kožu by nerada riskovala.“

„Podozrieval som ju od samého začiatku“, poznamenal Stephen, vraštiac čelo. „Namáhal som sa, vytiahnuť z nej nejakú tajnosť, ale bola veľmi opatrná. Nevedel som ju pohnúť k tomu, aby niečo prezradila.“

„A keď to chcela robiť, bola zavraždená!“ doložila som trpkou.

Inšpektor obrátil stránku. „Dostal som odpoveď na telegram, ktorý som poslal policii v New Yorku“, písal. „Anthonyová ešte nebola zavretá. Stýkala sa vždy len s najpoprednejšími gangstermi, ale má príliš rada samu seba, než, aby sa dostala do konfliktu so zákonom. Jej špecialita je, rozvádzať sa a uspokojovať sa s vysokými alimentami. Čo robí tuná, kde nemôže veľa utrižiť?“

„To som sa pýtala aj ja“, prikyvla som.

Inšpektor pokračoval: Telegrafoval som banke Anthonyovej. Dala si niekoľko krát pripísať po tisíc dolároch k dobru na svoje konto. Anthonyová musí byť identická s V.“

„O Bože.“ zašeptala som.

Inšpektor ma pohybom ruky umlčal a čítal ďalšie záznamy: „Anthonyová dostáva podiel z príjmov, ale predsa neverím, že je sama V. Možno, že vymyslela nejaký trik, ale nezdá sa mi byť osobou, ktorá sa odváži tak ďaleko. Kto vykonáva tú špinavú robotu za ňu?“

Ďalší záznam niesol sa rovnakým tónom. „Anthonyová dostáva podiel z koristi a len tak shrabuje peniaze, ale stavil by som sa, že nevykonáva sama hrubú robotu. Nemôžem prísť na to, koho vodí na povražku. Veď si tu so žiadnym mužom nič nezačala. Ten tajný policista Lansing sa jej zrejme páči, ale má pred ním z akéhosi dôvodu strach. Prečo je tu Lansing? Nepočul som ešte nikdy, že by „G-men-a“ dosadzovali vo vydieračskej veci.“

Lansing strúhnuť grimasu. „Predsa ma teda poznal.“

Na druhý deň dostal Reid zprávu. Písal: „Telegrafoval som Jonesovi do Washingtonu. Dnes mi odpovedal, že sa pošukáva, že Lansing teraz pracuje na afére obchodovania s dievčatami. Ale neprišiel som tu na nič takého. Iba na veci malej Mosbyovej by sa azda dalo pozastaviť. Je obchodovanie s dievčatami vedľajšie zamestnanie V.? Pripadá mi pomaly ako jeden z tých univerzálnych zločincov, o ktorých sa čítava. Ale je zvláštne, že voľakto taký zdržuje sa v takom nijakom meste.“

„Reid si pomaly uvedomuje, že má pred sebou nebezpečného protivníka“, poznamenal inšpektor.

„Áno“, súhlasil Stephen. „Chcel chytiť rybu na udicu a odrazu ho prehltol žralok.“

Reid neprestával rozmýšľať o Anthonyovej. „Možno, že tu neide o milenca“, písal, „ale o voľakoho, koho má v moci. Treba vyzvedieť, čo robí Cyril Fancher, manžel starej ženy, v tomto hniezde. Na tvári tohto chlapíka je priam písané podsveti New Yorku. Možno, že on a Anthonyová sú kolegovia z minulosti. Možno, že ho sem nasledovala. Možno, že peniaze,

ktoré posielala do banky, sú podielom z toho, čo vyškriabe svojej tlstej žene.“

„Dlho to už moje nervy nevydržia“, šepkala som. „Je to ako vyvolávanie duchov . . . ako keby mŕtvi znovu oživi.“

Nikto z nás nebol pripravený na náhly obrat v Reidových nasledujúcich zápiskoch. „Prišiel som na čosi komického, čo som neočakával. Stará Adairová je zlodejka, hotelová krysa.“

Neodvážila som sa ani dýchať a prsty Stephenove sa krčovite sovrelý okolo ceruzky v jeho ruke, až mu zbelely hánky. Inšpektor sa pozrel na nás zvláštnym pohľadom, krátko zapískal a čítal ďalej: „Prichytil som ju dnes pri čine. Tej škrobenej starej panne, Adamsovej, ukradla len tak mne nič tebe nič brošňu, a pri tom je mazanejšia, než vyzerá.“

Nútila som sa do úsmevu. Inšpektor čítal ďalej: „Adamsová ani nespozorovala, že sa jej tá vec stratila. Odrazu zbadala malá Adairová, že som to všetko videl. Dievča možno už dlho pomáha matke v jej zamestnaní. Bleskorýchle povedala: Stratili ste svoju brošňu, miss Adamsová! A na mňa sa pozrela pohľadom, ktorý ma celého preniknul. Čo hľadá rafinovaná zlodejka v skromnom rodinnom hoteli, ako je hotel Richelieu? Snemuje tu teraz kongres zločincov, alebo čo? V každom prípade musím matku aj dcéru ďalej pozorovať!“

Ďalší záznam týkal sa na moje uľahčenie Cyrila Fanchera. „Anthonyová určite voľačo vie o Fancherovi. Počul som, ako mu včera povedala, aby poriadne pracoval, lebo v svojom najbližšom liste napíše o ňom slovičko Spute Madiganovi. Fancher zbledol, ako brucho ropuchy. Musím telegrafovať Bimovi do New Yorku, aby vyzvedel, kto, alebo čo je Spute Madigan a prečo sa ho Fancher bojí.“

Na druhý deň písal Reid: „Madigan, šéf gangsterskej bandy, vrah bez škrupúl. Fancher sa volá pravým menom Roger Tuttle. Bol dlhé roky členom Madiganovej bandy. Vykonával drobnú robotu, ktorú nechcel nikto druhý prevziať. Akýsi poslíček bandy. Chcel niekoľko krát ujsť. Madigan si ho vždy znovu priviedol nazpäť. Strelil po ňom zo žartu tri alebo štyri razy. Fancher sa temer zbláznil od strachu. Fancher bol s nervami hotový, keď išiel na políciu a povedal všetko o Madiganovi.“

Fancher povedal, že to bola preňho jediná možnosť oslobodiť sa. Že sa vždy znovu pokúšal začať poriadny život, ale Madigan mu v tom bránil. Na základe Fancherovej výpovede dostal Madigan dvanásť rokov. Pred rokom ho podmienene prepustili. Fancher zaraz utiekol. Keď sa Madigan vrátil do New Yorku, vyhrožoval sa, že Fanchera odstrelí pri najbližšom stretnutí. Madigan a Anthonyová sú starí priatelia.“

„Tak teda to bolo“, zvolala som, „ona nútila Cyrila do všetkého!“

„Ona vymyslela zločin, kým Cyril vykonával vlastnú robotu“, povedal inšpektor, „a jej pripadol väčší diel z príjmov.“

„A keď sa ho potom chcela striasť, zabil ju. Toto je váš záver, pravda, inšpektor?“

Inšpektor prikyvnul. „Hej, to je logický dôsledok“. Čítal ďalej.

„V. prehliadnul jednu možnosť zárobku. Myslí si, že sa z Adairových nedá nič vytlačiť. Nevie to, čo viem ja. Stará panna pláva v peniazoch a malá Adairová je dcérou prvej a jedinej lásky miss Adamsovej. Počul som, ako stará Adairová o tom hovorila, keď som dnes v noci načúval pri dverách. Obidve prišli sem, lebo dúfaly, že od Adamsovej vyťahnu voľajaké peniaze. Tu sa dá možno voľačo zarobiť. Adairove budú mi musieť platiť, až budú čierne, ináč skrižim ich obchodík s Adamsovou.“

Nepodvihnúc oči, Stephen zamrmľal: „Mali ste pravdu, inšpektor, keď ste Reida považovali za schopného pustiť sa do menších, vydieračských obchodov na vlastnú päsť.“

Tvár inšpektora zväznela, keď pokračoval v čítaní zápisok. „Priplichtil som sa dnes k malej Adairovej a rovno som jej povedal, že poznám všetky ich tajomstvá; skoro sa zhrútila a rozpovedala mi ešte aj také veci, o ktorých som nevedel. Matka bola pre krádež zatvorená, podmienene prepustená, prišla sem, lebo ju lákaly peniaze Adamsovej. Tá malá skočila na mňa ako divá, keď som sa jej vyhrožoval, že oznámim jej matku na políciu. Povedala, že by ma radšej zabila, než by pripustila, aby sa jej matka vrátila do káznice. Až som sa čudoval, že nemajú peniaze. Ďalej povedala, že jej matka už nebude dlho žiť a vo väzení, že by skonala za niekoľko týždňov. Prosila ma o súcit. Vysmial som sa jej do tváre.“

„Ten podliak!“ zvolala som celá bez seba.

Inšpektor zakašľal. „Prichádzame teraz k poslednému dňu Jamesa Reida na tomto svete“, oznamoval slávnostne.

Keď James Reid ráno zapisoval, bol očividne vo veľmi povznesenej nálade. „Zdá sa, že krysa zahryzne“, písal. „Mary Lawsonová dostala zase vyhrážajúci list, prvý, odkedy som tu. Má vložiť päťsto dolárov do svojej kaňve a postaviť ju večer štvrtí hodinu pred ôsmou na odpočívadlo požiarného schodišťa na štvrtom poschodí. A keď vydierač príde vyberať, budem aj ja tu, v izbe Adamsovej, odkiaľ si budem môcť pozrieť toho vznešeného pána. To je všetko, čo potrebujem. Jediný pohľad do jeho tváre, a už bude môj. Mrs. Lawsonová sa postará, aby nás tá stará panna nevyrušila; otvorím si jej izbu pakľúčom.“

Keď Reid okolo obeda zapisoval, obrátila sa už jeho nálada. „Azda som sa na staré kolená nestal strašpytlcom. Veď by som sa mal naozaj tešiť masťnému kúsku, ktorý mi vďaka Adairovým pripadne. Ale nemôžem si pomôcť. Pohľad, ktorým sa toto dievča na mňa pozrelo, keď som Adamsovú upozornil na jej púzdru na okuliare, sa mi vôbec nepáčil. Stará spravila komickú vtár. Nemôžem pochopiť, ako sa dostala tá vec do haly. Keby mala oči v hlave, bola by musela zbadať, že púzdru vypadlo z tašky starej Adairovej. Veľmi sa čudovala, keď som vedel, že je to jej púzdru. Nemôže, pravda, vedieť, že som jej izbu, ako aj izby ostatných, dôkladne prekutal.“

„Taká opovážlivosť!“ rozhorčovala som sa.

Inšpektor čítal ďalej: „Keby som mal úzkostlivú povahu, odtiahol by som svoje ruky od Adairových; to dievča sa zdá byť na všetko odhodlané. Myslela to vážne, keď sa vyhrážala, že ma usmrtí, ak nenechám jej matku na pokoji. Musím sa tomu smiať! Keď som sa doteraz stýkal so samými drsnými chlapmi, budem sa azda vedieť chrániť aj pred takým nič, ako je toto dievča.“

Sotva som dýchala a ani ja ani Stephen sme sa neodvážili pozrieť na inšpektora, ale cítila som, ako si nás zamračene premeriava, kým sa dal do čítania posledného odseku tragických zápiskov Jamesa Reida.

„No, teraz bomba praskla. Kathleen Adairová ma pustila do svojej izby a bez všetkého mi povedala, že ma odstráni, ak podniknem niečo proti jej matke. Zdôverila sa zaiste aj tomu

tajnému policistovi, Lansingovi, lebo ten si ma neskoršie zvonku zavolať a vyhrážal sa mi, že mi rozbije hlavu, ak neprestanem Adairových špehovať. Každý pozná na prvý pohľad, že je do dievčaťa zaľúbený.“

„Toto teda vysvetľuje“, povedal inšpektor potichu, „prečo ste ani vy, ani miss Adamsová neboli voči mne úprimní, mr. Lansing. Obidvaja ste mali dôvody zabraňovať mi, aby som to dievča podozrieval.“

Stephen mlčí, ale ja som sa musela ozvať. „Matka trpí kleptomaniou. To je choroba. Nemožno ju robiť zodpovednou za jej činy.“

„Je to druh duševnej poruchy,“ mrmľal Stephen.

Kús'la som sa do pery. „Ona berie tieto pekné, pestré veci iba preto, lebo chce dievčaťu urobiť radosť. Ale Kathleen to vždy donesie majiteľom nazpäť.“

„Naozaj?“ pýtal sa inšpektor skepticky.

„Mrs. Adairová by nekradla, keby Kathleen mala všetko, čo potrebuje,“ brala som ju do ochrany, „a aby toto dieťa malo odteraz všetko, a to sa ja postarám. Nemalo by to ozaj smysel, inšpektor, predostrieť vám celú tragickú históriu Adairových. Postarám sa osobne, aby matka nemala už príležitosť kraďnúť. Je chorá a nebude už dlho žiť. Bola by to zbytočná ukrutnosť, posielat' ju nazpäť do káznice. Samozrejme . . . keby tieto dve ženy boly bývaly nejakým spôsobom zapletené s tými vraždami, tak ja, ako aj Stephen boli by sme si držali za povinnosť rozpovedať vám všetko. Ale ich . . . nešťastný problém, nemá s tými zločinmi, ktoré sa tu spáchaly, nič spoločného.“

„Tú otázku si práve dávam“, povedal inšpektor so zvláštnym dôrazom.

„Je to už všetko, čo zanechal Reid?“ pýtal sa Stephen zachrípnutým hlasom.

„Nie, mr. Lansing“, odvetil inšpektor; „ešte príde niečo; počúvajte.“

„Poriadne som Kathleen Adairovú postrašil“, písal Reid, keď som jej prehlásil, že by nič neosožilo, keby ma zabila, lebo som všetko písal čierne na bielom. Keď som ju upozornil, že by ju moje zápisky priviedli na šibenicu, keby sa mi niečo stalo, vyzerala, ako keby ma chcela najradšej zaraz odpraviť. Keď si to dobre rozvážim, mal by som svoje zápisky radšej niekde inde uschovať. Ukryt pod pokrovcom nie je tak prima, keď má člo-

vek robotu s takými mazanými zločincami a aj tá bláznivá pani Adairová je až príliš šikovná vo vyberaní vecí s izieb druhých ľudí. Ak ukryjem papiere pod podšívku svojho púzdra na okuliare, môžem ho v páde potreby podstrčiť tomu všadeboľovi, Adamsovej. Kým neuvidí obidve púzdra vedľa seba, nepozná rozdiel medzi nimi. Napokon budem mať dnes večer dosť dlho robotu v jej izbách; potom si zase soberiem svoje zápisky, iba ak by som ešte stále mal ten zatratený nepríjemný pocit, že ma neustále sledujú pohľady, nebezpečné pohľady, ale keď sa obrátim, nevidím nikoho.“

„V. ho teda prehliadol!“ zvolala som. „Cyril Fancher vedel, čo zamýšľa Reid a už vtedy vyniesli jeho rozsudok smrti.“

„Toto vysvetlenie nezdá sa byť celkom správne“, poznamenal inšpektor a pokračoval v čítaní: „Zo všetkých ľudí v tomto dome by som bol naostatok pomyslel na toho, ktorý skutočne vykonáva tú špinavú robotu. Nechce sa mi to ešte stále veriť, hoci mi Anthonyová povedala čistú pravdu.“

Stephen a ja sme sa nevdojak strhli, ale inšpektor pokračoval nepohnutým hlasom v čítaní priznania Jamesa Reida k jeho hnusnej dvojitej hre: „Izba Anthonyovej je vedľa izby Adairových. Počula ma rozprávať sa s nimi a čakala ma, keď som vychádzal. „Ani som nevedela, že robíte drobné vydieračské obchodíky aj na vlastnú päšť,“ povedala; „azda by sme mohli potrebovať takého šikovného chlapíka.“ Potom sa vtiahla do svojej izby a celkom otvorene sa so mnou rozprávala. Do paroma, má tá žena rozum! Dokonca so somárom, s ktorým spolupracuje, docieli také skvelé výsledky! Čo by ešte všetko dokázala s mužom, ako som ja!

V každom páde budem dnes večer číhať v izbe Adamsovej. Nemôžem teraz zrušiť kontakt, aby som nevzbudil podozrenie Mary Lawsonovej. Zaiste mi uverí, keď jej potom poviem, že som pekelné dával pozor na V., ale on neprišiel. Na šťastie som jej ešte nepovedal, že jej nebohý sa voči manželskej vernosti neprehrešil. Keď ma niečím poveria, nikdy nepodávam zpravu pred jedným týždňom a dobre viem prečo. Človek nikdy nevie, čo sa mu kde môže núkať. Preddavok päťsto dolárov, ktorý mi dala, je bagatel proti polovici z toho, čo Lawsonová ešte bude musieť vysoliť a Anthonyová mi to prisľúbila. Nepovedal som, že ukoristím mastný kúsok?“

Stephen sa vyzývave pozrel na inšpektora. „Anthonyová chcela robiť spoločnú vec s Reidom, ale bez spolupráce V., preto V. zabil Reida.“

„Nemyslím“, mienil inšpektor, kým pokračoval v čítaní: „Mal som svoje pochybnosti o tom, ako príjme V. môj vstup do obchodu“ začínal posledný záznam. „Ale Anthonyová mi povedala, že nikdy nemal odvahu pre nebezpečné veci a keď som s ním hovoril potom sám, skoro mi padol okolo krku, ten hlúpy blázon! Teraz ešte Kathleen Adairovej treba pristrihnúť pazúre a všetko bude v najlepšom poriadku!“

Zamrazilo ma a Stephen zbledol.

„Teraz prichádzajú posledné riadky, ktoré Reid napísal“, oznamoval inšpektor. „Práve počujem prichádzať Adamsovú, podstrím jej svoje púzdro so zápiskami a potom sa už budem cítiť bezpečný. Myslím, že Mosbyová voľačo videla, ale tá je hlúpa a neškodná.“

Inšpektor složil starostlivo tenké papieriky. Dlho sme všetci mlčali, potom povedal Stephen zachrípnutým rozčúleným hlasom: „Držali ho za blázna, V. aj Anthonyová. Len tak robili, že ho prijímajú za spoločníka do svojho príšerného obchodu. Keď vedeli, že je v izbe miss Adamsovej, jeden z nich ho zabil.“

„Myslíte?“ inšpektor sa nezdal byť presvedčený.

„Možno, že sám otvoril vrahovi dvere“, volala som rozčúlene, „alebo ho pustil cez okno. Nepomyslel na nebezpečenstvo, až... až keď bolo neskoro.“

„Lottie Mosbyová o tom vedela!“ kričala som. „Videla som ju, keď mi Reid odovzdal púzdro so zápiskami, medzi jednými dverami. Ona mohla vrahov upovedomiť.“

„Hej, ona o tom vedela“, pripustil inšpektor. „Bolo to púzdro so zápiskami čo hľadala vo vašej izbe miss Adamsová, keď ju zavraždili.“

„Ale ako sa dostala do nútra?“ chcel vedieť Stephen.

„Ešte sme sa o tom nezmienili, ale našli sme na jej mŕtvole pakľúč. Možno, že jej ho dal V. Dobré sa mu to hodilo, že Mosbyová mohla čo najľahšie vchádzať a vychádzať s izieb rôznych mužov.“

Inšpektor pozrel najprv na Stephena, potom na mňa. „Akokoľvek sa vám to bude zdať bolestné, musíme pozrieť skutočnosti do očí,“ povedal.

„Čo tým chcete povedať?“ pýtala som sa plná zlej predtuchy.

„Povedal som už, že zločinci, tak ako druhí ľudia, nemenia svoje zvyky. Aj teraz sa to ukázalo byť pravdivým. Hilda Anthonyová bola naskrze zločinnou ženou, ale nevraždila. Ani Cyril Fancher, ako ste inštinktívne cítili. Hral úlohu vydierača, pretože ho Anthonyová do toho nútila, ale nezabil Reida, práve tak, ako sa nemohol odhodlať zabiť svojho dlhoročného učiteľa, gangstera Madigana.“

S námahou som vypravila zo seba: „Ale... ale prepadol dnes odpoľudnia v pivnici Glory a mňa. Bol by ma zaškrtil, keby nebol prišiel Stephen.“

„Podľa môjho názoru“, pokračoval inšpektor, „opustil Fancher s Annie Wilsonovu dom ešte prv, než ste sišli do pivnice, miss Adamsová. Pravdepodobne už vtedy utekal na nákladnom aute. Pripúšťam, že on to bol, ktorý srazil miss Quackenberry, hoci sama vypovedala, že ani nevidela tvár útočníka. Mám pravdu, mr. Lansing?“

Stephen mlčky prikyvnul.

„Dalo by sa predpokladať, že keď Fancher uložil Annie Wilsonovú do auta, vrátil sa pre miss Quackenberry a že váš krik ho poplašil, miss Adamsová.“

„Utiect pred nebezpečenstvom, to by sa mu podobalo, ale nie, vraždiť v nebezpečenstve. Nebol to on, kto zavraždil Jamesa Reida a Lottie Mosbyovú a Hildu Anthonyovú, práve tak, ako to nebol on, kto sa dnes pokúšal zaškrtiť vás.“

Po krátkej pomlčke pokračoval inšpektor jemnejším tónom: „Bolo to veľmi nemúdre od vás, miss Adamsová, že ste včera odpoľudnia zmenili váš testament.“

Triasla som sa, keď som odpovedala: „Vzhľadom na mnohé... tragické udalosti... považovala som to za správne.“

„A predsa“, dodal inšpektor vážne, „boli by ste len o vlások podpísali svoj vlastný rozsudok smrti, keď ste po smrti Lottie Mosbyovej zavolali svojho právneho zástupcu a nadiktovali mu nový testament, v ktorom všetok svoj majetok odkazujete Kathleen Adairovej.“

Stephen vyskočil rozzúrený. „Ak chcete tieto strašné vraždy pripisovať úbohému dievčatu...“

Inšpektor zaklopal púzdrom na stôl. „James Reid upozornil Kathleen Adairovú, že jeho zápisky by ju mohli priviesť na šibenicu.“

„Nie!“ skričala som divo. „To nie je pravda.“

„Kathleen Adairová zabila Mosbyovú, aby sa zmocnila papierov, ale nenašla ich, práve tak, ako ich nenašla, keď v noci prehľadávala izbu, v ktorej býval James Reid a tú, v ktorej zomrel.“

„To nie je pravda!“ vzlykala som znovu.

„Matka Kathleen Adairovej nie je duševne normálna. Dievča zdedilo po nej chorľavý mozog, takže pod tlakom udalosti dospela až k vražedným myšlienkam.“

„Nie, nie,“ volala som; „tie dve nie sú vôbec príbuzné. Mrs. Adairová je iba Kathleeninou pestúnkou.“

„Predsa však je dievča trojnásobným vrahom. Prišla sem so svojou údajnou matkou, aby sa vám zalískala a aby sa takto dostala k vášmu majetku, miss Adamsová. Keď James Reid skrížil jej plány, Kathleen Adairová ho zabila.“

„To nemôžem uveriť.“

„Práve tak zabila Anthonyovú, keď táto, obávajúc sa o svoj život, chcela ma upovedomiť o tom, že počula ako sa Kathleen vyhrážala Reidovi.“

„To nie je pravda!“ skríkla som.

Kathleen Adairovú videli na schodišti s vašou háčkovanou prikrývkou, miss Adamsová, nie celých desať minút predtým, než sa táto prikrývka našla ovinutá okolo mŕtvolky Hildy Anthonyovej.“

„Och! Och! Och!“ začala som usedave plakať.

Stephen mi položil chlácholive ruku na plecía. „To všetko sú iba indície, ktoré nič neznamenajú, Adelaida.“ Nepriateľsky pozrel na inšpektora. „Dokážem vám to, na to sa môžete spoľahnúť!“

Inšpektor Bunyan sa usmieval a to celkom priateľsky. Bol zrejme namálo na to hrdý, že zvíťazil nad veľkým kolegom z Tajnej Spolkovej polície.

„Ešte je tu jedna možnosť dôkazu“, povedal úslužne, „ktorej výsledok bude iste aj pre vás smerodajný.“

Mlčky sme ho nasledovali cez chodbu a schodami dolu na štvrté poschodie. Keď inšpektor zaklopal otvorila nám sama Kathleen dvere. Dívala sa na nás, ako keby nás nevidela. Pohľad na jej oči, hoci sa v nich ani slza nezaligotala, rozdielal srdce.

„Ona... je mŕtva“, povedala dutým hlasom. „Zomrela pred niekoľkými minútami; bolo to, ako keby zaspávala, tak ako to lekár predpovedal. Držala som ju za ruku. Usmievala sa... tak nežne... potom vzdychla, jej prsty sa uvoľnili a... opustila ma.“

„Moje úbohé dieťa!“ Bola by som ju sovrela do náručia, keby medzi nás nebol vstúpil inšpektor.

„Vyhrňte si rukáv, miss Adairová“, rozkázal jej drsným tónom.

Dívala sa naňho nechápavo. „Môj... môj rukáv?“

Chytil ju za ruku a chytro vyhrnul rukáv jej blúzky.

Stephen Lansing potichu vykrikol; znelo to ako vzlykot. Ja som sa vedela len mlčky dívať na polkruh drobných červených rán na Kathleeninovej bielej ruke, tesne nad kĺbom.

„Vaše zuby, miss Adamsová, označily vraha“, povedal inšpektor a znelo to neuniknuteľne ako sám osud, „a zápisky Jamesa Reida dokážu jej zločiny.“

„Nie... nie!“ stenalo dievča.

„Zatýkam vás!“ inšpektor dotknul sa jej ramena.

Kathleen sa zapotácala a bola by bez seba klesla na zem, keby ju Stephen nebol zachytil vo svojich ramenách.

Dvadsať kapitola.

Inšpektor dal Kathleen po jej zatknutí odvieť policajným autom, napriek prudkému protestu Stephena Lansinga a napriek mojím úpenlivým prosbám.

Vzlykajúc dívala som sa za vozom.

Keď sme išli ku výfahu, musel ma Stehen podopierať. Utešoval ma, že pohne nebom aj peklom, len aby Kathleen oslobodil. „Je nevinná; musí byť nevinná, Adelaida.“

Mlčky som prikyvla, ale neodvážili sme sa pozrieť si navzájom do očí. Vedela som, že Stephen, tak ako ja, myslí v

tejto chvíli na hrozné, červené Kainove znaky, ktoré vyryly moje zuby na Kathleeninovej ruke.

Bolo už sedem hodín, a Clarence práve nastúpil službu. Videl, ako polícia odvážala Kathleen a táto rozčulujúca udalosť ho natoľko zamestnávala, že nevedel o tom mlčať.

„Nebol by som nikdy veril“, povedal, „že by táto milá; mladá dáma bola vražednicou, nie, to by som nikdy nebo veril.“

„Nie je žiadna vražednica“, osopil sa naňho Stephen, „a radím vám, aby ste držal vašu nevyháňanú hubu.“

„Zaiste, sir, zaiste. Ja... veď ja som to zle nemyslel“, ospravedlňoval sa.

„Ste nenapraviteľné táradlo, Clarence“, povedala som prísne a dívala som sa na tmavohnedý flak, ktorý vzniknul na mojich šatách, keď som sa plecóm dotkla steny výfahu. „Bolo by ozaj lepšie, keby ste udržaly vo väčšej čistote túto klietku na potkany, než tárať o veciach, ktoré sa vás netýkajú.“

„Áno, miss Adelaida“, povedal Clarence pokorne.

Vo všeobecnosti som posudzovala shovievavo Clarenceovu dobre známú slabosť zvaliť čo možno najviac povinností na druhých, ale teraz som musela na voľakoho revať, ináč by som bola explodovala.

„Je to naozaj hanba, že hosť v tomto dome nemôže ísť výfahom, aby si neskazil šaty.“ Namrzená trela som na svojom pleci flak, ktorý sa zdal pozostávať súčasne z hrdze, oleja a špiny.

Divajúc sa znovu na flak, povedala som Stephenovi: „Vyzerá to skoro ako... ako...“

„Ako krv, myslíte? To máte pravdu.“

Zamrazilo ma. „Obávam sa, že ešte dlho budeme všade vidieť krv po týchto troch dňoch.“

„Asi“, zamrmlal Stephen a zdalo sa, že je myšlienkami už zas celkom inde.

Odprevadil ma až ku dverám mojej izby a potom sa rozlúčil. „Idem teraz na políciu“, sľuboval mi, „a len čo budem voľačo vedieť zavolám vás. Nerobte si zatiaľ starosti. Všetko bude zas dobré.“

Usmial sa na mňa, dodávajúc mi odvalu a dlho mi stískal ruku, ale iste neveril ani on, čo práve povedal.

Keď som si troška oddýchla a preobliekla sa, sišla som dolu. Nemala som chuť, ale ešte menej mi bolo po vôli viesť dlhé, bezvýznamné rozhovory v hale. Išla som teda do jedálne, ktorú som mala celkom pre seba v tejto neskorej hodine, kým sa nedotackala Žofia z kuchyne. Vyzerala ako mátoha; pod očami, do ruda vyplakanými, boly hlboké tieňe.

Zastala pri mojom stole; bolo mi trápne hovoriť s ňou práve teraz, ale nedalo sa tomu vyhnúť.

„Viem, že si nemohla nikdy vystáť Cyrila“, povedala s povzdychom, „a veď si aj mala pravdu, po tom všetkom, čo teraz vyšlo na javo... mala si pravdu vo všetkom... len v jednom nie: Cyril ma miluje. miluje ma starú a tlstú, takú, aká som. Mal ťažký život, a ja som bola dobrá voči nemu, Adelaida. Vinná bola tá žena, ak vykonával zakázané veci. Nenávidel ju. Snažil sa oddalovať od nej. Často kričal a vzdychal v noci zo spánku. Nemohla som ho ináč uspokojiť, len keď som ho vzala do náručia ako dieťa, ako malé, prestrašené dieťa.“

Prišlo mi na um, že Žofia si vždy priala mať dieťa. Vystrela som dojatú ruku a pohľadila ju po rameni. „Prejavila som tak málo porozumenia, Žofia... je mi to ľúto.“

Začala znovu potichu a ustáť plakať, ako keby nemala už dosť sily pre hlasité výbuchy bolesti, a potom sa pomaly vrátila do kuchyne, kým ja som krájala mäso na tanieri a nemohla ani kus preglgnúť.

Krátko po ôsmej vrátila som sa znovu do svojej izby. Dobré mi padlo byť samej a môcť sa nerušené oddávať svojmu zúfalstvu. O deviatej telefonoval Stephen, že mu ešte stále nebolo možné dostať sa do spojenia s Kathleen.

„Vôbec ma k nej nepustili, a ani s inšpektorom som sa nemohol rozprávať“, oznamoval zúrivo, „nebesá vedia prečo. Ale ja nedám takto babrať so sebou, a keby som mal ísť až do Washingtona!“

Sľúbil mi, že ma zase zavolá, len čo bude vedieť voľačo nového, ale čas sa míňal, bolo jedenásť... pol dvanástej, a ešte stále sa Stephen nehlásil. Bola som hrozne ustáť, telesne aj duševne. Len s námahou som si navliekla papuče. Ani som sa nesobliekla, lebo som rákala s tým, že Stephen príde osobne, ak nebude mať dobré zprávy.

Zprvu som si vôbec nevšimala tichého klopkania nad mojou hlavou. Človek je navyknutý počúvať v noci v takej starej budove, ako je hotel Richelieu, rôzne praskanie a škripanie. Nevedela by som povedať, v ktorej chvíli som si uvedomila, že to nie je náhodný šramot.

„Pripomína mi to časy, keď bol dole v hale telegrafný úrad“, chodilo mi po hlave. „Vskutku... znie to ako tikot telegrafu“, mrmlala som si roztržite. Potom ma odrazu prenikla myšlienka. Tackala som sa k telefonu a zvonila do haly. Môj hlas bol zachrípnutý od rozčúlenia. Trvalo chvíľu, kým Pinky porozumel, čo chcem.

„Nie“, odpovedal konečne na moju otázku. „Mr. Lansing sa ešte nevrátil, miss Adelaida“. Nevedel sa, pravda, zdržať, aby nepovedal slovo o tom, čo nateraz zamestnávalo celý hotel. „Nie je to strašné, miss Adelaida? Miss Adairová zdala sa byť takou jemnou, vznešenou, mladou dámou.“

„Pinky“, volala som, „spojte ma čo najrýchlejšie s mr. Lansingom. Je na policajnom riaditeľstve. Je to súrne... veľmi súrne.“

„Zaraz, miss Adelaida.“

Po niekoľkých minútach ma zavolať a oznámil mi, že mr. Lansinga nemožno nikde nájsť. Svierala som slúchadlo trasúcou sa rukou.

„Musím s ním hovoriť, len čo príde, Pinky. Nezabudnete?“

„Nie, miss Adelaida“.

„Bez ohľadu na to, koľko bude hodín?“

„Určite nie, miss Adelaida.“

„A... ešte niečo, Pinky. Mohli by ste... mohli by ste mi zadovážiť jeden exemplár morseových značiek?“

„Morseových značiek, miss Adelaida?“ opakoval Pinky, ako keby si nebol istý, že mi dobre rozumel.

„Hej, Pinky, potrebujem to zaraz. Ide o život a smrť.“

„Dobre, miss Adelaida“, povedal Pinky ustatým hlasom.

Myslím, že bolo iba málo vecí, nech už boly akokoľvek obvyklé, ktoré by Pinky za svojho dvadsaťročného účinkovania v hoteli Richelieu nebol zaraz sohnal. A naozaj sa mu vždy podarilo vykúziť zkadialsi žiadané veci, a bola som si istá,

že budem mať morseovu abecedu čoskoro v rukách. Začula som vskutku za krátky čas, že výťah zastal na mojom poschodí a ktosi zaklopal na moje dvere.

„Clarence?“ pýtala som sa.

„Ja som to, miss Adelaida . . . Pinky.“

Chcela som si pritiahnúť župan, ale šnúra sa akosi zauz-
lila a nemohla som ju rozmotať. „Okamih“, volala som cez
dvere, „až budem s tou hlúpou vecou . . . tu na mojom župane
hotová.“

„Zaiste, miss Adelaida.“

Vtom sa pred mojimi očami bez najmenšieho šramotu otvo-
rilo okno pri požiarnom schodišti. Aj keby život bol závisel od
toho, nebola by som sa vládala pohnúť, ani nijaký zvuk vydať
z hrdla. Naplňovala ma jediná myšlienka: kto čihal tam von-
ku na požiarnom schodišti a kedy ma prepadne?

„Soberte sa, Adelaida“, šuškal Stephen Lansing. „Hrajte
komédiu ako ešte nikdy. Som tu, počujete!“

Dívala som sa naňho a nechcelo sa mi veriť mojím očiam.
Chúliť sa skrčený na odpočívadle a jeho ruka svierala čiernu
lesklú zbraň.

„Len mi nezamdlíte, Adelaida“, zasyčal sotva slyšiteľne.

Odpovedala som práve tak potichu: „Ja nikdy nezamdlie-
vam.“

„Ach, naozaj?“ mrmlal Stephen zachrípnutým hlasom.

Teraz som zbadala, že objemný tieň poniže Stephena, je
policajt Sweeney. Na chvíľu som celkom zabudla na Pinkyho
Dodgea, ale teraz ukázal Stephen na dvere.

„Vpustite ho“, šepkal a dodal zúrivo: „Teraz závisí všet-
ko od vás . . . Nezabudnite, ja nie som tu.“

Kolená sa mi triasly, keď som otvárala dvere. Stál tam
Pinky, díval sa na mňa svojím neurčitým spôsobom a v ruke
držal kus papiera. Potom vstúpil do izby.

„Sú to morseove značky, Pinky?“ pýtala som sa a vystre-
la ruku za papierom.

Ešte stále sa Pinky díval bez slova na mňa. A odrazu som
zbadala, že v jeho zraku sa stala zmena. Prišlo mi na um, že
Pinky sa inokedy nikdy nedíval človekovi rovno do očí. Oby-
čajne mal oči dopoly prikruté mihalnicami, ale teraz boli na-
široko roztvorené, a zreničky neprirodzene veľké.

„Pripíšte si to sama sebe“, mrmlal. Váš by som bol radšej ušetril.“

Vtom som zbadala s neopisateľným sdesením, že má v ruke nôž, obyčajný kuchynský nôž.

„Vy ste jediná osoba v dome, ktorá zaobchodila so mnou ako s človekom.“ Pinkyho hlas znel prišerne v svojej dutej prázdnote.

Keď som nevedojak ustúpila, ohrožoval ma nožom. „Nehýbajte sa“, hovoril stále ešte nezvučným hlasom. „Som na všetko schopný ... podráždený do krajnosti .., už od týždňa.“

Nechápave som sa naňho dívala. „Život ma oklamal o všetko“, pokračoval. „Nikdy som nemal, čo majú druhí mužovia ... radosť ... priateľstvo ... ženy.“ Jeho tvár sa kíčovite znetvorila. „Až kým som sa stretol s Hildou ... Hildou Anthonyovou.“

Tak teda Pinky bol nástrojom Anthonyovej. Zdalo sa mi to neuveriteľné, až keď som si spomenula, že Pinky každý halier, ktorý zarobil, spotreboval pre svoju matku. Nikdy sa žiadna iná žena naňho nepozrela, a Hilda Anthonyová bola krásna. A mazaná, natoľko mazaná, aby pochopila, že nočný zamestnanec v rodinnom hoteli má najlepšiu príležitosť na vydieranie a iné obchody.

„Nič som pre ňu neznamenal“, šepkal Pinky, ako keby bol uhádol moje myšlienky, „bol som pre ňu iba nástrojom. A ja som po nej túžil, ako som netúžil po ničom inom na svete.“

Môj hlas sa triasol. „Boli ste to vy, kto...“

Prikyvnul. „Pre vás všetkých bol úbohý „nikto“, Pinky Dodge, o ktorého sa nikto nestaral. Stroj, ktorý obstaráva telefónne rozhovory. Mohol som prejsť halou a nikto ma nezbadal.“

Mal pravdu. Pinky Dodge patril jednoducho k zariadeniu hotela Richelieu, tak ako vešiak pri dverách.

„A... Cyril?“ zajakala som sa.

Pinky vykrútil ústa. „Najprv to skúsila s Fancherom. Jej návrhy ho neľakaly, ale mala ho v moci. Stal sa našim spoluvinníkom.“

„A vy... vy ste robili všetko, čo ona chcela!“ zvolala som vyčítavo. „Ako ste to len mohli?“

„Veď som vám to už povedal. Musel som ju mať. A keby ma to bolo malo stáť spásu duše. Chcel som žiť... aspoň raz žiť...“ Dodal trhane, s tvárou mŕtvolne bledou: „Potom prišiel James Reid a všetko odhalil. Vyhrážal sa, že nás udá, ak mu nedáme polovicu zo všetkého. Ale Hilda sa nechcela deliť, a ja sa nesmiem dať chytiť, miss Adelaida, kvôli svojej matke. Musel som Reida umlčať... To musíte pochopiť.“

To všetko hovoril v horúčkovitom chvate, ako svedomitý zamestnanec, ktorý sa ponáhľal späť ku svojej robote. A predsa musel ďalej hovoriť... stále ďalej, musel aspoň raz oslobodiť svoju dušu od strašnej tarchy.

„Hilda ho vlákala do pasce, a ja som ho zabil. Podrezal som mu hrdlo a potom som ho obesil na luster. To som musel, pochopte to! Nemohol som pripustiť, aby zase obživil...“

Mrazilo ma. Preto teda všetky svoje obete dva razy zavraždil. Mal strach, smrteľný strach. Žiaden premúdry, rafinovaný rozum nestál za touto vraždou. Len Pinky Dodge, hnaný panickým strachom, Pinky Dodge, ktorý vždy znovu a znovu vošlepl vrážal zbraň... až bola obeť mŕtva.

„Ale tým sa nebezpečenstvo nezažehnilo. Reid zanechal zápisky. Hilda počula, keď to povedal malej Adairovej. Ale nemohol som papiere nájsť. Všade som hľadal... nadarmo. Iba Lottie Mosbyová vedela, kde mal Reid tie záznamy. Tie hľadala, keď utiekla polícii. Chcela ich dať polícii a to by ma bolo mohlo priviesť na šibenicu, Preto musela zomrieť.“

Zmäteno pozrel na mňa. „A teraz sa ešte aj Hilda obrátila proti mne. Myslela, že ma môže prezradiť inšpektorovi a že ja to nezbadám. Ale začínam strácať sluch a pretože nechcem prísť o miesto, naučil som sa čítať slová z perí. A tak som aj v telefonnej búdke rozumel každé slovo, ktoré vám Hilda povedala dnes dopoludnia v hale. Zvlášťne, že sa ma bála, keď som ju predsa tak veľmi miloval. Bola by ma prezradila. Preto som ju musel zabiť... nebolo iné východisko. Ale mladá Adairová bude visieť za to všetko.“

„Vy diabol v ľudskej podobe!“ vyrazila som.

„Musím sa zachrániť! Musím! Ja... nechcem na šibenicu! Už týždeň nevidím iné... vo dne aj v noci... iba ako mi ťahajú na oči čiernu čiapku.“

Triasol sa na celom tele. Pot mu vyrazil na čelo. „Vás... vás som chcel ušetriť, miss Adelaida. Ale vedeli ste už prímnoho... a chceli ste vedieť stále viac a viac. Vy nesmiete dnes v noci hovoriť s Lansingom o morseových značkách...“

„Annie... čiašnička“, chytro som ho prerušila, „je voľakde ... voľakde tu hore?“

„Nad nami... pod strechou!“

V hoteli Richelieu bol nízky, úzky pôjd, ale zabudla som na to, lebo ho nikdy nepoužívali. Jediný vchod boli padacie dvere z malej manzardnej komôrky Pinky Dodgea na piatom poschodí. Dvere boli vždy zatvorené, ale to nebolo prekážkou pre Pinkyho, ktorému stály k dispozícii kľúče všetkých zámok hotela.

„V takom úzkom, nízkom priestore!“ zvolala som zdesene.

„Dnes večer ju dopravlia nákladným autom do New Orleansa“, povedal, „spolu s Cyrilovou mŕtvolou.“

„... mŕtvolou!“ kolená sa mi triasly.

Prikyvnul. „Cyril ma dnes napadol v náhlom výbuchu vzteku. Myslel, že mám v úmysle odpratať aj Žofiu s cesty... Boly to stopy jeho krvi, ktoré som sa dnes odpoľudnia pokúšal vyčistiť, keď ste prišli dolu schodami.“

Úbohá Žofia! Ale mala pravdu... Cyril Fancher ju miloval... tak veľmi miloval, že dal za nu svoj život.

„Kde... kde ste ho dali?“

„Hore je priviazaný na výťahu... medzi reklamnými tabuľami. A tak som aj ja prišiel z pivnice.“

Bola to teda naozaj krv... ten flak na mojich šatách, ktorý vyzeral ako hrdza...

„Beštia! Netvor!“ skríkla som mu do tváre.

Pozrel na mňa a ja som ustupovala pred týmto vražedným pohľadom, ale šiel za mnou, s rukami malátne ovisnutými. Ani dýchať som nemohla, tak prudko mi bilo srdce. Krok za krokom nútil ma ustupovať. A odrazu som začítala za sebou okenný rám.

„Vypadnete z okna.“ Jeho hlas bol teraz chladný a celkom pokojný. „Budú veriť, že ste nemohli prežiť skutočnosť Kathleeninej viny. Budú myslieť, že ste spáchali samovraždu. Teraz, keď je Kathleen zatknutá, nesmie sa už stať žiadna vražda.“

Sily ma opustily... Klesla som dozadu na rímsu okna.

Vtom zareval Stephen: „Spusťte sa, Adelaida! Preboha, spusťte sa! Sweeney vás zachytí!“

Až do dnešného dňa neviem, či som vtedy poslúchla, alebo či ma Pinky Dodge vysotil z okna; Ale niet pochybností o tom, čo v tejto chvíli Pinky sám spravil. Nechcel sa dostať na šibenicu. Báł sa čiernej čiapky. Kým Sweeney a ja sme nemálo jemne pristáli na odpočívadle štvrtého poschodia, preletel popri nás s prenikavým výkrikom do hĺbky. Počuli sme, ako jeho telo tvrdo narazilo na dlážku tam hlboko, hlboko dole na dvore...

Dvadsiataprva kapitola.

Nezapierala som nikdy, že môj zjav je statný a bezpochyby som vyzerala pri svojom vtedajšom páde ako zepelín v plnej jazde. Ale je vyložená lož, keď tvrdí Ella Trotterová, že som sa Sweeneyovi hodila okolo krku a na jeho pleciach sa vznášala vzduchom. Aj to rozhodne dementujem, že by som sa bola dlhší čas prechádzala svojimi silnými podošvami po jeho tvári.

Pravda je iba to, že Sweeney mal na druhý deň modré oko, početné odreniny a kde tu bol poškrabaný. Aj to je pravda, že Sweeney mi až do dnešného dňa prejavuje určitú antipatiu a ak možno, drží sa odo mňa v úctivej vzdialenosti.

Ja sama som ostala na druhý deň až do obeda v posteli. Lekár síce hovoril, že okrem pochopiteľného vyčerpania a neškodných následkov premrštených akrobatických výkonov pre ženu v mojich rokoch, mi nič nechýba. Ale v každom prípade bolo to veľmi príjemné, ležať v posteli a udeľovať audiencie a cítiť sa stredobodom všetkého. Temer každý, kto mal nejaký vzťah k vraždám v hoteli Richelieu, chcel sa osobne presvedčiť, že som vyviazla zdravá a celá z celého toho hurhaja. Keďže som sa už po mnohé roky považovala za veľmi nepríjemnú a neoblíbenú starú pannu, radostne ma prekvapilo, keď som videla, koľko ľudí berie úprimnú účasť na mojom zdraví.

Prvým mojím návštevníkom bol inšpektor; bezvadne elegantný ako vždy a veľmi spokojný so sebou. A mal veru prečo byť spokojný, lebo nakoľko bol Stephen Lansing v tajnej službe a obecnosť sa nedozvedelo o jeho účasti na rozriešení prípadu, pripadly všetky vavríny inšpektorovi Bunyanovi.

„Samozrejme neprávom“, úprimne priznal. „Je to výlučne zásluha mr. Lansinga. Ako viete ja som bol presvedčený o vine Kathleen Adairovej.“

„To sa vám podobá“, povedala som s miernym posmechom.

Inšpektor dal prednosť tomu, prejsť túto poznámku mlčaním. „A je konečne celkom jasné, prečo som tak dlho tápal v tme.“, povedal. „Od samého začiatku ma Pinky Dodge informoval o hosťoch hotela. Vedome ma viedol po falošných stopách, aby sám neprišiel do podozrenia.“

„A jedna z nich bola moja úbohá Kathleen!“ vyčítala som mu.

Inšpektor zahanbene prikyvnuť. „Včera večer snažila sa v policajnom väzení vysvetliť, ako sa dostala k prikrývke, ktorá hrala úlohu pri zavraždení Hildy Anthonyovej. Mrs. Adairová uchmatla vám prikrývku v hale pred vašimi očami.“

„Naozaj?“ mrmlala som.

„Dievča povedalo, že vám ju práve chcelo vrátiť nazad, keď stretla Pinky Dodgea na druhom poschodí a on sa núkal, že vám prikrývku odnesie. Keď som sa ho na to neskoršie pýtal, rozhodne to poprel.“

„A vy ste mu hlúpo uverili?“

„Veru tak“, pripustil inšpektor. „Aj to som veril, keď tvrdil, že Kathleen si históriu s náramnicou vymyslela.“

„Históriu s náramnicou?“

„Veď poznáte ťažkú náramnicu, ktorú vždy nosieva. Počul som, že je to dar od jej otca. Iste ste si tiež povšimli neforemného, veľkého ornamentu z briliantov.“

Prikyvla som.

„Tento ornament“, vysvetľoval inšpektor, „zapričinil polkruh červených poranení, ktoré sme považovali za stopy po uhryznutí. Keď sa Pinky Dodge vrátil z pivnice do haly, prešiel naschvál tesne popri nej; zdanlive sa pošmykol a chytil sa jej zápästia. Pravdepodobne jej so značnou silou vtisol kamene do mäsa. Keď som sa pýtal Pinkyho, samozrejme poprel aj to. Na šťastie mr. Lansing neveril, že by si Kathleen bola celú vec jednoducho vymyslela. Pretože bol presvedčený, že hovorí čistú pravdu, vzrástlo jeho podozrenie voči Pinky Dodgeovi, ktoré v ňom skrslo, keď poznal, že zvláštne flaky vo výťahu pochádzajú od krvi. Keď nám povedal o tomto svojom

podozrení, vysmiali sme sa mu. Predsa som však na pranie mr. Lansinga poveril Sweeneya strážením Pinky Dodgea. Pozorovali z tmavej jedálne, ako vrah prevzal váš telefonický odkaz ohľadne morseovej abecedy. Pinky vám povedal, že pošle s tým Clarencea hore; namiesto toho poslal Clarencea s fingo vaným príkazom preč a sám sa chystal odniesť vám žiadanú vec. Teraz keď myslel, že je nepozorovaný, stačil Lansingovi jediný pohľad do jeho tváre! Besným tempom uháňal so Sweeneyom hore po požiarnom schodišti. Chvalabohu, neprišli neskoro.“

„Celý prípad by mal byť poučením pre vás, inšpektor“, povedala som s malým nádychom posmechu.

Ale on odovedal celkom vážne: „To aj je, miss Adamsová. Napokon... viete, prečo vás mr. Lansing... hm... nechal dohrať dramatickú scénu s vrahom až do konca, hoci vskutku bola nemálo nebezpečná?“

„Nemám ani tušenia! Už som si tým hlavu lámala. Ako ľahko som si mohla zlomiť väzy... nehovoriac o kuchynskom noži.“

„Nuž, mr. Lansing bol síce presvedčený o vine Pinky Dodgea, ale nemal nijaké dôkazy. Také dôkazy, ktoré by boly postačily pred súdom. Mr. Lansing má veľmi vysokú mienku o vašich duševných schopnostiach, miss Adamsová. Bol presvedčený, že vy ste jediná osoba na svete, ktorá by vrahovi v pravej chvíli — ako to len povedal? — z úst „vyškrabala“ priznanie...“

„Tak!“ mrmlala som rozpačite a nevedela som, či to mám brať ako poklonu alebo urážku.

„Však ste aj neobyčajná žena“, povedal inšpektor s obdivom tak úprimným, že som až očervenela.

„A ‚kúsavá‘ ste naozaj len vtedy, keď vás dakto prepadne“, pokračoval inšpektor s tichým úsmevom. „Viete, že sme našli odtlačok vašich zubov na ruke Pinky Dodgea?“

Potriasla som hlavou; nechcela som už vôbec myslieť na tento strašný boj v tme...

Inšpektor sa potom čoskoro rozlúčil, ale vonku čakali už ďalší návštevníci, Konrád Wilson a jeho Annie.

Mladá žena, ktorá strávila tridsaťšesť hodín v dusnej priehrade, poviazaná na rukách a na nohách, bola ešte veľmi

bledá a vyčerpaná. Pinky jej zaviazal aj ústa, ale chladnokrvnej mladej žene podarilo sa opäťkom vytelegrafovať signál SOS na dlážku. A vďaka Bohu som porozumela významu tohto klopkania.

„Prichádzame poďakovať sa vám za všetko, čo ste pre nás urobili“, povedali dojatí.

„Nič som neurobila“, temer drsne som odmietala.

„Nie, iba ste dva razy riskovala vlastný život, aby ste moju Annie zachránila, madam“, povedal telegrafný robotník a s rozžiarenou tvárou sa na mňa vďačne pozrel.

Napokon, keď som im vnútila šek, vyhodila som týchto dobrých ľudí.

„Ale, miss Adamsová“, zajakala sa Annie; „tak veľa peňazí... to predsa nemôžeme prijať!“

„Zaplaťte tým zbytok dlhu na svojom domčeku“, hundrala som, „a hľadte, aby ste ma ďalej nenudili.“

Obávam sa, že moje nevrlé oči nepresvedčily ani týchto jednoduchých ľudí. A, pravdu povediac, musela som si od dojatia poriadne nos vyčistiť, než som mohla prijať Mary Lawsonovú, nasledovanú jej neterou Polly a Howardom Warrenom, ktorí mi prišli složiť návštevu. Ich rozjasnené tváre dokazovali, že aspoň týmto dvom mladým ľuďom sa zdala naša stará hrbolatá zem krásnou a blaženou.

„Po celý ten čas, keď som zažívala také strašné veci, boli ste mi, Adelaida, pravou priateľkou“, povedala Mary dojatá a stisla mi vrele ruku. „Myslím, že netreba o tom veľa slov...“

Polly sa, pravda, neuspokojila takým jednoduchým poďakovaním. „Ste najskvelejší chlapík, ktorý kedy chodil po tomto svete!“ volala oduševnene.

„To aj je!“ súhlasil radostne Howard.

Usmievala som sa na obidvoch a statočne som preglgla niekoľko slz. „Skvelý chlapík je dievča, ktoré z lásky obetuje svoju vlastnú povesť“, povedala som.

„Polly je anjel“, povedal Howard a bozkal svoju nevestu pred všetkými, až bola celkom bez dychu.

Mary ešte ostala, keď sa tí dvaja rozlúčili.

„Je mi ľúto, Adelaida“, povedala váhava; „že som použila vašu izbu pre svoje účely a takto vás zatiehla do tejto strašnej aféry.“

„Nesmysel“, volala som a stisla jej pevne ruky. „Samozrejme už viete, Mary, že váš John vám bol verný, tak, ako ste to o ňom vždy verili.“

Prikyvla a povedala plná vážneho šťastia: „Keď Stephen Lansing dnes ráno vymohol moje prepustenie z väzenia, ukázal mi zápisky Jamesa Reida. Osobne som prehladala Pinkyho skrýše a skutočne som našla negatív tej hnusnej snímky. Zničila som ho vlastnou rukou.“

„Dobrý Stephen!“ šepkala som.

„Skvelý človek“, prikyvla Mary. „Na pôjde naši aj palicu, s ktorou Pinky vyťahoval kaňve na požiarnom schodišti. Pozostávala z niekoľkých posunovacích dielov, takže sa dala skrátiť alebo predĺžiť podľa potreby.“

„A Pinky vyzeral tak neškodne“, mienila som.

„Taký aj bol“, povedala Mary, „kým sa ho nezmocnila špatná žena. Bezpochyby ona vymýšľala každú podrobnosť týchto zločinov...“

„... a tak sa sama vrhla do záhuby.“

„Nebyť Hildy Anthonyovej, všetko toto by sa nebolo stalo“, povedala Mary trpkou.

Bolo práve dvanásť hodín, keď sa objavila Stephenova pekná hlava vo dverách. „Môžem vám doviest' obťažujúcu návštevu?“ pýtal sa a vtisnul medzi slzami sa usmievajúcú Kathleen do dverí.

Vystrela som ruky a Kathleen sa mi vrhla do náručia. Stephen sa taktne odvrátil a postavil sa ku oknu. A prvý raz od onej veľmi vzdialenej júnovej noci, keď som odmietla Kathleeninho otca, stratila sa tá trpká, bodavá bolesť z môjho srdca...

Po chvíli prišiel ku nám Stephen a sadol si na okraj posteľe. „Nože, Adelaida, svetlo mojich očí, už ste zase čerstvá?“ pýtal sa tónom, ktorý mal žartovne znieť, ale neznel tak.

„Mladý pán“, hundrala som; „azda si myslíte, že po všetkom, čo som skúsila, sa tu od radosti pustím do tanca?“

„Pravdaže si to myslím!“ povedal Stephen s presvedčením. „Aj keď to nepriznáte, tak vám, ako rodenému bojovnému kohútovi, pôsobilo iste ohromnú zábavu biť sa v noci a hmlé s temnými postavami a kolenačky visiac na okne,

vznášať sa nad závratnými hĺbkami, ako cirkusová dáma na trapéze!“

„Obávam sa, že máte čiastočne pravdu, mladý pán“, začervenela som sa.

„Samozrejme že mám pravdu!“ zvolal Stephen a objal súčasne Kathleen aj mňa. „A vôbec je všetko pekné a skvelé a nádherné!“

Kathleen sa naňho pozrela a obidve tváre tak žiarily, že som od radosti spravila kotrmelec. Možno povedia, že je to nemožné, keď človek leží v posteli, ale pre mňa nie je nič nemožné. Ella Trotterová dokonca tvrdí, že by som sa vedela shora pozrieť na nesympatických ľudí, aj keby som sedela na zemi. A veru som mala aj prečo sa radovať. Veď už oddávna som si túžobne priala mať nielen takú dcéru, ako je moja sladká malá Kathleen, ale aj huncútskeho syna, ktorý by ma hneval, dobiedzal a miloval ako môj Stephen. Nech ich Pán Boh požehná!

K o n i e c .